TEROARE LA SANTIAGO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA TinoPama

Gerard de Villiers

SAS

Santiago sub teroare
(Santiago sub teroare)

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-9138-09-8

Malko Productions – Paris,
L'ordre règne à Santiago
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1994

Gerard de Villiers

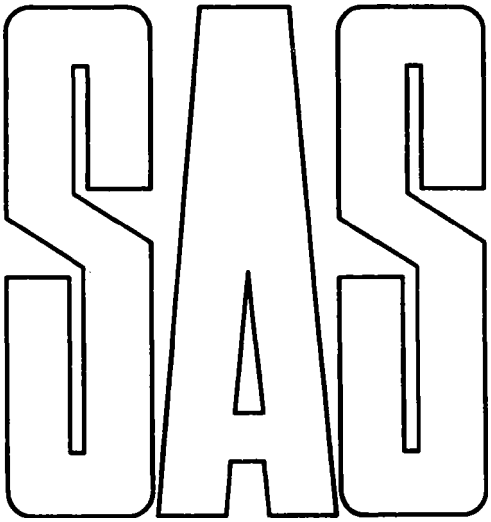

Santiago sub teroare
(Santiago sub teroare)

Traducerea: Nicolae Constantinescu

Tineretului

1994

Capitolul I

Break-ul cenuşiu „404”, fără placă de înmatriculare, se deplasa cu rapiditate pe aleea Miguel Claro, venind dinspre sud. Farurile luminau şoseaua pustie înecată încă în ceaţă. Era cinci dimineaţa şi interdicţia de circulaţie încetase abia de câteva minute. Prudenţi, locuitorii nu se aventurau pe străzi decât începând cu ora cinci şi jumătate, nevrând să se trezească la Ritoque, lagărul de concentrare creat de junta în apropierea oraşului. Acei *carabinieros* şi poliţiştii de la D.I.N.A.[1] – Gestapo-ul regimului – nu glumeau. De la unu noaptea până la orele cinci dimineaţa, Santiago era un oraş mort.

Vehiculul semnaliza lângă intersecţia cu aleea Clemente Fabria, încetini şi trase la trotuar, cu faţa la grilele care înconjurau parcul Ambasadei Italiei, una dintre cele mai frumoase proprietăţi din cartierul înstărit Bilbao. Imediat, carabinierul îngheţat de frig, sugrumat în uniforma lui măslinie, înainta spre maşină ameninţând-o cu pistolul-mitralieră. Ceilalţi poliţişti, postaţi la fiecare sută de metri, cât ţinea ambasada, se scuturară cu nervozitate. Un câine-lup, ţinut în lesă, lătră. Ambasada Italiei, ca toate celelalte enclave diplomatice de la Santiago, era încercuită zi şi noapte de poliţie. Orice persoană care ar fi încercat să treacă gardul ar fi riscat să fie doborâtă fără somaţie. În interiorul fiecărei ambasade se înghesuiau deja zeci de refugiaţi politici, fugiţi de represiunea feroce dezlănţuită de junta generalului Pinochet, aşteptând să poată ieşi din ţară cu un permis special. Unii stăteau acolo de aproape un an… După harababura din primele zile, D.I.N.A. închisese ermetic ambasadele şi nimeni nu mai reuşea să se refugieze aici. Mai mult, carabinierii invadaseră Ambasada Columbiei ca să pună mâna pe fugarii care se ascundeau acolo… Protestele declanşate de acţiunea lor fuseseră atât de violente încât nu mai îndrăzniseră să repete figura… dar căinţa lor nu mersese până acolo încât să-i înapoieze pe cei răpiţi…

Portiera maşinii „404”, care se oprise în faţa Ambasadei Italiei, se deschise şi îşi făcu apariţia o siluetă şovăielnică şi insolită.

Un bărbat scurt şi solid, aproape un pitic, cu o pălărie albă,

[1] Direccion de las Informaciones Nacionales (n.a.).

trasă pe frunte, îmbrăcat cu un costum de culoare închisă foarte strâns pe corp. Ochii lui mici, injectaţi de sânge, priviră cu insolenţă la ţeava pistolului-mitralieră; sughiţă, vârî mâna într-un buzunar şi scoase o legitimaţie pe care o puse sub nasul carabinierului.

Acesta lăsă imediat arma în jos şi schiţă un zâmbet uşor servil.

— *Esta bien, Senor*.

Motorul maşinii nu se oprise. Era singurul zgomot care rupea tăcerea zorilor.

Bărbatul cu pălărie albă îşi puse legitimaţia la loc, sughiţă din nou şi se apropie de poartă cu un mers nesigur. Carabinierul îşi întoarse faţa. Nou-venitul puţea a alcool de la o poştă. Fixând cu privirea clădirea cenuşie cu un etaj, care se ridica în mijlocul parcului, bărbatul cu pălărie albă scuipă cu violenţă, bombănind o insultă. Apoi se întoarse la maşină, deschise uşa din spate şi îl chemă pe omul de la volan. Acesta coborî imediat şi veni lângă el. Carabinierul, nemişcat pe trotuar, îl auzi pe şofer pronunţând câteva cuvinte de reproş pe un ton respectuos, după care omul fu nevoit să suporte o ploaie de înjurături. Bărbatul cu pălărie albă se aplecase deja în interiorul vehiculului şi, ajutat de şofer, trase afară un sac de iută maro. Când sacul căzu pe asfalt, bărbatul cu pălărie albă râse cu toată gura, apoi se întoarse şi îl chemă pe carabinier cu o voce de om beat. Acesta simţi că i se face greaţă: după formă, era uşor să-ţi dai seama că sacul conţinea un corp omenesc.

Carabinierul se apropie cu un pas de automat.

— *Senor*?

Vocea îi era nesigură şi se străduia să nu privească sacul.

— Lasă gura şi ajută-ne, zise bărbatul cu pălărie albă.

Şi apucă el însuşi de un capăt. Toţi trei transportară până la poartă sacul de pânză murdar de pete de culoare închisă. Chiar în momentul acela, la o fereastră de la parterul ambasadei se aprinse lumina.

*

* *

În picioare, în spatele perdelelor din sufrageria Ambasadei Italiei, un tânăr bărbos observa cu mare atenţie tot ce se petrecea în faţa porţii. Mobilele din încăpere fuseseră împinse la perete pentru a face loc la vreo douăzeci de saltele improvizate. Mirosul din încăpere era îngrozitor. De luni de zile, refugiaţii veneau acolo unii după alţii. Fiecare partid politic avea încăperea

lui. Partidul comunist se instalase în salonul mare, M.I.R.[2] ocupase sufrageria, lăsând subsolul pentru M.A.P.U. În fiecare noapte unul dintre ei stătea de veghe pentru a evita orice surpriză pusă la cale de D.I.N.A. Toate intervenţiile ei aveau loc în timpul interdicţiei de circulaţie, ca să nu existe martori.

Tânărul cu barbă nu-şi lua ochii de la maşina „404”. Era din ce în ce mai nervos. D.I.N.A. folosea aproape totdeauna astfel de maşini fără placă de înmatriculare. Ce voiau? Părăsi fereastra şi se strecură până la un bărbat ghemuit într-o cuvertură; deasupra lui era agăţată o pancartă care proclama: „Nu aruncaţi gunoiul pe jos, curăţenia e revoluţionară!”

Bărbosul îl scutură uşor pentru a nu-i trezi pe ceilalţi.

— Carlos!

Tânărul care dormea se trezi imediat şi se ridică cu ochii încă cârpiţi de somn, dar gata să riposteze. Deşi avea o faţă slabă, era frumos, avea o bărbie voluntară, un păr negru pieptănat pe spate şi o gură senzuală. Aproape că avea aerul unui seducător din anii ’30. Numai gura, mare şi bine conturată, îmblânzea acea faţă nerasă.

— Ce este…

— Sunt afară! şopti bărbosul.

Carlos se repezi la fereastră. Inima îi bătea cu putere. D.I.N.A. oferea pentru prinderea lui 4.200 de dolari. O sumă enormă într-o ţară bântuită de o inflaţie de 375%.

Tânărul văzu maşina şi sacul, dar nu înţelese imediat.

— Trezeşte-i şi pe ceilalţi, îi zise el bărbosului.

Măcar să nu se lase sugrumaţi ca nişte oi. În timp ce bărbosul îi scutura pe cei care dormeau, Carlos se uita cu mare atenţie la ce se întâmpla afară. Deodată înţelese şi fu izbit de un val de ură şi oroare. În spatele lui, refugiaţii se ridicau în picioare cuprinşi de panică, întrebându-se unii pe alţii ce se petrece, cu glasurile pline de spaimă. Uitând de orice prudenţă, Carlos deschise fereastra cu violenţă şi se aplecă în afară.

*

* *

— *Vamos! Vamos!* bombăni bărbatul cu pălărie albă. Era atât de beat încât scăpă de două ori sacul înainte de a reuşi să-l caţăre pe gard. Fără să scoată o vorbă, şoferul şi carabinierul îl ajutau din toate puterile. Apoi, cu un salt neîndemânatic, bărbatul cu pălărie albă îl făcu să cadă în grădina ambasadei,

[2] M.I.R. – partid de stânga (n.a.).

după care alunecă şi pălăria i se rostogoli pe trotuar.

Şoferul o ridică repede de jos şi proprietarul ei şi-o puse imediat pe cap cu o înjurătură, fără măcar să o mai scuture de praf.

Din ambasadă ţâşni un strigăt:

— *Assassinos*!

Era o voce de bărbat, puternică şi bine timbrată. Bărbatul cu pălărie albă ameninţă cu pumnul şi plecă urmat de şofer.

Maşina „404” demară, întoarse pe şoseaua pustie şi o porni spre sud. Carabinierul îşi trecu limba peste buzele uscate. Se uită spre ambasadă. Ferestrele se luminau unele după altele. De data asta, strigătul zecilor de voci îi îngheţă sângele în vine:

— *Assassinos*!

*

* *

Vocea lui Carlos rupse tăcerea ireală, trezindu-i pe cei care dormeau în camera vecină.

Tânărul îi văzu pe cei doi urcând în maşina care demară în trombă. Iar strigătele de ură o urmăriră până când dispăru în depărtare. Hărmălaia cuprinse treptat întreaga ambasadă. Carlos părăsi fereastra, traversă cu rapiditate camera, lovind cutiile de conserve goale, care serveau drept gamele şi se îndreptă spre holul de la intrare. Bărbosul îl prinse de braţ.

— Carlos! E prea periculos, nu te duce! Ar putea să tragă în tine…

În principiu, D.I.N.A. nu ştia că el, Carlos Geranios, unul din şefii M.I.R.-ului, partid de extremă stângă, se ascundea la Ambasada Italiei sub un nume fals.

Patru funcţionari ai ambasadei traversau deja în fugă peluza. Ridicară sacul de jos şi îl duseră spre clădire. Acum toată lumea se trezise. Soarele apăru brusc, sfâşiind ceaţa dimineţii, scăldând peluza în lumină. Vara australă era pe sfârşite, dar martie era încă foarte cald. Tăcuţi, masaţi pe peronul ambasadei, sechestraţii de bunăvoie se uitau la funcţionarii care aduceau sacul cu o sfoară groasă. Aceştia îl aşezară pe parchetul de la intrare, evitând privirile fugarilor.

— Deschideţi-l! strigă cineva.

Nimeni nu mişcă.

Apoi bărbosul dădu la o parte primul rând de oameni şi se lăsă în jos cu un cuţit în mână. Tăie sfoara şi desfăcu sacul. Carlos Geranios veni lângă el.

Apăru un picior. Un picior de femeie, foarte alb. În marele hotel se auzi un murmur de oroare. Livid, Carlos Geranios degajă şi al doilea picior, apoi un bărbat cu ochelari trase sacul de celălalt capăt, descoperind încet tot corpul. Murmurul crescu în intensitate şi cei din primul rând se înfiorară. O femeie începu să plângă în hohote. Cel care trăsese sacul se ridică mototolind mecanic în mâini iuta grosolană, cu ochii plini de lacrimi, incapabil să vorbească. Nu pudoarea îl făcu să-şi întoarcă privirea de la corpul gol, ci groaza.

Îngenuncheat lângă cadavru, cu ochii uscaţi şi pupilele mărite, Carlos Geranios atinse uşor umărul gol. Carnea era încă călduţă.

Lăsă ochii în jos, străduindu-se să privească acel spectacol îngrozitor. Pielea era plină de pete albastre: lovituri. Se vedeau bine şi ulceraţiile negricioase ale arsurilor de havană. Tot sânul drept era plin de astfel de urme. Faţa nu mai era decât o masă însângerată, informă, strivită de lovituri; umflată, de nerecunoscut. Torţionarii de la D.I.N.A. îi smulseseră toţi incisivii, ceea ce dădea gurii un aspect insolit de bătrâneţe.

Carlos Geranios întinse mâna şi ridică buza de sus spartă cu sălbăticie, descoperind o punte de aur care lega trei dinţi.

În clipa aceea avu impresia că o mână invizibilă îi strânge pieptul, că va începe să urle. Era el însuşi surprins că putea fi atât de calm, fără să tremure, fără să plângă. Nu mai auzea exclamaţiile pline de oroare din spatele lui. Privirea îi coborî până la pancarta de carton agăţată cu o sfoară de gâtul moartei:

„A trădat partidul. Executată de patrioţi”.

Cu trăsăturile înţepenite într-un rictus involuntar, Geranios încercă să-şi golească creierul. Să nu se gândească la ce simţise Magali când îi fuseseră smulşi dinţii cu cleştele, când îi arseseră cu ţigările carnea delicată a sânilor, când îi zdrobiseră faţa cu patul armelor…

Privirea îi coborî şi mai mult şi ceea ce văzu îi provocă o senzaţie de vomă. Moarta avea mâinile legate la spate; nu şi picioarele. Partea de jos a pântecului fusese ruptă, tăiată cu baioneta până la os. Apoi torţionarii vârâseră acolo – probabil pe când victima mai era încă în viaţă – un cactus a cărui culoare verde era acum impregnată de sânge şi umoare. Carlos Geranios ştia ce precedase acest ultim ultragiu.

Colonelul Manuel Chonio, numit şi *Măcelarul din Los Angeles,* din cauza atrocităţilor comise în acest oraş din Chile, situat în sud, fusese însărcinat cu urmărirea „miriştilor” la Santiago.

Acesta folosea metode deosebite la interogatorii. Ţinând un şobolan într-o mănuşă de piele, îl vâra în vaginul suspectei cu botul înainte. Până când aceasta vorbea sau înnebunea.

Cineva îl trase înapoi pe Carlos Geranios; tânărul nu opuse rezistenţă. Zări privirea înspăimântată a ambasadorului, înfăşurat într-un halat de casă, total depăşit de eveniment. Peste corpul martirizat fu aruncată o cuvertură. Dar imaginea îngrozitoare persista pe retinele tuturor.

Carlos ieşi din hol, urmat de tânărul cu barbă. Se opri lângă ferestrele salonului, privind parcul şi soldaţii de pe trotuar cu o ură neputincioasă.

— Ştiai că fusese prinsă? întrebă încetişor tovarăşul lui.

Carlos Geranios aplecă capul fără să răspundă.

Aflase de două săptămâni că Magali căzuse în mâinile celor de la D.I.N.A. Era una din puţinele persoane care ştiau unde se ascundea. Carlos sperase, împotriva oricărei logici, spunându-şi că Magali era tânără, frumoasă, cu mult sânge rece. Că o vor bate, o vor viola cu siguranţă, dar că va fi cruţată de celelalte josnicii…

Numai că subestimase dorinţa lor de a-l găsi. O făcuseră să vorbească. După aceea femeia murise sau o ajutaseră să moară. Oricum, nu mai putea fi „arătată”. De câteva săptămâni, junta începuse să aibă o uşoară grijă de respectabilitate. Pe terenurile virane din Santiago erau găsite cadavre torturate pretinzându-se că fuseseră executate de M.I.R. sau de comunişti.

Un singur lucru îl mira pe Carlos Geranios. De ce aduseseră cadavrul acolo unde se afla el? Ca o sfidare…

Acum ştia că nu vor da înapoi de la nimic ca să pună mâna pe el.

Se întoarse spre tânărul cu barbă.

— Vor veni după mine, zise el cu glas scăzut.

Ambasadorul nu ar fi luat în mână un pistol-mitralieră ca să se transforme în erou pentru el. Ar fi emis un protest diplomatic energic, care nu l-ar fi scăpat pe Carlos Geranios de tortură şi de moarte. D.I.N.A. avea ca obiectiv mărturisit: zdrobirea nemiloasă a tot ce putea încă să se opună juntei. După ce opoziţia va ajunge la cimitir, atunci puteau să redevină drăguţi… Până atunci însă epurarea era feroce… De la ora când începea interdicţia de circulaţie, D.I.N.A. îşi trimitea furgonetele Chevrolet, vopsite în alb şi negru, să-i aresteze pe suspecţi în liniştea nopţii. Majoritatea dispăreau fără să lase vreo urmă. Numai generalul

Pinochet, şeful statului, avea puterea să se opună acestei D.I.N.A.

Rareori uza de această putere. D.I.N.A. era creaţia lui. Bărbosul se apropie şi mai mult de Carlos Geranios.

— Ce vei face? îl întrebă el.

Carlos dădu nehotărât din cap.

— Încă nu ştiu.

În ajun adormise visând la viitor. Peste două zile ar fi trebuit să părăsească Chile într-un lot de expulzaţi cu destinaţia Venezuela. Până la urmă Magali ar fi fost eliberată. S-ar fi reîntâlnit în Mexic. Sau în Cuba, sau în altă parte. Ar fi făcut dragoste pe o plajă scăldată în soare. Ochii i se umplură de lacrimi. Va avea în faţa ochilor toată viaţa cactusul care o viola odios, chiar şi moartă.

— *Companero*, zise bărbosul, până la urmă revoluţia va triumfa. Curaj!

Carlos dădu din cap fără să răspundă. Puţin îi păsa de revoluţie în clipa aceea.

Magali, moartă la 23 de ani, după chinuri infernale, nu va mai cunoaşte niciodată triumful. Hotărârea îi alungă cu brutalitate disperarea. Nu le va oferi duşmanilor bucuria de a-l tortura şi pe el. Îşi întoarse spre bărbos ochii încă strălucind de lacrimi.

— Ai dreptate, Luis, zise el, vom triumfa.

Hotărâse să nu-i aştepte pe asasini. Va lupta şi se va răzbuna. Carlos traversă salonul, intră în sufragerie, se aplecă lângă cuvertura lui şi luă de jos o sacoşă de piele maro plină cu documente. Era singurul lucru preţios care îi mai rămăsese.

*

* *

— Imbecilule! Trădătorule! Cretinule!

Palma răsună dureros în capul lui Juan Planas, reuşind să-l trezească din beţie. Frumoasa lui pălărie albă zăcea pe podeaua biroului, călcată de cizmele colonelului Chonio. Micul poliţist stătea în poziţie de drepţi în mijlocul încăperii. Colonelul, vânăt la faţă de furie, cu ochii ieşiţi din orbite, îl pălmuia şi îl înjura, burduşindu-l cu lovituri de picior. Juan Planas se legăna docil, cu capul în jos, încasând loviturile fără să scoată o vorbă. La început încercase să-i spună superiorului său că nu avea o meserie amuzantă, că nervii suportau cu greu torturarea unei femei ore în şir, că fără whisky-ul confiscat nu ar fi rezistat... Până la urmă se resemna să îngâne nişte scuze amărâte pentru mica glumă de

la Ambasada Italiei. Era conştient de consecinţe. Trezit din beţie, începea să-şi dea seama de imprudenţa făcută şi aproape că îi venea să-i mulţumească colonelului pentru palme. Acesta se apropie de el şi îi zise:

— Ascultă-mă bine, găozarule! Dacă tipul ăsta ne scapă printre degete, te vei plimba prin ţinutul lui Magellan la capătul unei frânghii, până când vei îngheţa de viu... Acum şterge-o şi apucă-te de treabă.

Juan Planas îşi luă de jos pălăria încercând să-i redea forma iniţială. În partea cea mai de sud a ţării, militarii juntei se distrau legând suspecţii cu o frânghie agăţată de un elicopter şi lăsându-i să atârne în oceanul îngheţat. Până când nenorociţii mureau de frig.

Nu avea deloc chef să suporte şi el acelaşi tratament. Chiar dacă trebuia să petreacă alte nopţi albe interogând suspecţii.

Capitolul II

O femeie tânără urcă treptele scării, traversă clubul şi se opri o clipă examinându-i pe cei de pe terasă.

Stil hippie de lux, încălţăminte cu toc interminabil, un fel de traistă din pânză spânzurată pe umăr, un ceas Seiko sport la mână, blugi decoloraţi mulându-i-se pe şoldurile înguste şi un fund obraznic. Părul prins în coc, nasul în vânt şi impertinent şi bluza ei de mătase aminteau adevărata ei apartenenţă socială. Când ajunse în dreptul lui Malko îi adresă o privire lungă şi plină de curiozitate, aproape provocatoare. Apoi trecu pe lângă vreo şase domni în vârstă, respectabili şi în „năruire", dintre aceia pe care chilienii îi numeau „mumii" şi se instala singură la o masă... Malko simţi un fior agreabil pe şira spinării. Încă de la sosirea la Santiago în ajun, remarcase neruşinarea cu care femeile se uitau la bărbaţi. Erau foarte diferite de cele din alte ţări ale Americii Latine. Ochii lui aurii, eleganţa discretă, înfăţişarea de animal bine, un amestec de nonşalanţă şi tensiune nu constituiau nişte explicaţii suficiente. Întoarse capul cu regret. Din păcate, nu venise la capătul lumii ca să alerge după fuste.

— E încântătoare, nu? remarcă John Villavera.

— Adorabilă, aprobă Malko.

Încântătoarea necunoscută se încadra perfect în atmosfera luxoasă şi puţin învechită a clubului Los Leones, bijuteria din Barrio Alto, cartierul rezidenţial din Santiago. Saloanele erau demne de un club englez, serviciul impecabil, iar sub terasă se întindea un teren de golf întreţinut cu somptuozitate. O insulă de lux în acel oraş de mizerie. La un kilometru de acolo, în linie dreaptă, sărmanii *poblaciones* îşi vindeau ultimele zdrenţe ca să-şi poată cumpăra puţină pâine uscată, încercând fără speranţă să ţină pasul cu inflaţia galopantă. După cum declarase în ajun, fără pic de umor, un purtător de cuvânt al juntei, situaţia economică progresa sensibil: de la 500%, inflaţia ajunsese acum la numai 375%.

Un chelner discret şi temător se apropie de masa lor. Numai privilegiaţii noului regim frecventau *Los Leones.*

— Pisco-sour? întrebă John Villavera.

Era aperitivul tipic în Chile. Un fel de alcool servit cu gheaţă. Malko încuviinţă.

Maxilarul cabalin care dezechilibra faţa colţuroasă a celui care era şeful biroului CIA de la Santiago părea deja că mestecă. Ochelarii mari cu ramă din baga şi alura lui puţin stângace îi dădeau aerul unui profesor întors din exil fără permisiune oficială. Vorbea perfect spaniola şi părea că e cunoscut de toată lumea din oraş. Se ridica şi saluta sau dădea mâna cu fiecare nou venit. La aeroport numele lui făcuse miracole... Malko fusese aşteptat de o limuzină pentru a fi condus la bătrânul hotel Sheraton-Carrera, în centrul oraşului, în faţa palatului Moneda unde Allende[3] îşi găsise moartea. Edificiul mai purta încă urmele bombelor şi de atunci rămăsese nelocuit.

O maşină uimitoare: Lincoln Continental negru. În exterior semăna cu oricare altă maşină, dar fusese special comandată la „Ford" pentru *Central Intelligence Agency* la preţul unic de 45.000 de dolari. Geamurile aveau o grosime de trei centimetri şi puteau rezista la rafalele unui pistol-mitralieră, dacă se trăgea de aproape. Un buton aflat sub volan permitea inundarea vehiculului cu zăpadă carbonică doar în câteva secunde. Dar lucrul cel mai uimitor era partea din spate. Acoperişul fusese fixat cu patru nituri explozive. Apăsând pe un braţ al banchetei, acesta sărea şi bancheta din spate era ejectată în mod automat... Asta în cazul în care maşina ar fi avut portierele blocate. Cu o astfel de maşină şeful biroului CIA se putea plimba liniştit... John Villavera îl primise imediat pe Malko în biroul lui de la Ambasada Americană, care se ascundea în mod ciudat de la etajul şaisprezece până la etajul douăzeci al unei clădiri hidoase, faţă în faţă cu *Sheraton-Carrera.* O placă superbă de cupru împodobea uşa biroului *Wild Life Fund.* În mod oficial, John Villavera se afla în Chile pentru a studia protecţia speciilor pe cale de dispariţie...

Mai era şi ataşat cultural al ambasadei.

---

[3] La 24 octombrie 1970, în Chile au loc alegeri parlamentare. În urma lor este ales preşedinte socialistul SALVADOR ALLENDE GOSSENS, susţinut de Frontul Unităţii Populare, grupare de stânga din care făcea parte şi partidul comunist. Noul preşedinte întreprinde reforme economice şi sociale profunde, trecând la o politică externă independentă. Salvador Allende este însă ucis în urma loviturii de stat militare de la 11 septembrie 1973, puterea fiind luată de o junta militară, cu frunte cu generalul AUGUSTO PINOCHET UGARTE. Parlamentul este dizolvat, partidele politice interzise, instaurându-se un regim conservator şi foarte autoritar. La 17 decembrie 1974, generalul Pinochet devine preşedintele ţării, (n.t).

Cordialitatea lui faţă de Malko fusese exemplară. Michael Borrough, cel care conducea Western Hemisphere Divizion, îl avertizase că COS[4]-ul de la Santiago îi va dezvălui obiectivul misiunii la faţa locului. John Villavera se arătase foarte evaziv în ajun, asigurându-l pe Malko că nu era nici o grabă, că vor discuta a doua zi.

Santiago era un oraş tare urât. Un amestec de Detroit şi Buenos Aires, cu străzi triste şi zgomotoase, prăvălii goale, un cer cenuşiu, clădiri masive şi negricioase. Contrastul era frapant între animaţia din timpul zilei şi calmul apăsător care domnea noaptea. Cuprins de insomnie din cauza decalajului orar, Malko observase de la fereastra lui, în plină noapte, piaţa Moneda, pustie şi tăcută, străzile goale şi imensul turn neterminat al televiziunii, unde străluceau mii de lumini roşii.

Un adevărat Pompei.

Ca o mantie de plumb, o frică difuză se aşternea peste Santiago din clipa în care orice mişcare înceta, de la ora când începea interdicţia circulaţiei. Ziua, restaurantele erau goale.

De parcă bogaţilor le-ar fi fost ruşine de victoria lor asupra lui Allende... *Los Leones* era primul loc agreabil pe care-l vedea Malko.

— Erai aici când Allende...? îl întrebă Malko după plecarea chelnerului.

John scutură energic din cap.

— Nu, nu, eu am sosit acum opt luni. Toată echipa a fost schimbată.

Malko îşi permise un zâmbet.

— A costat mult? întrebă el.

John Villavera se uită la el cu o privire nevinovată.

— Ce?

— Răsturnarea lui Allende?

Americanul luă un aer profund şocat.

— Ştii, făcu el, nu e foarte adevărat tot ce se spune. Agenţia nu a jucat un rol prea important. Noi doar am dat o mână de ajutor la „destabilizarea” unui guvern care leza grav interesele americane şi ducea ţara la faliment. Nu se găsea mai nimic. Unul dintre prietenii mei, care stătea la Santiago pe vremea aceea, era obligat să-şi pună pasta de dinţi în seiful hotelului când pleca! Devenise un produs la fel de preţios ca aurul. În ceea ce priveşte echipa care se găseşte acum la putere, ea nu e formată

[4] COS – Chief of Station (n.a.).

din monştri aşa cum se vorbeşte. Nişte militari de carieră puţin depăşiţi de evenimente... Dar cinstiţi, absolut cinstiţi.

Malko îşi aminti de tot ce citise despre Chile.

— Totuşi s-a cam destabilizat în mod definitiv, remarcă el.

— S-a mai şi greşit, recunoscu John Villavera. Dar nu poţi face omletă fără să spargi ouăle.

Avea importanţă şi calitatea cojii!

— De altfel, adăugă americanul, este sigur că execuţiile care au avut loc au redus şansele unui război civil...

Era un punct de vedere... Chelnerul aşează în faţa lui Malko un castronaş plin cu un lichid incolor în care pluteau nişte chestii mari şi gălbui asemănătoare cu nişte limacşi...

— Ce sunt astea? făcu Malko neliniştit.

— Arici de mare. Aici sunt foarte mari! Se mănâncă în supă.

Malko gustă. Era delicios.

Întoarse capul şi întâlni privirea tinerei hippie îndreptată spre el.

— O cunoşti pe fata asta? întrebă Malko.

John Villavera zâmbi complice şi răspunse cu glas scăzut.

— Numai din vedere. Se numeşte Oliveira Chunio. Este fata unui colonel. Mi se pare că e divorţată.

Malko se întrebă dacă să-i trimită câţiva arici de mare. Dar mai întâi munca.

— Ce se aşteaptă de la mine? întrebă el. În afară de seducerea acestei creaturi încântătoare?

John Villavera îşi îndreptă talia şi aruncă privire în jurul lui. Dar nu erau acolo decât „mumii”...

— E vorba de o misiune foarte delicată, începu el. Eu am cerut celor de la Langley pe cineva cu tact şi cu pricepere pentru a o duce la bun sfârşit...

Malko se încorda uşor. Măgulitorul scoate totdeauna castanele din foc cu mâna măgulitului.

— Mai exact?

— În timpul lunilor care au precedat căderea lui Allende, continuă americanul, un chilian ne-a făcut nişte servicii foarte importante. Un membru din M.I.R., care se opunea politicii lui Allende. El a acceptat să distribuie şoferilor de camion, aflaţi în grevă, fondurile de care aveau nevoie pentru continuarea mişcării lor. Inutil să-ţi mai spun că nu ştiau de unde provin...

— Evident... făcu Malko. Sper că aţi recompensat acest ajutor după cum merita.

— Din nenorocire n-am reuşit să-l recompensăm, suspină Villavera. Acest om se găseşte pe lista neagră întocmită de D.I.N.A., poliţia politică a juntei, din cauza apartenenţei lui la M.I.R., mişcare de extremă stânga. Este acuzat de a fi participat la elaborarea planului „Djakarta", care prevede asasinarea tuturor ofiţerilor de dreapta. Junta a fixat o recompensă pentru prinderea lui…

Malko se încruntă sceptic.

— Aveţi şi voi un cuvânt de spus…

John Villavera dădu cu durere din cap.

— Chilienii sunt foarte susceptibili. Totuşi l-am putut ajuta pe Carlos Geranios să se refugieze la Ambasada Italiei şi chiar i-am obţinut un permis de liberă trecere emis de junta, ca să poată pleca în Venezuela, ceea ce ar mulţumi pe toată lumea.

— Cu siguranţă, zise Malko. Şi? Nu a vrut să plece?

— S-a petrecut ceva neprevăzut, zise John Villavera, un incident regretabil… Nişte poliţişti ameţiţi de băutură au aruncat în grădina ambasadei corpul unei tinere femei pe care el o cunoştea. Atunci, deodată i s-a făcut frică şi, în ajunul plecării, a fugit de la ambasadă fără măcar să se ştie cum. Probabil ascuns într-o maşină…

— Perfect, făcu Malko, se va descurca el să iasă din Chile.

Americanul clătină sceptic din cap.

— Mi-e teamă că nu. D.I.N.A. e teribil de eficace. Cu siguranţă că îl vor găsi şi riscă să aibă necazuri mari…

John Villavera era regele litotei…

— De aceea aş vrea să-l găseşti, ca să-l punem la adăpost, sugeră americanul. Ştiu că nu e uşor, dar te voi ajuta cu tot ce pot. Trebuie acţionat repede. Poate fi arestat dintr-o clipă în alta. După aceea va fi prea târziu… Dacă îţi aminteşti, în Bolivia CIA nu voia ca bolivienii să-l execute pe Che Guevara[5]. Şi totuşi l-au lichidat.

Malko cunoştea povestea şi ştia că era adevărat. Agentul american CIA care ajutase la arestarea lui *Che* se luptase după aceea să-i salveze viaţa. Zadarnic. Bolivienii îl executaseră şi îl îngropaseră după aceea într-un loc secret. Îl lichidaseră chiar şi pe ofiţerul care cunoştea amplasarea mormântului, pentru mai

[5] ERNESTO GUEVARA, zis Che - om politic cubanez, de origine argentiniană, mort in 1967. Medic, tovarăş al lui Fidel Castro, el a încercat organizarea unor focare revoluţionare în America Latină şi a participat la gherila boliviana (n.t.).

multă siguranţă. În privinţa ferocităţii, sud-americanii de dreapta sau de stânga erau nişte candidaţi ideali la medalia cruzimii.

— De ce nu te ocupi personal de treaba asta? întrebă Malko.

— Prea riscant. Nu pot avea aerul că mă opun deschis celor din junta cu care sunt în raporturi bune. Sunt foarte susceptibili în privinţa politicii interne. Dacă vor exista „fricţiuni” în legătură cu Geranios, poziţia mea va rămâne destul de confortabilă după ce vei fi preluat cazul, pentru că nu mă ocup de el în mod oficial.

Mai prudent nici că se putea…

Malko îşi îndreptă privirea spre harta mare agăţată de perete.

— Dar unde naiba să-l găsesc pe acest Geranios? Dacă este chiar atât de căutat precum spui, asta înseamnă că se ascunde cu grijă. Admiţând că mai este încă la Santiago.

— Evident, admise Villavera, dar îţi furnizez un om de legătură. Un chilian care s-ar putea să ştie unde se găseşte. Trebuie să-i aduci la cunoştinţă că vrei să-l ajuţi, să-i dai o mână de ajutor să părăsească ţara. Îţi voi da numele şi adresa lui „Chalo” Goulart, un domn bătrân încântător. În timpul lui Allende a acceptat să transporte fonduri pentru camionagii. Bineînţeles, nu menţionezi numele meu. Spui că vii direct de la Washington. Cei de aici sunt…

Americanul tăcu brusc. Malko întoarse capul urmărind privirea însoţitorului său.

Pe terasă apăruseră trei bărbaţi. Doi erau nişte militari, îmbrăcaţi în impecabile uniforme kaki, cu cizme înalte, şepci turtite, un pistol-mitralieră „Beretta” lipit de corp şi faţa inexpresivă, încadrau un civil mult mai scurt decât ei, îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, cu braţul drept îndoit lângă piept, de parcă ar fi fost rănit. Civilul îi adresă un zâmbet vesel lui John Villavera şi veni spre el. Malko îşi zise că semăna în mod ciudat cu actorul Peter Lorre – care îl jucase pe vremuri pe nebunul ucigaş din filmul „*Dl. Le Maudit*” de Fritz Lang – cu părul lui negru dat pe spate, ochii bulbucaţi, zâmbetul puţin cam forţat şi uşor abject, gura moale cu buze prea palide.

John Villavera se ridică şi făcu prezentările.

— Excelenţa Sa, colonelul Federico O’Higgins.

Chilianul întinse mâna stângă. Malko văzu că, deşi era foarte cald, dreapta era acoperită cu o mănuşă de lână neagră şi strângea între degete ceva asemănător unui radio cu tranzistori. Ciudat…

Colonelul trase un scaun spre el şi se aşeză, în timp ce

însoţitorii rămaseră în picioare, privind spre terenul de golf cu un aer absent. Colonelul îi zâmbi lui Malko şi îl întrebă într-o engleză foarte bună:

— Nou venit la Santiago?

John Villavera se grăbi să-i răspundă:

— Prinţul Malko a fost trimis de Departamentul de Stat de la Washington ca să redacteze o notă informativă despre situaţia de la Santiago. Pentru o comisie a Congresului.

Colonelul Federico dădu din cap cu un aer complice. Obrajii flasci îi tremurară uşor.

— Nu e chiar aşa de rău, zise el. Avem încă numeroase dificultăţi, dar cu ajutorul lui Dumnezeu se va aranja. Acum domneşte un calm desăvârşit.

— Totuşi aţi menţinut interdicţia de circulaţie, remarcă Malko.

Ochii bulbucaţi îl priviră cu o expresie de bunătate aproape angelică.

— Voiam să ridicăm această interdicţie, afirmă colonelul O'Higgins. Dar, când a fost anunţată ştirea, am primit sute de scrisori de la femei care ne cereau să menţinem interdicţia! Explicând că, datorită ei, soţii lor rămân în sfârşit acasă, nu-şi mai petrec nopţile bând sau umblând după fuste. Atunci am cedat cererii poporului…

Malko rămase fără glas. Era pentru prima dată când interdicţia de circulaţie i se prezenta ca măsură cu caracter social. Ofiţerul chilian zâmbi încurajator.

— Vizitaţi-mă la Edificio Diego Portales. Voi fi fericit să-mi comunicaţi impresiile dumneavoastră despre Chile.

Se ridică şi se îndreptă spre celălalt capăt al terasei, escortat de cei doi cerberi cu cizme. Malko îl urmări cu privirea. O primejdie nedesluşită se degaja din silueta lui insolită pusă la patru ace. Colonelul se opri lângă masa unde lua dejunul falsa hippie. Fata se ridică şi îi strânse mâna.

— Cine este? întrebă Malko.

John Villavera zâmbi puţin stingherit.

— Omul care conduce D.I.N.A. Un tip încântător, foarte pro american.

— Într-adevăr, făcu Malko, numele lui nu e prea chilian.

Şeful biroului CIA dădu aprobator din cap.

— Oh! aici e ceva curent. Au fost mulţi imigranţi europeni. Nu toate numele sunt hispanice…

— Ce are la mână?

— A fost rănit, cu mult timp în urmă. I s-a scos artera din braţul drept. Are mâna complet necrozată. Trebuie să ţină tot timpul o buiotă ca să o încălzească puţin... De aceea o protejează cu o mănuşă de lână. Într-o zi va trebui să-i fie amputată. Şi-a comandat în Japonia o mini-buiotă cu baterie pe care o poartă în permanenţă. E foarte curajos, nu se plânge...

Colonelul O'Higgins se înclină în faţa frumoasei blonde şi îşi continuă drumul. Aproape imediat, tânăra hippie se ridică, îşi luă traista, trecu prin faţa mesei lor, aruncând din nou spre Malko o privire insistentă şi dispăru.

John Villavera se aplecă spre Malko.

— Ai făcut impresie. Este una dintre cele mai drăguţe fete din Santiago. Un caracter îndrăcit. A vrut să fie cântăreaţă. Executa un număr la cabaretul *Sheraton.* Tatăl ei a fost atât de furios încât intervenţia lui a dus la închiderea sălii vreme de o săptămână. La 17 ani s-a măritat cu un mare proprietar din sud care i-a făcut doi copii fără măcar să-şi scoată cizmele. După aceea s-a întors acasă la tatăl ei.

Malko se gândi deodată la un fapt bizar.

— Nu aţi avut refugiaţi la Ambasada Americană? întrebă el.

John Villavera dădu încet din cap.

— Nu.

— Cum asta?

Americanul ridică din sprâncene vrând să arate că nici el nu înţelegea.

— Ăăă... politica guvernului nostru este foarte strictă, nu-i aşa... Nu putem primi refugiaţi politici în afara cotei. Probabil că lucrul acesta se ştie...

Malko îşi reţinu un zâmbet incredul.

— Dă-mi adresa acelui Chalo, zise el. Mă voi duce să-i fac o vizită. *

* *

Tânăra hippie era acolo, cu traista pe umăr, sprijinindu-se de o maşină oprită la intrarea pe strada ce ducea spre centru. Văzând Datsun-ul apropiindu-se, tânăra înainta încet pe şosea şi ridică un deget, făcând gestul bine cunoscut al celor care se deplasează cu autostopul.

Malko frână. Era surprins mai mult decât agreabil. Fata părăsise clubul de vreo douăzeci de minute.

Tânăra deschise portiera, îşi aplecă faţa bronzată şi inexpresivă şi întrebă în engleză:

— Mă poţi duce până la Providencia?

Malko ar fi dus-o şi până în Ţara de Foc. Providencia era un fel de Champs-Elysees local, mare arteră rutieră din Santiago care ducea din centrul oraşului până în inima cartierului Barrio Alto.

— Cu plăcere, zise el sincer.

Ea se lăsă să cadă lângă el, răspândind un parfum uşor, foarte în largul ei, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Faci des autostopul? întrebă Malko.

— Oh, da. Aici e ceva obişnuit. Nu sunt autobuze suficiente. Iar maşina mea tocmai s-a stricat...

Tânăra îl cercetă cu o privire sigură şi pătrunzătoare.

— Nu locuieşti la Santiago?

— Exact, făcu Malko. De unde ştii?

Tânăra femeie îi atinse uşor cu degetul geaca de catifea neagră.

— După asta. Aici, în Chile, noi nu avem aşa ceva.

Malko remarcă la ea unghiile tăiate foarte scurt, aproape roase. Privirea îi alunecă până la sânii mici care se desenau sub pulover, apoi urcă spre faţa voluntară, bronzată, fină şi senzuală. Erau deja pe Providencia.

Parcurgând acea alee largă, Malko zări grupurile de fete foarte tinere, cu şosete albe şi fuste plisate, dar cu faţa machiată, provocatoare, ridicând un deget la marginea trotuarului. Pasagera zâmbi în colţul gurii.

— Dacă vrei să iei o *lola*...

— Ce e aceea o *lola*? întrebă Malko amuzat.

— O tânăra la modă. Sunt cu zecile pe Providencia.

Urmă o tăcere. După cinci minute tânăra se întoarse spre Malko.

— Lasă-mă aici, te rog, chiar după următorul semafor. Malko opri lângă trotuar. Pasagera lui zâmbi, arătând nişte dinţi strălucitori şi întinse mâna spre un magazin de modă.

— Lucrez acolo. La Plata. Dacă ai o iubiţică, va trebui să vii să-i cumperi câte ceva. E cea mai bună prăvălie din Santiago.

— Nu am nici o iubiţică, zise Malko. Abia ieri am sosit.

Cu mâna pe mânerul portierei, tânăra păru că ezită. Malko îi surprinse privirea. Avea nişte pupile uimitoare. De un albastru foarte închis pe margine, spre centru culoarea devenea foarte deschisă, aproape albă. Ai fi zis că sunt nişte ochi de pasăre de noapte.

— Dacă vrei, zise ea deodată, diseară dau un dineu.

Malko nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Inviţi des necunoscuţi?

Ea săltă din umeri, foarte relaxată.

— Erai la club, nu?

Subînţelegându-se că luând masa la *Los Leones* nu putea fi un vagabond.

— Accept cu plăcere, zise Malko, numai că din nefericire sunt singur.

— Nici o importanţă, zise ea cu o voce egală. Vor fi acolo multe fete drăguţe.

Scoase din traistă un carnet şi un stilou, apoi scrise ceva pe o foaie şi i-o întinse lui Malko. Un nume – Oliveira Chunio – şi o adresă – strada Amerigo Vespucci nr. 120.

— Pe diseară la ora opt. Stau în cartierul Vitacura, nu departe de club. Apropo, cum te cheamă?

— Malko. Prinţul Malko Linge. Sunt austriac.

Zâmbetul lumină din nou faţa bronzată a tinerei Oliveira. Cu un gest natural, fata se aplecă şi îl sărută pe obraz, atât de stângaci, încât îi atinse uşor comisura buzelor.

— Pe diseară.

Sări din Datsun, trânti portiera şi se îndepărtă cu mersul ei legănat. Malko îşi continuă drumul fericit.

*

* *

Sprâncenele foarte negre contrastau în mod ciudat cu părul aproape alb ca neaua. Malko îşi zise că „Chalo” Goulart nu era departe de şaptezeci de ani…

Malko îl examina cu simpatie. Avea un aer de om înstărit şi onest.

— *Senor*?

— Sunteţi Chalo Goulart? întrebă Malko.

Un zâmbet primitor lumină faţa chilianului.

— Eu sunt. Cu cine am…

— Prinţul Malko Linge. Nu cred că mă cunoaşteţi, se grăbi să spună Malko. Am obţinut numele dumneavoastră de la un înalt funcţionar de la Departamentul de Stat din Washington. Aş vrea să stăm de vorbă despre ceva confidenţial.

— Intraţi, făcu chilianul.

Nu avusese nici o ezitare.

Malko pătrunse într-un interior care mirosea puţin a mucegai, un mic salon lipsit de fantezie. Pereţii erau acoperiţi cu nişte

curioase tablouri suprarealiste, puţin cam în stilul lui Dali. Femei ciudate în decoruri de un colorit tărcat.

Chalo Goulart dispăru, apoi reveni cu o sticlă de coniac Lagrange... şi două pahare. Turnă alcoolul cu gesturi măsurate, apoi se aşeză în faţă lui Malko.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, *senor*?

— Vreau să intru în contact cu un anume Carlos Geranios, zise Malko. Cred că l-aţi cunoscut bine.

Bătrânul domn rămase cu paharul în mână, sincer surprins.

— Carlos Geranios? Este refugiat la Ambasada Italiei.

— Nu mai este, îl corectă Malko.

Apoi îi povesti ce aflase. Bătrânul domn îl ascultă gânditor. Dădu din cap şi spuse cu tristeţe:

— Oamenii de la D.I.N.A. sunt foarte brutali. Uneori mă întreb dacă am avut dreptate să facem ceea ce am făcut. Se povestesc lucruri oribile.

Părea depăşit de situaţie, plin de îndoială.

— Mă puteţi ajuta? întrebă Malko.

Chalo Goulart luă o gură de coniac.

— Aş dori mult să-l ajut pe Geranios, zise el, dar nu ştiu unde se află. Însă cunosc o persoană care s-ar putea să ştie. Dacă e pentru binele lui, ne va ajuta. Va trebui să vă întoarceţi aici mâine... Până diseară e la Vina Del Mar. Dar cinăm împreună...

Malko se uită la tablouri.

— Pictaţi? Îmi plac *tare mult.*

Chalo Goulart râse:

— Oh, nu! O prietenă de-a mea. Am să-i spun, asta îi va face plăcere.

Malko schimbă subiectul.

— Mi se pare că aţi participat la răsturnarea lui Allende?

Un zâmbet aproape copilăresc lumină faţa ridată a chilianului.

— Oh, foarte puţin! Mă duceam în Brazilia după fonduri pe care apoi le înmânam lui Carlos Geranios. El le distribuia greviştilor. Totdeauna era vorba de sume importante. Mai multe zeci de mii de dolari în bancnote. Noroc că sunt un om cinstit. Banii nu se numărau.

— Nu aţi fost niciodată arestat?

Bătrânul scutură din cap.

— Oh, nu, erau foarte dezorganizaţi.

Malko nu înţelegea.

— M.I.R. este o mişcare de extremă stânga, nu-i aşa? De ce

lucra Geranios cu CIA?

Chalo Goulart zâmbi cu bunătate.

— Voia să-l forţeze pe Allende să facă o politică mai spre stânga. Îmi spunea că americanii îşi risipeau banii, că până la urmă M.I.R. va câştiga. Şi că, din moment ce ajutam cauza revoluţiei, mă va proteja pentru că eram un burghez. (Râse.) Acum eu îl voi proteja. S-a înşelat.

Malko se ridică.

— Stau la *Sheraton-Carrera*, zise el. Mă puteţi suna mâine? De îndată ce veţi putea intra în contact cu acea persoană?

— E mai bine să veniţi la mine, propuse Chalo. Pe la aceeaşi oră. Vom cina aici. Prietena mea va pregăti masa. Îi place mult să gătească.

Bătrânul îl conduse până în stradă. În jurul lor totul era calm. Malko urcă în maşina închiriată. În ultima clipă Malko îi zise cu voce scăzută:

— Fiţi foarte discret.

Malko promise.

Maşina porni spre centru, urmând cursul râului secat care şerpuia de-a lungul aleei Providencia. Străzile din centru se întretăiau în unghi drept, după moda americană, animate şi triste, mărginite de clădiri vechi. Deseori se mai vedea încă urma plăcii de cupru desprinse în grabă la schimbarea regimului. Malko se rătăci şi nimeri într-un ambuteiaj pe avenida Alameda, răscolită de lucrările viitorului metrou.

Parcarea din faţa pieţei Moneda era plină ca de obicei. Îşi lăsă maşina pe o stradă transversală, cu riscul de a-i fi ridicată de poliţie. Nu mai avea timp decât să se schimbe înainte de întâlnire. Doi mici lustragii, dintre aceia care mişunau pe străzile din Santiago, s-au ţinut după el până în holul cu coloane de la Sheraton.

*

* *

— Şampanie?

Malko luă paharul enorm în formă de balon din mâinile Oliveirei. Tot fundul era tapisat cu zmeură proaspătă. Surprinse privirea albastră, plină de intensitate, a gazdei lui. Tânăra îşi schimbase ţinuta hippie cu o rochie ţigănească de mătase imprimată, sub care nu purta practic nimic. Sânii mici îi jucau sub mătase, provocatori şi plini de aroganţă. În locul ceasului „Seiko” sport purta acum unul mai mic din aur şi oţel.

Casa, construită în stil colonial, era înconjurată de o grădină. Aproape cincizeci de persoane beau, discutau sau dansau în cele două saloane şi în curtea interioară. Cei mai mulţi erau destul de tineri. Fete cu pantaloni prea strâmţi, cu privirea neruşinată şi râs dezagreabil dansau flirtând fără fereală. Multe aveau din nenorocire dinţi de aur foarte vizibili. Mireasma de marijuana plutea discret prin colţuri. Mai multe perechi tolănite pe perne fumau în tăcere, legănate de muzică. Şiruri de sticle se aliniau lângă un perete, chiar pe podea, Moet şi Chandon, sticle mari de J&B, coniac Gaston de Lagrange şi chiar Perrier, importate din Franţa. La cursul monedei oficiale, tot ce era acolo costa o adevărată avere. Toată lumea bea mult. Oliveira nu-l părăsea deloc pe Malko.

— Tot ce e *lola* în Santiago se găseşte aici în seara asta, remarcă ea.

Discurile proveneau din SUA, ca şi whisky-ul, lux nemaipomenit într-o ţară unde sticla de J&B costa 50.000 de *escudos*. Salariul lunar al unei bone.

Malko aşează jos paharul şi o trase după el pe Oliveira. Dansară mai multe slow-uri. Tânăra femeie se comporta mai bine decât majoritatea celorlalte fete. Totuşi, Malko avea impresia că aştepta ceva.

— Cât timp rămâi în Chile? întrebă ea.

— Nu ştiu, zise Malko cu sinceritate, asta depinde de afacerile mele.

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez pentru guvernul american. Un soi de misiune de studiu.

Oliveira îl privi râzând.

— Ai venit să-i vezi pe coloneii cei răi?

Discul se opri şi se duseră să stea jos. Malko murea de sete. Bău toată şampania. Oliveira îi luă paharul.

— Mă duc să-ţi aduc altul, zise ea.

Şi dispăru printre invitaţi. Malko se simţea puţin ameţit. Efluviile marijuanei începeau să devină mai consistente.

Malko văzu un mustăcios slab, într-un costum cenuşiu, apucând-o de braţ pe Oliveira cu un zâmbet de rechin şi atrăgând-o la dans.

Băiat cuminte, Malko se ridică căutând o altă pradă eventuală.

Lângă bufet surprinse privirea unui bărbat de vreo treizeci de ani care purta pe faţă urma unei răni adânci, abia cicatrizată.

O lovitură care îi înfundase arcada şi îi rupsese pometul. Omul îi zâmbi lui Malko. Acesta se apropie, iar celălalt, care observase scena, remarcă:

— Oliveira a fost recuperată de *pololo*.

— *Pololo*?

— Logodnicul ei. *Pololo* este masculinul de la *Iola*, îi explică el. Dar nu-ţi fie teamă, ştiu că locotenentul Aguirre intră de serviciu la miezul nopţii. Oliveira se va întoarce la dumneata. De altfel, cred că îi placi foarte mult. Scuză-mă, nu m-am prezentat: Jorge Cortez. Lucrez la Ambasada Dominicană. Ştiu cum te cheamă, mi-a spus Oliveira.

Malko îşi îndreptă privirea spre rana abia cicatrizată.

— Ai avut un accident?

Interlocutorul lui zâmbi în colţul gurii.

— Dacă vrei.

O fată în pantaloni de satin mov se apropie de el, îl sărută pe gură şi plecă din nou să danseze. Bărbatul se întoarse spre Malko.

— A doua zi după lovitura împotriva lui Allende, continuă ei, am fost prins în cursul unei razii. Din cauza accentului meu au crezut că sunt cubanez. Am intrat imediat pe mâna acestei D.I.N.A. Până când să dea de mine ambasadorul meu, au avut timp să mă distrugă serios…

Îşi desfăcu un nasture de la cămaşă, o deschise şi Malko zări pe pieptul lui o urmă mare şi brună, abia cicatrizată.

— M-au ars, preciza diplomatul. Cu acid.

— Unde s-a petrecut asta? Celălalt făcu un gest evaziv.

— Oh, într-o casă de pe Calle Londres. În plin Santiago. D.I.N.A. face ce vrea. Povestea mea supărătoare nu a fost singura de acest gen. Multe lucruri urâte se spun despre tatăl Oliveirei. Opozanţii l-au numit „*Călăul din Los Angeles*”.

Încântător.

— Nu e aici în seara asta?

— Vine foarte rar. Niciodată când fata lui are invitaţi. Mai au o casă în afara oraşului.

Oliveira îşi făcu apariţia din mulţime, cu ochi strălucitori, aducând două pahare enorme de şampanie cu zmeură.

— Pedro nu voia să-mi dea drumul. E furios că e obligat să plece.

Malko o examina atent, gândindu-se la ce-i spusese diplomatul dominican. Brusc se simţi jenat de această petrecere. Venind la

Oliveira, se rătăcise şi mersese de-a lungul terenului de polo. Nişte ziduri înalte şi verzi având deasupra sârmă ghimpată, în faţa unui cartier de maghernițe instalat în albia râului secat. Cu siguranţă singurul teren de polo din lume înconjurat cu sârmă ghimpată. Îşi bău din nou şampania. Se simţea ciudat, de parcă ar fi plutit în vată. Probabil că era de vină decalajul orar. Se îndreptă spre canapea să stea jos şi i se păru că trec ore întregi până când parcurse această distanţă.

Treptat, invitaţii plecau unul după altul. Malko se uită la ceas: miezul nopţii. Oliveira tocmai se întorsese la el.

— În curând te voi părăsi, zise Malko. N-aş vrea să dorm la închisoare. S-ar putea să nu-mi placă la *Sheraton.*

Cu excepţia piscinei de la ultimul etaj, hotelul era de o tristeţe mortală. Mai exista unul nou-nouţ, în faţa cartierului Barrio Alto, dar, din păcate, foarte departe de centru.

Oliveira râse.

— Rămâi. Împreună cu câţiva prieteni vom prelungi petrecerea până în zori. Vei pleca la cinci dimineaţa, când se va face ziuă.

Malko încercă să lupte împotriva toropelii care punea stăpânire pe el. Simţea că Oliveira îl voia acolo. Îl căută cu privirea pe diplomatul dominican şi îl văzu dansând cu o brunetă durdulie, agăţată de gâtul lui, încolăcită pe el. Se ridică şi ieşi în grădina întunecoasă ca să se mai trezească puţin. Se făcuse răcoare şi cerul era acoperit. Santiago, situat într-o căldare muntoasă, era deseori înecat de ceaţă. Toată aleea era mărginită de case superbe. Te-ai fi crezut în Beverly Hills. Ce contrast cu centrul plin de praf şi căldură. Aici nimeni nu era preocupat de inflaţie. Asta aproape că te şoca. Venind spre reşedinţa Oliveirei, Malko văzuse cozi imense de oameni aşteptând autobuzele. Fără cârtire. Privirile oamenilor de pe stradă erau stinse, vorbele prudente. Un fost deputat petrecuse trei luni la închisoare pentru că îndrăznise să cânte într-un loc public un cântec al celor din M.I.R.…

— Ce faci?

Malko se întoarse brusc. Oliveira se uita la el cu un aer întrebător. O luă de braţ şi tânăra se sprijini de el.

— Priveam stelele.

— Dar nu sunt stele… Vino, e frig.

Malko o urmă în casă. O parte din lumini fuseseră stinse. Câteva perechi se lăfăiau pe divanuri. Muzica continua. Oliveira îi

întinse un pahar cu pisco-sour. Malko bău lichidul rece ca gheaţa care se transformă în lavă fierbinte în stomacul lui.

Din nou avu o senzaţie bizară. Nu se mai putu ţine pe picioare şi se lăsă să cadă pe canapea. Simţi privirea tinerei femei îndreptată spre el şi se strădui să zâmbească.

— Ar trebui să plec, zise el sunt obosit.

— Imediat te vei simţi mai bine.

Vocea ajungea la el slab. Deodată îşi zise că muzica nu se mai auzea. Totuşi perechile continuau să danseze. Bizar.

Brusc îi fu frică că nimerise într-o capcană. Încercă să se ridice, văzu ochii imenşi, aproape albi ai Oliveirei apropiindu-se şi apoi nimic.

CAPITOLOL III

Strigătul modulat, răguşit şi prelung avu nevoie de mai multă vreme să ajungă la creierul lui Malko. Vibraţia timpanelor îl treziră brusc. Se ridică atât de brusc încât se izbi violent cu capul de o lampă. Cu gura cleioasă, neştiind unde se află, Malko încercă să reia contactul cu lumea exterioară.

Ochii i se obişnuiră cu penumbra. Se găsea tot pe canapeaua din salonul Oliveirei. Acolo unde se prăbuşise în toropeala lui ciudată. Strigătul ieşea din gâtul unei fete aflate la capătul canapelei la trei metri de el. O brunetă durdulie, în întregime goală cu excepţia pantofilor roşii. Stătea călare pe un bărbat îmbrăcat, aşezat pe canapea, cu mâinile agăţate de umerii lui, urlând şi coborând în ritmul dorinţei, cu capul dat pe spate. Gemând de plăcerea care nu se mai sfârşea.

Malko vedea muşchii coapselor mişcându-se sub pielea mată de fiecare dată când se ridica, ca apoi să se pătrundă din nou.

În sfârşit geamătul se stinse. Fulgerată, tânăra se nărui peste partenerul ei care mârâia de plăcere. Malko avu impresia că în pântecele lui explodase o grenadă. Îşi întoarse privirea spre Oliveira care stătea întinsă lângă el. Machiajul îi dispăruse, dar ochii ei semănau cu două boabe de cobalt topit. Probabil că o observa pe fată de mai multă vreme decât el. Vârfurile sânilor mici întindeau mătasea rochiei. Se aplecă peste Malko, întinse gura cu buzele şi îl întrebă:

— *Tu quieres*?[6]

Fără să mai aştepte răspunsul, tânăra se ridică, îl prinse de mână şi îl trase după ea prin living. Deschiseră o uşă. Oliveira se opri cu o exclamaţie de ciudă. Malko avu timp să zărească un cuplu tăvălindu-se într-un pat. La ieşire se lovi de trupul călduţ al Oliveirei. Se produse un fel de scurt-circuit. Lipiţi unul de altul, cu sângele bătându-le în tâmple, se legănară strângându-se cu furie în braţe. Malko nu mai era groggy. Se simţea extrem de lucid, detaşat, pe faţă.

O împinse în living, în căutarea unui alt pat. Deodată tânăra se desprinse de el şi făcu un gest neaşteptat. Cu mâna stângă îşi ridică rochia până la şolduri. Apoi îşi smulse cu repeziciune un

[6] Vrei? (n.a.).

mic slip alb pe care îl aruncă pe podea. După care se lăsă să cadă pe mochetă trăgându-l pe Malko după ea.

În mijlocul salonului! Lângă şirul de sticle. Fără nici o jenă, îşi ridică din nou rochia până la şolduri, descoperind un pântece bombat, apoi îl atrase pe bărbat spre ea. Pielea ei goală era fierbinte. După câteva secunde Malko pierdu orice reţinere. Rostogolindu-se unul peste altul, lovindu-şi dinţii, luptând cu costumul de alpaca, atinseră un grad incredibil de excitaţie. Dezlănţuită, Oliveira îi administra o felaţie atât de furioasă încât fu gata să-i pună capăt dorinţei.

Dar Malko se smulse, o răsturnă pe spate, posedând-o direct pe podea, ca o cătană. Femeia gemu.

Mai târziu Malko privi spre oglinda aburită ce cobora până la podea zărind siluetele lor îmbrăţişate. Rochia de mătase coborâse descoperind unul din sâni. Malko se aplecă şi îşi frecă buzele de sfârcul lui. Tânăra femeie se înfiora.

— A fost aşa de bine, murmură ea. Nu-mi place să fac dragoste într-un pat. E prea burghez. Fostul meu soţ nu a vrut niciodată să ne culcăm decât aşa.

Malko se uită în jurul lui. În afara perechilor prăbuşite încă pe canapea, mai zări unul înfundat între perne, nemişcat. Fata, goală, se ridică, traversă liniştită încăperea, păşi peste ei ca să-şi toarne ceva de băut, apoi se duse să se ghemuiască lângă bărbatul care o făcuse să simtă plăcerea. Avea trăsături grosolane, regulate şi vulgare. Puţin jenat, Malko întrebă mai în glumă, mai în serios:

— Totdeauna îţi primeşti astfel invitaţii?

Ea avu un zâmbet de carnasier.

— Nu premeditasem nimic. Pur şi simplu mi-au plăcut ochii tăi când te-am văzut ieri la club. Dar cred că cineva a pus drog în şampanie. Pentru că m-am simţit ciudat. Bănuiesc că e opera lui Mercedes, fata de lângă noi. Este o *mapucha*, o indiană. Dacă nu se droghează nu simte nici o plăcere.

Malko îşi explica acum senzaţiile lui bizare.

Tăcură. Pe canapea reîncepea confruntarea. De data asta indiana se întinse cu capul în perne. Malko se ridică, îşi aranja hainele şi întinse mâna Oliveirei. Femeia se sculă în picioare, luă de jos slipul cu un gest perfect natural, apucă o sticlă pe Pepsi-Cola, o goli pe nerăsuflate, suspină de satisfacţie şi întrebă:

— Vrei să faci un duş?

Malko se uită la ceas: era patru. Încă o oră până la reluarea

circulaţiei.

— Bucuros, zise el.

— Vino după mine.

Ajungând în faţa sălii de baie, Oliveira se întoarse şi se lipi din nou de el.

— Sâmbătă mergem la Vina Del Mar. Am o casă acolo. Malko îşi zise că până atunci se puteau întâmpla o sumedenie de lucruri.

*

* *

Malko înghiţi a treia pastilă de aspirină. Tot creierul îi clocotea. O întreagă garnitură de metrou se rotea în cerc sub cutia lui craniană. Cu gura vâscoasă, goli o sticlă de Perrier, simţindu-se ceva mai bine. Pereţii verzui ai camerei se învârteau în jurul lui. Un soare strălucitor îşi răspândea razele peste Santiago. Nu dormise decât şase ore. Înainte de a-l părăsi, Oliveira îl mai antrenase într-o prestaţie improvizată în umbra porţii de la intrare.

Vacarmul circulaţiei, ajungând până la înălţimea celor treisprezece etaje, îi accentua migrena. Acum se trezea într-o altă lume. A lui. O mlaştină periculoasă, perfidă, trădătoare, unde fiecare putea să însemne o cursă. Găsi un mesaj telefonic strecurat pe sub uşă: colonelul Federico O'Higgins îl sunase în timp ce era plecat la masă şi îi cerea să-l sune la Edificio Diego Portales. Malko ezita. Dacă nu suna risca să şi-l pună în cap pe şeful de la D.I.N.A. Dar avea întâlnire cu Chalo. Hotărî să sune mai târziu. Ieşi din cameră şi luă ascensorul. Datsun-ul era un adevărat cuptor. Se strecură în el cu precauţie şi o porni spre cartierul Bilbao.

*

* *

Chalo Goulart întârzia. După ce sună de trei ori, Malko coborî peronul şi se instala în maşină. Pe acea alee mică şi calmă nu trecea nimeni. Începu să se gândească la cei cu care se întâlnise. La acel amestec de primejdie şi de farmec de care nu putea să scape. Gândul la colonelul O'Higgins îi provocă un dezgust instinctiv. Oliveira era un mic animal ciudat. Se întrebă ce ştia cu adevărat despre metodele juntei.

Brusc îşi dădu seama că aştepta de trei sferturi de oră. În casă nu se zărea nici un semn de viaţă. Era de mirare. Bătrânul Chalo părea un domn serios. În cazul în care ar fi intervenit ceva i-ar fi

lăsat un mesaj la hotel.

Malko coborî din maşină, se duse din nou să sune, cu acelaşi rezultat, apoi dădu ocol căsuţei izolate în mijlocul unei grădini. În spate era o uşă care dădea spre un fel de poiată, încercă clanţa şi uşa se deschise. Acolo se găseau câteva plante tropicale şi stăruia un miros greu şi ameţitor. O a doua uşă dădea spre bucătărie. Malko o deschise şi strigă:

— *Senor* Goulart?

Nici un răspuns. Deodată un miros nou îi izbi nările: gaz. Se opri în loc, regretând că nu îşi luase cu el pistolul extraplat. Era sigur că ceva nu era în regulă. Strigă din nou, apoi deschise o uşă care dădea spre o cameră întunecoasă. Nu îndrăznea să aprindă lumina din cauza gazului, de teamă să nu provoace o explozie. Înainta pe bâjbâite, ghici că e vorba de un dormitor şi un corp întins pe pat. Mirosul era din ce în ce mai puternic. Îşi ţinu respiraţia, găsi fereastra şi o deschise larg. Se întoarse.

Chalo Goulart era întins pe pat, îmbrăcat cu pantaloni, o cămaşă desfăcută şi jiletca lui. Avea o faţă calmă şi ochii închişi. Lângă el se găsea o butelie de butan al cărei furtun îl ţinea pe piept. Gazul ieşea în continuare cu un şuierat uşor. Malko se repezi şi închise robinetul. În ciuda ferestrei deschise atmosfera era încă înăbuşitoare. Trebui să se aplece în exterior şi să tragă de câteva ori aer în piept, gata-gata să i se facă greaţă. Apoi se duse în bucătărie, umezi o cârpă şi se întoarse cu ea pe faţă.

Avea intenţia să-l tragă pe bătrân afară din încăperea aceea. Dar aplecându-se spre el îşi dădu imediat seama că era inutil. Chalo Goulart murise de câteva ore. Buzele, pomeţii, urechile aveau o înfiorătoare culoare albăstruie. Îi ridică una din mâini: unghiile îi erau cianozate şi ele, simptom evident al unei anoxii. Avea ochii închişi.

Malko se lăsă pe un scaun, privind cu atenţie corpul bătrânului. Totul te-ar fi putut face să crezi că era vorba de o sinucidere. Numai că ceva nu se potrivea. În ajun bătrânul părea foarte vesel, foarte fericit. Ce se întâmplase? Malko inspecta rapid toată casa, fără să găsească nimic suspect. O casă de burlac bătrân, maniac şi înstărit. Frigiderul era plin. Pe masă zări o sticlă de coniac Gaston de Lagrange şi îşi turnă un pahar. Ca să alunge mirosul de gaz.

Alcoolul îi făcu bine.

Îşi stăpâni repulsia şi scotoci buzunarele mortului fără să găsească nimic. Corpul abia devenise ţeapăn, ceea ce însemna

că Chalo Goulart murise de mai puţin de şase ore.

De ce?

Era ceva care îl tulbura, un element care îi scăpa. În momentul în care se pregătea să iasă din încăpere, în altă cameră începu să sune telefonul. Malko se repezi să răspundă, apoi rămase câteva secunde nemişcat în faţa aparatului.

În sfârşit ridică receptorul.

— Chalo?

Era o voce de femeie. Răguşită, enervată, îngrijorată.

— Nu este Chalo, zise Malko.

Nu avu timp să continue. Necunoscuta închisese. Fără să aibă nici o dovadă în acest sens, fu imediat convins că era vorba de persoana misterioasă care trebuia să-l conducă la Carlos Geranios.

Reacţia ei dovedea că îi era frică.

De cine şi de ce?

Se apropie de tablouri căutând semnătura. Era foarte lizibilă: Tania. Oare cu ea trebuia să cineze în ajun Chalo Goulart? A ei era vocea de la telefon?

Brusc, atmosfera acelei case a morţii îi deveni insuportabilă. Traversă parterul şi fugi prin uşa din spate. Maşina era la locul ei. Urcă la volan şi demară imediat.

În timp ce conducea se întreba cum să o găsească pe această Tania. Singura persoană care ar fi putut să-l ajute părea a fi John Villavera. Se gândi şi la Oliveira, dar respinse această idee: tânăra femeie era prea implicată în sistem. Îşi aminti de sfaturile omului de la CIA şi se îndreptă spre tristul *Sheraton-Carrera.* Hotărât să nu mai plece nicăieri fără pistolul lui extraplat.

Aştepta nerăbdător ziua următoare şi convorbirea cu John Villavera.

CAPITOLUL IV

Intrarea în Ambasada Statelor Unite nu se distingea prin nimic extraordinar. Existenţa ei nu era semnalată decât de drapelul care fâlfâia pe faţada *building*-ului cenuşiu de pe îngusta Calle Augustinas. Ultimele patru etaje – de la şase la nouă – erau separate printr-o grilă din cupru şi păzită de puşcaşii marini. John Villavera veni după Malko în biroul secretarelor, cu un aer important, ieşind din sala de proiecţie care se găsea la dreapta intrării.

— Am avut o întrunire, explică el. Ceva important?

— Da, făcu laconic Malko.

Villavera îl conduse imediat în biroul lui şi îl ascultă cu atenţie, jucându-se cu un creion. Maxilarul greu era parcurs de frisoane imperceptibile.

— E ciudat, suspină el. Într-adevăr ciudat.

Malko tocmai îi relatase „sinuciderea” lui Chalo Goulart. John Villavera îşi scoase ochelarii, vizibil afectat. Avea nişte ochi cenuşii de miop, blânzi şi puţin înceţoşaţi.

— În acest caz nu mai avem nici o pistă.

— Nu, recunoscu Malko. Deodată se gândi la tablouri.

— Cu ocazia vizitei mele, Chalo Goulart mi-a vorbit de o persoană foarte apropiată lui, cu care trebuia să cinăm. Poate că e aceeaşi.

— Pot încerca să mă informez, propuse americanul.

— Ar putea fi periculos, obiectă Malko. Mi-ai spus că D.I.N.A. e foarte eficace.

— Este adevărat, recunoscu Villavera, dar am şi prieteni siguri care cunosc pe toată lumea. Această sinucidere este într-adevăr supărătoare, suspină John Villavera.

— Mai ales pentru Chalo Goulart, remarcă Malko.

Voia să-i facă o vizită lui Federico O’Higgins. Să nu-i lase şefului D.I.N.A. impresia că fugea de el.

Enormul Edificio Diego Portales se compunea dintr-un turn de douăzeci şi trei de etaje, ultramodern, ce se înălţa deasupra unei clădiri largi care ocupa un întreg bloc de imobile. Fusese construit pentru congrese, dar junta se instalase aici după lovitura de stat. Pista de elicoptere de pe acoperiş permitea o deplasare uşoară şi asta crea o imagine modernă guvernului…

Partea de jos era înconjurată de sârmă ghimpată şi toate ieşirile fuseseră desfiinţate cu excepţia celei care dădea spre o străduţă din spatele aleii Alameda. În holurile pustii, în grădini, pe scările exterioare ale clădirii, făceau de gardă soldaţi impecabili, cu cizmele lor înalte de culoare neagră şi pistolul-mitralieră Beretta. Malko ridică capul spre turnul care adăpostea guvernul chilian. I se luase paşaportul dându-i-se în schimb un permis de liberă trecere şi, de la postul de pază până la intrarea în turn, fusese controlat de trei ori... Imobilul viermuia de militari şi de civili, toţi purtau o insignă la reverul vestonului. Chestia asta avea un aer vag de naţional-socialism, din cauza uniformelor şi a expresiilor sălbatice de pe feţe.

Intră într-unul din cele patru ascensoare moderne şi apăsă butonul etajului 17. Etajul colonelului Federico O'Higgins. Cei patru generali care formau junta îşi rezervaseră ultimele două etaje şi pista de elicoptere de pe acoperiş, mărginită de o bandă lată de culoare roşie, care era particularitatea *building*-ului. Nu se deplasau niciodată cu maşina. Era prea periculos... Malko ieşi pe palierul etajului 17 şi fu imediat acostat de un poliţist în civil care îi luă permisul de liberă trecere şi îl duse într-o anticameră. Fiecare etaj era păzit de mai mulţi soldaţi înarmaţi. Fără insignă nu puteai face nici trei metri...

Secretare elegante şi decoltate dactilografiau cu hărnicie în toate colţurile. Te-ai fi crezut la o mare societate multinaţională, dacă n-ar fi fost portretele omniprezente ale celor patru generali agăţate în fiecare birou.

În timp ce Malko aştepta, o secretară ieşi de la una din toalete şi el zări portretul generalului Pinochet suspendat deasupra scaunelor de la W.C.-uri. Colonelul O'Higgins ieşi dintr-un birou, îmbrăcat în civil, strângând mica buiotă în mănuşa de lână neagră. Malko îl urmă într-un birou mobilat ultramodern. Un portret imens al generalului Pinochet împodobea peretele. Pereţii de sticlă coborau până la podea. Colonelul îl pofti călduros pe Malko să ia loc pe o canapea şi se aşeză lângă el.

— Deci, cum găsiţi Santiago? îl întrebă el imediat.

Malko se pierdu în câteva banalităţi politicoase, observat de ochiul inchizitor al chilianului, întrebându-se de ce ţinuse atât de mult să-l viziteze. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Federico O'Higgins îi zise deodată:

— Iat-o pe teribila D.I.N.A.! Uită-te în jurul dumitale. Vezi pete de sânge, auzi strigăte de oameni torturaţi?

Ochii bulbucaţi aveau acum o expresie de indignare şi plină de durere. În faţa tăcerii lui Malko, O'Higgins dădu din cap cu tristeţe.

— Am fost foarte mult calomniaţi... Chiar acum, recent, nişte mirişti au asasinat un agent dublu, o femeie şi au făcut să se creadă că noi am fost autorii. De parcă am avea timp să ne dedăm unor astfel de excese! Sigur, generalul Pinochet ne-a cerut să fim fermi, dar umani, înainte de orice foarte umani. Ca el.

Se ridică şi-i arătă lui Malko un set de fotografii unde generalul Pinochet nu reuşea decât să aibă aerul unui militar mărginit, în ciuda eforturilor pentru a stoarce din el un zâmbet crispat.

— E foarte uman, nu-i aşa? întrebă cu o nelinişte emoţionantă colonelul O'Higgins.

Malko aprobă cu moliciune. Tot nu ştia unde voia să ajungă interlocutorul lui. Colonelul puse jos fotografiile şi schimbă subiectul.

— Se pare că alaltăieri aţi participat la o serată agreabilă. Oliveira Chunio e încântătoare. Sper că aţi rămas până dimineaţă?

Malko îşi dădu seama subit că e supus unui interogatoriu, că omul din faţa lui era un profesionist periculos. Că îl sonda. O'Higgins îi arătă lui Malko un dosar gros de culoare roz aşezat pe biroul lui.

— Aici sunt graţierile... Totul trece prin mâinile mele. Generalul Pinochet mi-a cerut să fiu foarte generos. Este foarte uman. Eliberăm mulţi oameni compromişi cu Allende sau îi lăsăm să plece în străinătate. Nu-i hărţuim decât pe marxiştii foarte periculoşi. Cei care s-au făcut vinovaţi de crime de neiertat... (Se aplecă spre Malko de parcă ar fi putut fi auzit de cineva în ciuda uşii închise.) Voiau să-i asasineze pe toţi ofiţerii neocomunişti când generalul s-a hotărât să reacţioneze. M.I.R....

Sună telefonul. Federico O'Higgins răspunse monosilabic, cu faţa gelatinoasă brusc încremenită de respect. Puse receptorul în furcă şi se aşeză.

— *Senor*, am să vă rog să mă scuzaţi, mă cheamă generalul Pinochet.

Malko nu aşteptă să-i mai spună o dată. Această întrevedere începuse să-l cam apese. Înainte de a ajunge la uşă, îşi oferi plăcerea să arunce o săgeată.

— Toate birourile care aparţin de D.I.N.A. se găsesc în acest

building?

Federico O'Higgins nu se tulbură, începând să se joace maşinal cu buiota.

— La început nu am avut localuri, explică el onctuos. De aceea am fost obligaţi să ne instalăm cam peste tot, dar acum închidem treptat aceste sedii.

Îl conduse pe Malko până pe palier. În clipa în care urma să-l părăsească, se uită în ochii lui şi zise cu o voce mieroasă:

— În timpul anchetei pe care o faceţi despre Chile veţi întâlni mulţi oameni. Vă mai aştept, la mine. Să mai flecărim…

Era un apel la delaţiune. Probabil adevăratul motiv al insistenţei cu care voia să-l vadă. Malko urcă în ascensor dezgustat şi perplex. Colonelul O'Higgins – asta era vizibil – se străduise să-l convingă că D.I.N.A. nu era decât o asociaţie amabilă de cercetaşi uneori cam prea zeloşi… Ceva tulbure în privirea lui îngrijora. Se întreba cum ajunsese să conducă D.I.N.A. … O întrebare pe care i-o va pune lui John Villavera. Se gândi din nou la Carlos Geranios, omul pe care venise să-l salveze. Unde să-l mai caute, acum după ce murise Chalo Goulart?

Trecu toate barajele în sens invers, îşi recupera paşaportul de la postul de pază, lăsând în schimb permisul de liberă trecere semnat de Federico O'Higgins şi când ajunse în stradă se simţi uşurat.

Nu avea nimic precis de făcut… Se gândi brusc la Oliveira. Poate că de la ea putea să afle ceva despre misterioasa prietenă a lui Chalo Goulart. Merse până la Datsun ocolind Edificio Diego Portales. Străduţele din spate erau mărginite de prăvăliile unor artizani care contrastau ciudat cu turnul enorm din sticlă şi beton care adăpostea junta.

*

* *

Vreo şase *lolas* pe jumătate goale, probând bluze, se uitau cu neruşinare la Malko şi râdeau de parcă ar fi fost gâdilate. De cum îl zări, Oliveira, îmbrăcată într-o salopetă de catifea reiată mulată de corp, îşi părăsi clienta şi se repezi spre Malko. Fermoarul care pornea dintre picioare şi se sfârşea la gât era lăsat aproape până la buric, lăsându-te să observi că nu purta nimic pe dedesubt. Oliveira îl sărută pe gură, fără jenă.

— Drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi, murmură ea râzând. Toate vor fi geloase.

Magazinul mişuna de tinere la modă care se înghesuiau la

cabinele de probă sau încercau hainele chiar în mijlocul magazinului. Una dintre ele veni drept la ei, în pantaloni şi sutien, întrebând de preţul unui tricou. Avea pieptul atât de umflat încât abia mai putea să vorbească, uitându-se cu jind la ochii aurii ai lui Malko. Oliveira o informă, puţin agasată.

— Să mergem la *Coppelia,* sugeră tânăra femeie. Aici nu putem fi liniştiţi.

Ieşi după ea. *Coppelia* era un salon de ceai foarte aproape de Palta. Comandară două îngheţate enorme şi se aşezară într-un colţ.

Malko se aplecă spre ea.

— Cunoşti cumva pe un anume Chalo Goulart?

Ea ridică ochii surprinsă.

— „Chalo", bineînţeles! Dar e foarte bătrân. Ce ai cu el?

— Nimic, zise Malko, s-a sinucis ieri seară…

Îi povesti despre cina ratată. Oliveira dădu din cap cu părere de rău.

— Păcat, era foarte drăguţ. Ştii, aparţinea uneia dintre cele mai vechi familii de la noi…

Malko avu deodată o inspiraţie.

— Am văzut la el nişte tablouri uimitoare. Suprarealiste. Îmi spusese că mă va prezenta pictorului.

Oliveira pufni, cu nasul în îngheţata ei.

— Nu e un bărbat, ci o femeie. Tania. O româncă. E de multă vreme amanta lui Chalo. El a protejat-o după răsturnarea lui Allende. Pentru că a ajutat mult noul regim.

— Ştii unde o pot găsi?

Oliveira îl zgârie uşor pe mână.

— Vrei să te culci cu ea?

Dar imediat izbucni în râs.

— Dacă e vorba de Tania, îţi voi da fără probleme adresa ei. Ar putea să-mi fie mamă.

— O cunoşti?

Tânăra dădu din cap.

— Bineînţeles. Se pare că a fost foarte frumoasă, adăugă perfid Oliveira.

Malko îşi reţinu un zâmbet.

— Cu ce se ocupă în afară de pictură?

— Nu ştiu. A venit din Europa şi s-a culcat cu mulţi înainte de a fi cu Chalo. Nu iese niciodată. Îţi voi explica unde locuieşte. E uşor: chiar în faţa terenului de polo, la dreapta, cum vii dinspre

râu pe Calle Carrera. O căsuţă vopsită în galben.

Îi desenă cu rapiditate un plan grosolan pe o bucată de hârtie şi semnă cu o inimioară. Apoi ridică spre el ochii albaştri plini de veselie.

— Te văd diseară?

— Cu bucurie, zise Malko.

Oliveira îşi umflă pieptul, ceea ce avu ca efect coborârea fermoarului cu încă puţin.

— Vin să te iau de la hotel. E mai simplu. Mergem să luăm masa în afara oraşului, cunosc un restaurant cu o ambianţă foarte plăcută. În oraş e sinistru. După aceea vom bea un păhărel la mine acasă.

Malko o însoţi până la intrarea magazinului, priviţi de un grup de *lolas* care îşi sugeau îngheţatele pe trotuar. Urcă din nou în Datsun. În momentul când urma să demareze, o apariţie neaşteptată se materializa lângă el. O femeie în vârstă cocoţată pe o motocicletă, împopoţonată ca un personaj din „*Portocala mecanică*”. Cizme albe din material plastic, ochelari negri de conducere, cercei de ţigancă, o fustă pantalon şi o geacă. Neînfricată, femeia încerca să-şi pornească motorul fără să ia în seamă glumele grupului de *lolas.* Una dintre ele strigă foarte tare:

— *Hola*, *Rota!*[7]

Malko parcurse Providencia, trecând prin faţa Ambasadei Uniunii Sovietice, închisă de noul guvern, apoi coti la stânga pe Vitacura, ca să ajungă în Barrio Alto. Soarele străpunsese perdeaua de nori şi se făcea cald. Ziarul *Mercurio* menţiona moartea lui Chalo Goulart. Fără comentarii, într-un anunţ necrologic. Malko merse de-a lungul râului secat şi întoarse în faţa terenului de polo pe Calle Carrera. După două sute de metri zări căsuţa galbenă descrisă de Oliveira. Opri maşina ceva mai departe şi se întoarse pe jos, apoi traversă mica grădină care înconjura căsuţa. Apăsă pe butonul soneriei.

*

* *

Ochii proeminenţi reflectau frica. Malko fotografie mintal nasul cârn, gura senzuală şi moale, cocul, bărbia teşită, faţa pe care se citea o angoasă difuză. Bluza i se mula pe sânul greu puţin lăsat, fusta lungă, cu nasturi în faţă, era desfăcută până la jumătatea coapselor. Numai cele câteva kilograme în plus şi ridurile uşoare

[7] Dă-i drumul, nasoalo! (n.a.).

de sub ochi anunţau că nu era departe de patruzeci de ani.

Malko zâmbi încurajator, îşi scoase ochelarii negri şi întrebă:

— Sunteţi Tania?

După o mişcare imperceptibilă, Malko crezu că îi va închide uşa fără măcar să-i răspundă. Ea îşi aplecase capul, puţin spre umăr şi îl observa. Apoi se destinse puţin.

— Cine eşti? Ce vrei?

— Aş vrea să văd picturile, zise el. Mi s-a spus că aveţi mult talent.

Privirea Taniei se îmblânzi dintr-o dată, dar continua să rămână circumspectă.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă ea.

— Chalo Goulart.

În jurul gurii îi apăru un cerc alb. Apoi femeia îngână cu o voce fără timbru:

— Dar Chalo a…

— Murit, zise Malko, ştiu. E oribil. Nu înţeleg ce s-a întâmplat.

Femeia se hotărî brusc să deschidă uşa. Malko o privi atent zicându-şi că Oliveira se înşela. Tania avea încă mult farmec pentru o femeie de patruzeci de ani.

Traversară un mic antreu şi pătrunseră într-un salonaş. Femeia se aşeză în faţa lui Malko, aranjându-şi marginile fustei peste genunchii rotunzi. Aplecată spre el, încordată, îl observa cu circumspecţie. Peste tot erau agăţate tablouri suprarealiste. Aceleaşi ca la Chalo Goulart. Într-un colţ se zărea un şevalet.

— Nu te-am văzut niciodată la Santiago, zise ea. De unde îl cunoşti pe Chalo? De la cine ai aflat adresa mea?

— De la Chalo, răspunse Malko. Mi-a vorbit despre dumneata ultima oară când ne-am întâlnit… Nu locuiesc în Chile, dar avem prieteni comuni.

În timp ce vorbea, femeia îl observa cu o intensitate aproape jenantă. Pieptul i se ridica de parcă ar fi respirat cu greutate.

Încheieturile degetelor erau albe de atâta crispare.

În curând Malko fu sigur că se afla pe drumul cel bun. Tania era terorizată. Cu siguranţă că asta avea o legătură cu moartea lui Chalo Goulart. Deodată se strădui să zâmbească. Un zâmbet forţat, încremenit, nervos.

— Scuză-mă că te-am primit astfel, zise ea, dar în ultimele luni am trăit momente grele. Viaţa nu e uşoară la Santiago… Iar moartea lui Chalo a fost un şoc puternic pentru mine. Era un prieten foarte sigur şi foarte drag…

Tăcu, cu glasul frânt de lacrimi. Malko îi respectă durerea câteva minute înainte de a o întreba:

— Dumneata care îl cunoşti bine ştii de ce s-a sinucis?

Ea nu răspunse, din nou încordată.

— Nu ştiu, zise ea în cele din urmă.

Era sigur că minţea. Deodată Tania se strădui să zâmbească şi se ridică.

— Scuză-mă, nu te primesc cum trebuie. Şi eşti un prieten al lui Chalo. Aduc ceva de băut. După aceea ne putem uita la picturi, dacă te interesează.

Malko avu impresia că Tania se abţinea să nu-l dea afară.

Femeia dispăru în bucătărie. Se aştepta să apară cu veşnicul „pisco-sour”, dar ea se întoarse cu o carafă plină cu un lichid roşiatic în care pluteau bucăţi de fructe.

— *Bourgognia*, anunţă Tania. Cam ca *sangria*[8] spaniolă. Umplu paharele şi băură. Privirile li se încrucişară.

— Trăieşti singură? întrebă el.

— Da.

O nouă tăcere. Umbra lui Chalo Goulart era prezentă între ei. Malko se hotărî.

— Chalo Goulart nu ţi-a vorbit despre mine?

— Acum cred că da, făcu ea. Vii din Statele Unite, nu?

— Da.

Iar tăcere. Era vizibil că nu voia să se întindă la vorbă... Pe strada pustie se auzi zgomotul puternic al unei motociclete. Malko aşteptă să se îndepărteze şi întrebă:

— Cum ai ajuns în Chile? România e departe.

Ea zâmbi trist.

— Am fugit când comuniştii au luat puterea, după război. La Roma am întâlnit un pictor chilian care m-a adus până aici. Apoi ne-am despărţit, după ce mi-a trezit pasiunea pentru pictură. Dar am rămas. E foarte departe de aici. Nu mai ştiu cum arată Europa... mi-am făcut prieteni minunaţi, aşa cum a fost Chalo.

De îndată ce începea să vorbească avea farmecul exuberant al românilor, trăsăturile i se însufleţeau, mâinile lungi descriau arabescuri, ochii străluceau. Fusta i se deschisese, descoperind nişte coapse lungi şi grele, în formă de fus, foarte apetisante încă. Era destul de curios că ea continuase legătura cu Chalo care nu era chiar un Don Juan... Asta nu se potrivea cu

[8] Sangria – băutură de origine spaniolă, făcută din vin îndulcit în care se macerează bucăţi de fructe, (n.t.).

personajul. Malko avea impresia că o bună parte din personalitatea ei îi rămânea ascunsă…

Ea reveni la ce-l interesa.

— De unde ai aflat de moartea lui Chalo?

Chalo Goulart, pe care nu-l văzuse decât o singură dată în viaţa lui, devenea ciudat de prezent între ei. De parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

— Trebuia să cinez cu el, zise domol Tania. Nu a venit. Asta m-a îngrijorat, pentru că totdeauna era foarte punctual. La ora nouă am telefonat, am crezut că i s-a făcut rău şi m-am dus să văd. A trebuit să chem poliţia ca să intru. Era întins pe pat. Cu furtunul de gaz…

Malko revăzu scena. Oare ea bănuia că el fusese primul care îl descoperise pe Chalo?

— Nu ai fost surprinsă de această sinucidere? insistă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Ba da, bineînţeles. Dar niciodată nu reuşeşti să-i cunoşti foarte bine pe oameni. Chalo era deseori deprimat. Se plângea că nu stă bine cu sănătatea. Poate că a…

Lăsă fraza neterminată. Malko bău o înghiţitură din pahar înainte de a-şi lua inima în dinţi. Tania aştepta în aparenţă indiferentă.

— Ştii pentru ce am venit? întrebă el deodată.

Tânăra femeie îi susţinu privirea.

— Da, pentru tablourile mele, mi-ai spus. Dar cele pe care le prefer sunt acasă la Chalo.

Nepăsarea ei părea puţin forţată. Sau Malko se înşela complet, sau avea în faţa lui o bună actriţă…

— Nu ţi-am spus adevărul, zise el. Am venit pentru ceva mai important. Da, care poate că are legătură cu moartea lui Chalo.

Tania se arătă neîncrezătoare.

— Care… Cum asta?

— Poate că Chalo nu s-a sinucis.

Tania păli, apoi lăsă repede ochii în jos.

— Dar e cu neputinţă. Era pe pat, cu furtunul de gaz. L-am văzut cu ochii mei.

Malko căută să-i prindă privirea.

— Pe dumneata, care îl cunoşti, nu te-a mirat această sinucidere?

Ea tăcu un moment înainte de a răspunde cu o voce stingherită:

— Ba da, dar...

— Nu te sinucizi când te pregăteşti să iei cina cu o femeie drăguţă, zise Malko. Cred că prietenul nostru a murit pentru un motiv foarte precis. În legătură cu vizita pe care o fac azi aici.

Tania ridică brusc capul.

— Ce vrei să spui?

Bărbia îi tremura uşor.

CAPITOLUL V

Malko observă trăsăturile încordate ale tinerei femei şi zise încet:

— Am venit în Chile pentru a încerca să-l salvez pe unul din prietenii lui Chalo: Carlos Geranios. Cred că cineva a vrut să mă împiedice omorându-l pe Chalo. Încă nu ştiu de ce.

Tania rămase tăcută, jucându-se distrată cu paharul, având o privire de nepătruns. Apoi întrebă cu o voce rece, contrastând cu emoţia arătată până atunci:

— Nu înţeleg ce spui. Chalo nu a fost asasinat, s-a sinucis. L-am văzut. Şi nu ştiu de ce mă amesteci pe mine în toate astea. Este extrem de neplăcut.

Indignarea ei era vehementă, dar nelipsită total de sinceritate. Malko nu se lăsă.

— Chalo trebuia să mă prezinte cuiva care ştia unde se află un anume Carlos Geranios, zise el. Am toate motivele să cred că acea persoană eşti dumneata.

Tania se ridică, parcă gata să-l dea afară.

— Cine eşti? Pentru ce o cauţi pe persoana numită adineauri?

Avu din nou impresia că are de-a face cu o femeie inteligentă, perfect stăpână pe ea însăşi. Se hotărî să spună adevărul. Era cea mai bună soluţie.

— Sunt un agent CIA, mărturisi el. Mi s-a cerut să-l scot din ţară pe Geranios care a adus servicii guvernului american în timpul grevei camionagiilor. Se pare că D.I.N.A. îl caută şi că se află în primejdie de moarte. Şi că eşti una dintre puţinele persoane capabile să mă ducă la el... De aceea mă aflu aici. Deoarece Chalo este mort.

Tăcu. Tania îl observa cu o intensitate incredibilă fără să spună o vorbă. În privire avea o luminiţă ce părea că reflectă un amestec de ură şi neîncredere. Din nou pieptul i se ridica în chip dezordonat. De parcă s-ar fi stăpânit cu greu. Avu intuiţia fulgerătoare că va vorbi, că îi va aduce la cunoştinţă ceva, că gheaţa se va sparge. Dar, cu o voce egală, nu spuse decât atât:

— Cred că ai pornit-o pe un drum complet greşit. Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Nici măcar nu cunosc acest nume, Geranios.

Malko insistă:

— Să ştii că nu te mint. Şeful biroului CIA de la Santiago mi-a cerut să fac imposibilul pentru a-l scoate din ţară pe Geranios. Ca să scape de D.I.N.A.

Femeia dădu din cap dezolată.

— Îmi pare rău. Nu am cunoştinţă despre ceea ce-mi vorbiţi. Acum, am câteva cumpărături de făcut.

Era un mod politicos de a-l pofti să plece. Deodată se auzi soneria de la intrare. Tania se înfiora de parcă ar fi fost traversată de un curent electric. Teama îi apărea din nou pe faţă. Aruncă o privire scurtă spre Malko, îşi reveni şi zise:

— Scuză-mă.

Ieşi din salon şi închise cu grijă uşa în urma ei. Malko aşteptă. Nu mai mult de cinci minute. Femeia se întoarse. Pe faţa ei nu se putea citi nimic.

— Trebuie să merg în oraş, zise ea. Eşti cu maşina?

— Sigur, răspunse Malko. Pot să te las oriunde.

Ea înclină capul şi îl precedă în micul hol, apoi îl invită să iasă primul. Calle Carrera era la fel de liniştită. Tania se uită în jurul ei de parcă s-ar fi aşteptat la ceva, apoi se instala în Datsun.

— Unde mergi? întrebă Malko.

— Spre Providencia.

Maşina se deplasă pe aleile calme din Vitacura. Amândoi erau tăcuţi. Ajunşi pe Providencia, Tania îi spuse pe neaşteptate.

— Aş vrea să dau un telefon. De acolo, de la braseria Munichoise. Mă aştepţi o clipă?

Părea mult mai destinsă. De parcă Malko ar fi redevenit o fiinţă inofensivă. Aşteptă foarte puţin. Când reveni, Malko înţelese după expresia feţei că avea noutăţi. Se întoarse spre el cu o privire care îl străpunse.

— Vrei într-adevăr să-l ajuţi pe Carlos Geranios?

— Bineînţeles, făcu Malko surprins de această schimbare.

— Cui i-ai spus că vei veni la mine?

— Nimănui, o asigură el.

Oliveira nu conta. Acum îşi simţea bătăile inimii accelerându-se.

— Ai…

Ea îl întrerupse cu o voce stăruitoare:

— Trebuie să mă ierţi pentru adineauri… Dar suntem obligaţi să fim foarte prudenţi. Voiam să verific ceva. De la mine n-o puteam face. D.I.N.A. Ascultă toate convorbirile.

Zgomotul circulaţiei de pe Providencia le acoperea vocile.

— Deci? întrebă Malko încercând să nu-şi arate nerăbdarea.

— Vei face ce-ţi spun eu, ordonă Tania. Conduci până la Amerigo Vespucci. Faci la stânga lăsând impresia că vrei să mergi spre Vitacura. După aceea intri pe Presidente Kennedy, spre ieşirea din oraş.

Spusese totul dintr-o răsuflare. Malko întoarse şi urmă întocmai itinerarul indicat. Trecură pe lângă un post de carabinieri unde se găsea carcasa ruginită a unui Fiat 600 ciuruit de gloanţe. Noaptea era mai bine să opreşti la prima somaţie... Tania nu mai spunea nimic.

Aleea Presidente Kennedy era un fel de autostradă care mergea spre nord-vest, în mijlocul unui pustiu de bolovăniş, mărginită de câteva *poblaciones*. Focuri de lemne ardeau în faţa unor barăci din lemn. Totul avea un iz de mizerie şi de frică.

— La dreapta, ordonă deodată Tania.

Era un soi de pistă perpendiculară pe aleea Presidente Kennedy. Malko intră pe acest drum. Terenul era neted ca în palmă. Nu se putea să nu fii reperat. Tania întorsese capul de mai multe ori, dar nici un vehicul nu se găsea în spatele lor. După un kilometru ajunseră în partea de sus a cartierului Vitacura. Tania îl ghidă pe Malko printr-un labirint de străduţe liniştite şi elegante. Coborâră spre centrul oraşului şi circulaţia deveni din ce în ce mai densă.

Ajunseră pe aleea Santa-Rosa, una dintre marile artere nord-sud.

— Mergi drept înainte, îi spuse Tania. E foarte departe, în cartierul San Miguel.

Circulaţia deveni dementială, cu zeci de autobuze arhipline mergând bară lângă bară. Ieşiseră de multă vreme din cartierele elegante. În jurul lor nu mai erau decât antrepozite, uzine şi case mici.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Vei vedea, răspunse scurt Tania. Vrei să-l găseşti pe Carlos Geranios, nu-i aşa?

Malko nu insistă, punând agasarea pe seama tensiunii nervoase. De parcă ar fi înţeles că mersese prea departe, Tania se destinse, aşezându-şi picioarele unul peste altul.

— În curând vom ajunge, anunţă ea.

Se apropiau de limita de sud a oraşului. Cartierul San Miguel. Realiză că Tania nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă. Aleea Santa Rosa se îngustă brusc şi vreme de douăzeci de minute fu

nevoit să meargă în fumul puturos al unor rable de autobuze.

— La stânga, ordonă deodată Tania.

Părăsiră artera aglomerată şi pătrunseră pe o stradă mult mai calmă, pe direcţia est-vest, mărginită de căsuţe lipsite de graţie şi câteva prăvălii. Trecură prin faţa unei cazărmi păzite de soldaţi. Deodată Malko îşi dădu seama că Tania îl făcea să meargă în cerc. Era a patra oară când treceau prin faţa aceluiaşi Vinhera verde din colţul unei străduţe. Descifra numele străzii: Calle Santa Fe.

— De ce ne rotim în loc? întrebă el. Tania se încruntă.

— Fă ce-ţi spun. Altfel nu te voi duce unde vrei să mergi. Malko nu zise nimic. Era destul timp pentru discuţia cu Carlos Geranios. În sfârşit, Tania indică o casă albă fără etaj, încadrată de două porţi metalice.

— Opreşte acolo.

Malko făcu întocmai.

— Opreşte motorul.

Tania întinse mâna spre uşa de lemn. Ferestrele erau închise, protejate de bare vopsite.

— Aici este.

Malko se uită cu atenţie la căsuţa albă care părea nelocuită.

— Nu vii?

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Dar cum te vei întoarce?

— Voi lua autobuzul. Nu-ţi face probleme…

— Geranios e aici? întrebă el.

— Da. Eşti aşteptat.

Malko înţelese că nu va obţine nimic mai mult de la ea. Coborî, merse până la uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Se uită după Tania şi o văzu îndepărtându-se în mare grabă.

Uşa se deschise. Întoarse capul şi zări faţa unei brunete foarte drăguţe, de tip hispanic, îmbrăcată cu o bluză albă şi pantaloni galbeni. În mod curios, purta nişte gene false lungi ca măturică. Fără să pronunţe un cuvânt, se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

Malko făcu un pas înainte; avu timp să zărească o siluetă lipită de zid. Un şoc îngrozitor îi dădu impresia că ceva îi făcuse explozie în cap.

Nu se mai putu ţine pe picioare şi uşa se închise cu zgomot în urma lui.

*

* *

Tania coborî din taxi şi simţi că i se opreşte inima. Erau acolo. Patru oameni într-o maşină 404 fără număr, oprită chiar în faţa casei ei. Ezită, fu gata să-i spună şoferului să o ducă mai departe, dar era o prostie. Ar fi prins-o cu uşurinţă. De la moartea lui Chalo, în fiecare clipă aştepta să se întâmple asta. Plăti şi înainta spre casă de parcă n-ar fi văzut nimic. Fiecare minut câştigat era o victorie. Ştia ce o aşteaptă. Dar, slavă Domnului, nu va fi nevoie să reziste multă vreme...

Una din portierele maşinii 404 se deschise şi un bărbat mic de statură, cu o pălărie albă, veni spre ea cu un zâmbet răutăcios pe buze. Îşi săltă pălăria cu o politeţe exagerată.

— *Senora* Tania Popescu? De parcă n-ar fi ştiut..

— Eu sunt, zise Tania.

— Am vrea să vă punem câteva întrebări. Dacă vreţi să ne urmaţi...

Nu încearcă nici măcar să discute. Strada se golise. Probabil că erau foarte grăbiţi dacă nu aşteptaseră ora când începea interdicţia de circulaţie. Urcă în partea din spate a maşinii cu gesturi de automat, între cei doi poliţişti care miroseau a sudoare şi tutun. Maşina o porni încet spre centrul oraşului. Nimeni nu vorbea. Pentru Tania, trecătorii, viaţa exterioară deveneau deja ireale.

Maşina parcurse Avenida Alameda, înscriindu-se cuminte în fluxul circulaţiei, apoi trecu prin faţa unei biserici vechi de pe o străduţă laterală şi se opri în faţa unui soi de vilă învechită cu obloanele închise. Galant, poliţistul cu pălărie o ajută pe Tania să coboare din maşină. Zâmbetul lui o îngheţă de oroare. După un culoar, urmă o încăpere plină de bărbaţi care o priviră cu aviditate. Erau în cămaşă, mulţi dintre ei aveau arme la centură, glumeau... Poliţistul cu pălărie albă îi făcu semn Taniei să se aşeze pe un scaun.

— Nu durează mai mult de câteva minute, zise el. Am vrea să ştim unde se află cineva pe care îl cunoşti bine.

— Cine? întrebă Tania cu o voce albă.

— Carlos Geranios.

Simţi că ceva se chirceşte în ea. Deodată poliţistul se repezi la ea urlând:

— Nu răspunzi, târâtură!

Totul se dezlănţui brusc: fu apucată, pipăită, dezbrăcată.

Femeia urla ca un animal cuprins de o panică viscerală. Degeaba se pregătea psihologic; niciodată nu s-ar fi gândit că va fi astfel. Ploua cu palme şi pumni. Părea că fiecare vrea să-i smulgă o bucată din haine. Căzu pe jos şi fu târâtă de păr în altă încăpere. O călcară în picioare. Apoi fu aşezată pe o masă medicală, cu braţele prinse în curele, cu picioarele desfăcute. Sub o lumină orbitoare.

Primul, poliţistul cu pălărie albă, îşi scoase haina, se desprinse de grup, o apucă de şolduri şi o violă temeinic, fără să se grăbească. Toţi ceilalţi se succedară împroşcând-o cu glume fără perdea şi insulte. Tania ar fi vrut să urle dar nu putea. Nu reuşea să scoată nici un sunet, strigătele rămâneau în ea. Începu să vomite, fu lovită, apoi turnară peste ea o găleată cu apă rece. În sfârşit fu dusă din nou în camera vecină. Poliţistul cu pălărie albă se proţăpi în faţa ei.

— Asta doar ca să-ţi faci o idee despre ce te aşteaptă, dacă nu ne spui unde e porcul ăla de Geranios, făcu el. Acum ne vom ocupa serios de tine.

Tania închise ochii. Nu mai avea ceasul la mână. Îşi spuse că trebuia să mai reziste cel puţin o oră. Pentru o marjă de siguranţă. Chiar două, dacă era posibil.

— Nu ştiu, făcu ea.

— Putoareo! urlă poliţistul cu pălărie albă. Şi se năpusti la ea cu pumnii ridicaţi.

CAPITOLUL VI

— *Mata lo*![9]

Vocea femeii întărâtate ajunse la Malko ca printr-o ceaţă groasă. Simţi că era ridicat, deschise ochii, văzu un bec, nişte gene false, nişte unghii roşii care îi ameninţau faţa, o bluză transparentă frumos bombată.

În micul vestibul se înghesuiau mai mulţi bărbaţi. Unul dintre ei îi trase un pumn în plin plexus solar. Clătinându-se, recepţiona lovitura altui adversar care îl expedie de perete cu o lovitură de cot ce îi crăpă arcada. Orbit de sânge, cu răsuflarea tăiată, cu capul huruindu-i îngrozitor, Malko încerca să pareze loviturile cele mai periculoase. Trei bărbaţi se aruncară asupra lui în acelaşi timp, împingându-se unul pe altul ca să-l poată lovi, înconjuraţi de vocea ascuţită a fetei în bluză albă care voia cât se poate de evident să-l vadă făcut bucăţele. O durere cumplită în partea de jos a pântecului îi smulse un geamăt involuntar. Vederea i se întunecă şi căzu din nou, încercând să-şi protejeze faţa şi pântecele. Cei trei adversari se năpustiră imediat asupra lui. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a-şi pierde cunoştinţa fură picioarele cu unghii lăcuite ale femeii care îi deschisese. Vârful unui pantof veni spre el să-l izbească, dar nu mai simţi lovitura.

*

* *

Malko avu mai întâi impresia că se urcase în căluşei, aşa de tare se roteau pereţii încăperii. Avu nevoie de mai multe secunde să-şi dea seama că era întins pe jos într-o încăpere pardosită cu plăci, aproape fără mobile. Zgomotul vocilor îl provoca dureri de cap. Nu reuşea să-şi deschidă ochiul drept şi asta îl făcu să intre în panică. Avea mâinile legate la spate şi îi luaseră haina. Încercă să se ridice, dar mişcarea îi smulse un strigăt de durere. Simţi o masă tare în locul ochiului drept: sângele coagulat care îi cursese din arcada despicată bloca pleoapa. Reuşi să-şi mişte globul ocular sub crustă şi asta îl mai linişti puţin, fără să-l facă să înţeleagă motivele acestei primiri de o brutalitate nemaivăzută.

— Ticălosul se trezeşte, zise o voce venind din camera

[9] Omoară-l! (n.a.).

alăturată.

Imediat îşi făcură apariţia doi bărbaţi care îl apucară de subsuoară şi îl lăsară să cadă pe un scaun de fier. Malko mârâi de durere. Partea de jos a pântecului îl durea îngrozitor şi se întreba dacă nu cumva îi provocaseră un rău ireparabil. Pe o masă îşi zări pistolul extraplat aşezat lângă un pistol-mitralieră Beretta şi mai multe pistoale automate. Nu avu răgaz să-şi pună mai multe întrebări. Un bărbos se apropie de el şi îl întrebă în engleză:

— Voiai să-l vezi pe Carlos Geranios, nu-i aşa?

Malko îşi trecu limba peste buzele umflate de lovituri.

— Da, zise el. Dar…

— Eu sunt Carlos Geranios.

Malko îl examina cu ochiul valid. Purta o pereche de blugi şi un pulover. În ciuda părului lung şi a bărbii, era frumos, avea o frunte lată, trăsături regulate şi energice. Alţi patru bărbaţi, toţi foarte bruneţi, cu un aer sălbatic, îl înconjurau pe Malko. Fără a mai pune la socoteală pe fata cu gene false.

Se uită în jurul lui. Peste tot se găseau lăzi, cutii de conserve, haine împrăştiate, un aparat mare de radio cu antena ridicată, o maşină de imprimat şi teancuri de manifeste prin toate colţurile.

Carlos Geranios se aplecă spre el şi zise cu un ton ameninţător:

— Ai auzit, *maricon*?[10] Malko ridică capul.

— De ce m-aţi primit în felul ăsta? întrebă el. Nu sunt duşmanul vostru.

Carlos Geranios se îndreptă de spate cu un râs forţat şi se întoarse spre ceilalţi.

— Auziţi?Întreabă de ce l-am înghesuit puţin.

— Lasă-mă să-i scot ochii ticălosului ăstuia! strigă fata cu o voce isterică.

Malko simţi un fior pe spate. Gândea într-adevăr ce spunea. Carlos Geranios îl pălmui cu toată forţa, încât era gata să cadă de pe scaun. Şocul făcu să sară crusta de pe ochiul rănit şi simţi o durere cumplită.

— *Chancho*![11] Ce credeai? Că-ţi vom oferi o băutură? Ne vom distra bine şi amicii tăi de la Diego Portales nu te vor găsi. O să crapi încet, după cum meriţi. Cum a murit Chalo.

— Chalo! protestă Malko. Dar Chalo s-a sinucis! Crezu că

[10] Poponarule! (n.a.).

[11] Porcule (n.a.).

Geranios îl va pălmui din nou.

— Sinucidere! şuieră chilianul. Ştii ce i-au făcut? Au venit mai mulţi. L-au legat cu ciorapi de femeie ca să nu lase urme, apoi l-au forţat să respire gaz până când a murit. Nu e primul şi tu o ştii prea bine.

Malko era consternat. Nu avu timp să pună întrebări. Un alt bărbos îl apucă de gât.

— *Maricon*! Găozarule! urlă el. Ştii ce i-au făcut prietenului meu Luis-Miguel cei din Divizia aeropurtată?

Malko nu ştia… De altfel celălalt nu-i lăsă timp să răspundă.

— L-au legat de o frânghie agăţată de un elicopter în ţinutul lui Magellan. Acolo unde apa e aproape gheaţă. Şi l-au ţinut aşa ore în şir, în timp ce el îngheţa de viu, urla, cerea îndurare. Şi apoi i-au smuls testiculele cu cleştii. Şi l-au lăsat să sângereze până când a crăpat! Ai auzit, gunoiule, până când a crăpat…

Deodată bărbosul se aplecă şi apucă părţile sexuale ale lui Malko strângându-le cu brutalitate. Durerea inumană îl făcu pe Malko să urle. Din fericire Geranios îl dădu la o parte pe torţionar.

— Aşteaptă, Miguel, mai întâi trebuie să-l interogăm. Miguel îi dădu drumul cu un mârâit ameninţător:

— Nu pierzi nimic aşteptând, ticălosule. Acolo unde te vom duce vom avea tot timpul să ne distrăm cu tine…

Geranios îl întrerupse.

— Du-te să vezi dacă putem încărca maşina. Dacă Luis a terminat.

Malko profită să-şi tragă puţin sufletul. Miguel se întoarse imediat însoţit de un alt băiat cu mâinile pline de unsoare şi aerul preocupat.

— Nu vom putea pleca decât peste cel puţin trei ore, făcu el. A trebuit să demontez puntea din spate…

Carlos Geranios înjură printre dinţi.

— Nu poţi s-o faci mai repede?

— Imposibil. Îţi dai seama…

Erau maşini Fiat montate în Chile care rămâneau tot timpul în pană. Totuşi se grăbea să părăsească casa aceea unde se aflau deja de prea multă vreme. În viaţa clandestină, dacă voiai să supravieţuieşti, trebuia să fii foarte prudent… Se întoarse spre Malko.

— Pentru că avem timp, vom începe imediat, ticălosule. Furia îl făcu pe Malko să-şi recapete puţin din forţe.

— Bine, dar eşti nebun! strigă el. Am venit să te scot afară din

ţară, să te protejez de D.I.N.A.

Carlos Geranios avu un surâs plin de venin.

— Vrei să mă duci afară din Chile, hai? făcu el.

— Am venit în Chile special pentru asta.

Zâmbetul ironic al chilianului se lăţi.

— De ce? D.I.N.A. nu reuşea?

— De când ai fugit de la ambasadă, nu ţi se mai găseşte urma, zise Malko. Totul era…

Lovitura îi veni direct în gură. Cu buzele strânse, albe, Carlos Geranios se încrâncenă împotriva lui. Malko rezistă câteva minute apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, Carlos Geranios era proţăpit în faţa lui.

— Cine te-a trimis? întrebă el.

— Trebuie să plătească pentru Magali! strigă cel mai tânăr care avea nişte ochi albaştri, un nas coroiat şi agita un pumnal de paraşutist.

Malko începea să se întrebe dacă va ieşi viu din această casă de nebuni. Atmosfera aceea de ură palpabilă putea să facă pe oricine să-şi piardă sângele rece. Dacă nu întreprindea repede ceva, îl omorau fără măcar să fi avut timp să se explice.

Cei cinci bărbaţi se învârteau în jurul scaunului ca nişte muşte agresive.

— Ascultaţi, pleda el, nu sunt ce credeţi voi. Dacă vă îndoiţi luaţi legătura cu John Villavera, vă va confirma ce v-am spus. Şi instrucţiunile pe care mi le-a dat.

Carlos Geranios dădu din cap cu agasare.

— Ne crezi nişte debili mintal, *gringo*.

În camera vecină auzi deodată un zgomot de robinet şi apoi apa curgând cu presiune maximă. Malko nu îndrăzni să se gândească la ce-l aştepta. Carlos Geranios avea la centură un Colt 45. Veni în faţa lui Malko.

— De ieri am dat ordinul să fii ucis. Dacă tot te afli aici, atunci cel puţin să ne spui câteva lucruri. După aceea te vom lichida după cum meriţi.

*

* *

Capul îi cădea de la dreapta la stânga, în ritmul loviturilor. Tania încerca să nu-şi piardă minţile. O singură idee o mobiliza: SĂ NU SPUNĂ NIMIC. Cuvintele alunecau pe lângă ea, poliţiştii strigau toţi deodată, o insultau.

— Curvă, târâtură comunistă, vorbeşti?

Bărbatul cu pălărie albă îi urla în faţă, cu ură, dezlănţuit, cu mânecile suflecate.

Apoi totul reîncepu. Din ce în ce mai cumplit. Tania înţelese că era la capătul rezistenţei. Acum nu mai avea importanţă, vor găsi o casă goală. Bineînţeles, după aceea aveau să reînceapă. Dar între timp putea să-şi recapete forţele, poate chiar va reuşi să se sinucidă.

Profită de primul moment de acalmie şi murmură:

— Mi-a spus. Sunt...

— Unde? Unde? strigară toţi deodată.

*

* *

— Bine, dar eşti nebun dacă vrei să mă omori, protestă cu violenţă Malko.

Carlos Geranios se uită la el de parcă ar fi spus o obscenitate.

— Ascultă, *gringo*, prietenii tăi de la D.I.N.A. ţi-au spus că miriştii sunt nişte imbecili?

Rebelul cu ochi albaştri vârî capul pe uşă şi strigă cu o bucurie feroce:

— *Baia, maricon*-ului e gata!

Carlos Geranios şi ceilalţi mirişti îl apucară imediat de braţe pe Malko trăgându-l după ei în ciuda rezistenţei pe care o opunea. Avu timp să zărească o mică sală de baie cu o cadă, pe fata în bluza albă cu mâinile în şolduri şi suprafaţa apei cu clăbuci de săpun. Se opuse din toate forţele dar fu zadarnic.

— *Vamos por el scaphandria!*[12] strigă fata.

Când pântecul lui Malko ajunse în dreptul marginii de la cadă, cei doi bărbaţi îl apăsară cu violenţă pe umeri, împingându-l înainte. Avu prezenţa de spirit să închidă gura şi să-şi ţină respiraţia în momentul în care atingea cu faţa de suprafaţa apei rece ca gheaţa.

Avu impresia că îl închideau într-un bloc de gheaţă. Intră cu capul înainte şi se lovi cu creştetul de fundul căzii. Şocul se reverberă dureros în creier. Patru braţe îl menţineau la fundul apei. Secundele treceau. Dădu drumul la câteva bule de aer ca să uşureze presiunea din plămâni. Apoi la încă câteva. Durerea devenea de nesuportat. O venă i se zbătea frenetic la tâmplă. Dintr-o dată, nemaiputând să reziste, dădu drumul la aproape tot aerul fără să reuşească să reînchidă gura.

Lichidul cu săpun îi pătrunse în gât, arzându-l, asfixiindu-l. Avu

[12] Înainte cu scafandrul! (n.a.).

un spasm teribil încercând să scape, dar nu reuşi decât să înghită mai multă apă…

Apoi, un timp care i se păru infinit de lung, simţi apa invadându-i plămânii, îşi zise că va pieri fără măcar să ştie de ce îl omorau. Nu-şi dădu seama când îşi pierdu cu adevărat cunoştinţa…

Era aplecat peste o chiuvetă şi voma cu spasme mari înghiţiturile de apă cu săpun. Nu putea să vorbească. Avea ochii roşii, gâfâia, îl ardea tot pieptul. În spatele lui, cei doi bărbaţi îl ţineau temeinic şi îl înjurau. Abia dacă îi vedea. Sângele reîncepuse să curgă din arcadă orbindu-l. Inima i se zbătea cu o sută douăzeci de pulsaţii pe minut. Fata cu gene lungi îi întinse o ceaşcă emailată.

Bău şi scuipă cu un sughiţ. Era cafea sărată.

Cu o strâmbătură plină de ură, tânăra îi aruncă conţinutul ceştii în faţă.

— Aşa i-au făcut ticăloşii ăia sorei mele, zise ea. Toată noaptea. Până când a acceptat să le-o sugă la toţi…

Fu tras din nou spre cadă. Carlos Geranios stătea cu mâinile în şold şi îl privea batjocoritor.

— Mai vrei să te joci de-a scafandrul? *Gringo*…

— Eşti nebun! zise Malko. Nu ştiu nimic din ce mă întrebi. Te rog, sună-l pe John Villavera.

— Cine te-a trimis aici?

— Chalo Goulart, zise Malko cu disperare.

Carlos dădu agasat din cap.

— Mincinosule! Cine ţi-a spus să te duci la Chalo? Stai aşa. Vei vorbi.

Malko fu din nou băgat în apa cu săpun. De data aceasta nu mai făcu greşeala să-şi ţină respiraţia până la capătul puterilor.

Mai bine să se termine repede. Înţelesese că voiau cu adevărat să-l facă să vorbească. Abia după aceea urma să-l tortureze. Trebuia deci să câştige timp.

Cu toate că nu prea vedea ce putea să spere.

Cine ar fi putut să vină după el aici? Numai Tania ştia unde se află. Dar nu ea avea să-l ajute. John Villavera nu ştia, după cum nu ştia nici de vizita lui acasă la Tania. Iar Oliveira îl aşteptase probabil zadarnic.

O nouă explozie în plămâni şi îşi pierdu cunoştinţa. Fu scos din cadă şi târât la chiuvetă unde începu acelaşi joc.

În timp ce Malko se scutura şi scuipa, pe jumătate conştient,

miristul cu ochi albaştri se strecură lângă el şi îl apucă de părţile sexuale. Apoi îl strânse cu toată puterea.

— *Tu tienes muy chico, gringo!*[13] rânji el.

Malko aproape că se simţi uşurat când îl vârâră din nou în cada plină de apă cu săpun.

Litania ororii continuă. Capul în cadă, sufocarea, dat afară, lovituri, ameninţări, interogatoriu, vomă. Pierduse de tot noţiunea timpului. Călăii făceau cu schimbul, încurajaţi de fata în bluză albă care contempla cu satisfacţie tortura. Malko se întreba cât îi va mai rezista inima. Deja ultimele sincope fuseseră mult mai lungi. Sângele de la rană colorase apa din cadă. Mai gândea încă cu claritate, cu intermitenţă, dar abia putea să vorbească. Şi cu atât mai puţin să răspundă întrebărilor lui Carlos Geranios.

I se dădu drumul şi căzu pe mozaicul ud. Contactul rece îi făcu aproape bine. Rămase acolo tremurând din tot corpul, cu obrazul lipit de podea, întrebându-se ce aveau să-i mai facă.

Luis, mecanicul, intră ca o furtună, în încăpere.

— Maşina e gata.

— Mâncăm rapid ceva, făcu Geranios şi plecăm.

Fata se apropie de Malko şi îi trase cu piciorul în partea de jos a pântecului.

Din fericire, vârful pantofului alunecă şi nu lovi decât interiorul coapsei.

Decepţionată că nu-l aude urlând, se aplecă deasupra lui. Apoi îi şopti la ureche ce urma să-i facă.

Malko era prea epuizat ca să reacţioneze.

Beneficia deci de un răgaz. După care aveau să-l tortureze până când va muri sau va vorbi. Şi cum nu avea nimic de spus… Acum frigul îi provoca un tremur nervos şi clănţănitul dinţilor.

Ceilalţi se aşezaseră cu toţii la masă, în camera vecină şi îl supravegheau prin uşa deschisă. Nu-l mai legaseră, dar toţi aveau arma la îndemână.

Malko îi auzea mâncând şi discutând cu voce scăzută, de parcă n-ar fi fost şi el acolo. Încrâncenarea lor împotriva lui era de neînţeles. Auzi vag numele Taniei fără să înţeleagă ce spuneau despre ea.

Un sunet scurt al soneriei de la intrare le întrerupse conversaţia. Malko avu senzaţia că i se opreşte inima. Nu putea fi decât ceva bun. Se încorda, gata de orice.

Carlos Geranios sărise fără zgomot de pe scaun, trăgând

[13] N-o ai chiar atât de mare, *gringo!* (n.a.).

Coltul de la centură.

Apăsă ţeava în gâtul lui Malko, îl forţă să se ridice şi îi desfăcu repede mâinile.

— Tu vei deschide, *gringo*, îi şopti el. Dacă sufli vreo vorbă, îţi golesc încărcătorul în spate.

Cu ţeava Coltului în spate, Malko traversă salonul şi ajunse în micul antreu. Se opri în faţa uşii care dădea spre stradă. De afară nu se auzea nici un zgomot. Blondul cu nas coroiat apăru în spatele lui, cu pistolul-mitralieră în mână.

— Trebuie să fie Tania, îi şopti el lui Carlos Geranios. Malko simţi apăsarea armei în spate.

— Deschide, *gringo*.

Tonul lui Carlos Geranios nu permitea replică. Malko făcu un pas înainte şi puse mâna pe clanţă. În momentul în care începea să apese pe ea, auzi afară un zgomot metalic.

Instinctul îl făcu să se lipească fulgerător de perete. Afară răsunară o serie de detunături. Lemnul uşii fu găurit de şocul loviturilor. Blondul scoase un strigăt. Coltul 45 ripostă.

O fracţiune de secundă mai târziu un şoc violent făcu uşa ţăndări. Malko avu timp să zărească uniforme şi flăcările galbene ale armelor automate înainte de a se trânti la pământ. Tânărul blond care se strecurase pe lângă perete, cu un glonţ în coaste, îşi goli încărcătorul pistolului-mitralieră asupra celor care se năpusteau în vestibul. Doi dintre ei se prăbuşiră, dar focul violent al mai multor arme automate îl tăiară practic în două pe blond. Şi afară se trăgea. Malko auzi strigăte şi gloanţe ricoşând din poarta de fier de lângă casă.

Vocea lui Carlos Geranios strigă ceva în spatele lui. Malko stătea lungit lângă perete şi făcea pe mortul. Strigătele, focurile de armă, totul indica că D.I.N.A sau armata înconjurase casa. Vestibulul rămase gol preţ de câteva secunde, apoi, cu coada ochiului, Malko zări o haită de civili care se năpustea în interior, trăgând fără somaţie, ciuruind pereţii. Câteva gloanţe îl atinseră uşor, intrând în zid, desprinzând tencuiala care căzu peste el. Scuturat de proiectile, cadavrul blondului se întoarse pe o parte. Din fericire Malko era întins lângă uşă şi cei care intrau nu-l vedeau de la început.

Dar când încăperea s-a umplut, prezenţa i-a fost imediat remarcată.

Cu un strigăt feroce, unul din carabinieri se repezi şi trase o rafală de Beretta la zece centimetri de capul lui. Gloanţele

dărâmară bucăţi din zid şi detunăturile îl asurziră. Strigă încercând să explice cine era, dar nimeni nu-l asculta. Doi civili se năpustiră asupra lui şi îi loviră cu pistoalele înjurându-l. Pentru că se zbătea, unul dintre ei se aşeză călare pe spatele lui şi începu să-l izbească în cap cu patul pistolului.

— Termină-l pe ticălosul de comunist! urlă celălalt.

O lovitură mai violentă îi zgudui tot capul. Îşi zise că va fi omorât acolo. De data asta de D.I.N.A. Deodată, îşi făcu apariţia pe neaşteptate un civil voinic, cu un Colt mare în mână şi pe cap cu o pălărie albă. Îl văzu pe Malko cu faţa acoperită de sânge.

— Opreşte-te, Diego! urlă el. Trebuie să vorbească.

Se repezi şi-l azvârli deoparte pe omul care îl lovea pe Malko. Acesta din urmă, încercă să vorbească, dar sângele îi pătrunse pe gură şi avu un acces violent de tuse. În acelaşi moment împuşcăturile reîncepură în spatele casei. Simţi vag că era târât, zise: „Sunt american”, dar îşi dădu seama că nici o vorbă nu-i ieşise din gură…

*

* *

Bărbosul golea încărcător după încărcător, ghemuit în colţul uşii de la bucătărie, încercând să-i oprească pe asediatorii masaţi în salon. Fata, care îşi pierduse genele false, era deja la volanul maşinii Fiat 126 garată în curticică. Motorul mergea. Prin găurile porţii de fier se zăreau maşinile populaţiei şi proiectoarele. Poliţiştii nu se grăbeau, siguri că nimeni n-ar fi putut să le scape.

Carlos Geranios, cu trăsăturile crispate, cu buzele strânse, ţinea lipit de corp ceva care semăna cu un pistol-lansator: un M79. O armă care lansa grenade capabile să distrugă totul pe o rază de zece metri… Era hotărât să nu se lase prins viu.

— Luis, strigă el, deschide poarta!

— Dar ne vor ucide! protestă bărbosul.

Din fericire erau protejaţi de întuneric. Poliţia nu ştia câţi sunt.

— Haide, Luis! repetă Geranios.

Luis părăsi bucătăria după o ultimă rafală, sări până la poartă şi deschise spre interior unul din batanţi. Mai multe siluete se dădură în grabă la o parte. Carlos Geranios, ghemuit în umbră, duse la umăr lansatorul M79. Grenada plecă cu o explozie scurtă. Urma o lumină orbitoare în stradă, o explozie şi tot ce trăia în faţa porţii fu nimicit.

Carlos Geranios se întoarse spre maşină.

— *Vamos*! Isabella-Margarita.

Fiatul porni înainte. O grindină de gloanţe ţâşni dinspre casă, abătându-se peste capotă, spărgând farurile. Tânăra opri brusc. Luis se strecură imediat pe lângă Fiat, lipit de zid. Apoi apăru în faţa poliţiştilor care luaseră poziţie de-a lungul zidului exterior al casei. Toţi traseră în acelaşi timp. Pistolul-mitralieră al lui Luis îi ciopârţi pe cei trei oameni grupaţi ca pe o ţintă de bâlci. O bucată de creier se lipi de una din ferestre. Dar fusese timp suficient să riposteze şi Luis se prăbuşi pe spate, cu braţele în cruce pe capota Fiatului.

Carlos Geranios se aruncă în maşina care porni înainte cu furie. Corpul lui Luis fu măturat, căzu jos, o rafală răsună în spatele lor, burduşind portbagajul. Isabella-Margarita evită o furgonetă Chevrolet oprită de-a curmezişul pe Calle Santa Fe şi în faţă nu mai văzu decât întunericul. Nu mai exista nici un baraj! Trase de volan spre stânga, deplasându-se în zigzag spre sud. Cauciucurile din spate erau sparte.

Geranios plângea în tăcere cu capul în mâini.

— Luis, murmură el, Miguel, o să-i tortureze…

— Au murit, zise Isabella-Margarita. Sper că şi ăla a murit.

CAPITOLUL VII

— Taci, ticălosule!

Malko protestă în engleză, încercând să se ridice. Un carabinier îi trase o lovitură în coaste cu patul armei. Era întins pe burtă, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, direct pe podeaua ambulanţei care gonea pe străzile pustii din cauza interdicţiei de circulaţie, precedată şi urmată de mai multe maşini ale poliţiei. Lângă el se afla cadavrul lui Luis, cu ochii ficşi, cu capul spart, zăcând într-o băltoacă de sânge. Cealaltă ambulanţă ducea cinci poliţişti răniţi, iar a treia alţi morţi, mirişti şi poliţişti. Fusese un adevărat masacru.

Dintre cei atacaţi nu mai rămăsese în viaţă decât Malko. Junghiuri oribile îi torturau capul şi sângera. Din când în când, carabinierul care îl păzea îi trăgea câte un picior să se asigure că mai este încă în viaţă sau îi promitea cu amabilitate că îl vor sodomiza cu baioneta…

Ambulanţa opri. Carabinierul sări jos şi îl trase afară pe Malko. Cum nu se ţinea pe picioare, îl potopiră cu lovituri pentru a-l face să parcurgă cei trei metri până la uşa mică. Avu timp să zărească o stradă îngustă, o clădire din piatră neagră, cu ferestrele acoperite. Îl împinseră pe un culoar murdar unde se prăbuşi pe o bancă. Abia vedea din cauza ochiului rănit.

Un civil veni spre el şi, brusc, îl lovi în arcada despicată. Malko scoase un urlet şi avu forţa să strige în spaniolă:

— Sunt american!

— Eşti un porc de comunist! rânji poliţistul. Dar aici, la *Casa de los Carinios*[14], vei începe să gândeşti altfel…

Înţelese instantaneu că făcuse o gafă, ar fi trebuit să continue să vorbească în engleză. Asta îi oferea o şansă mai bună.

Doi carabinieri puseră mâna pe el împingându-l de-a lungul culoarului. Printr-o uşă deschisă zări un birou mic unde plângea o femeie aşezată pe un taburet, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, încadrată de doi civili dotaţi cu vână de bou. Un al treilea, cu un aer ostenit, în cămaşă, bătea la maşina de scris.

Dintr-o altă încăpere răzbăteau strigăte însoţite de zgomotul surd al loviturilor. Fu împins într-o celulă goală, cu ferestrele

[14] Casa mângâierilor (n.a.).

închise, care mirosea a mucegai şi a sudoare. Nu rămase acolo decât cinci minute. Nici măcar cât să-şi mai revină. Îşi făcură apariţia doi civili, îl traseră afară lovindu-l şi înjurându-l, apoi îl aruncară pe o scară. Cineva deschise o uşă îngustă care dădea spre un culoar subteran luminat de un bec. Mai întâi nu văzu decât o masă de corpuri de ambele sexe, în picioare, înghesuite ca sardelele într-o încăpere de aproximativ trei metri pe patru. Feţe umflate de lovituri se întoarseră spre el. Unul din civili răcni:

— Împingeţi-vă mai încolo, cretinilor, aveţi un nou amic. Erau ţărani cu cătuşele la mâini, legaţi cu o frânghie lungă unii de alţii. Un băiat cu ochelari schiţă un gest de apărare în faţa ameninţărilor civililor. Scăpă ochelarii. Încercă să-i ia de jos. Unul din civili se repezi la el, îi burduşi faţa cu lovituri de pumn şi îi strivi ochelarii cu piciorul. Băiatul începu să plângă. Tovarăşii lui priveau scena într-o tăcere sufocantă.

— Înapoi, porcilor! strigă unul dintre civili.

Masa de corpuri înghesuite se ondulă uşor. Malko îşi zise că puteau fi vreo douăzeci de persoane. Chiar şi femei, cărora le zărea părul lung.

Uşa fu trântită în spatele lui şi crezu că va muri asfixiat. Cei din fundul încăperii se destindeau cu brutalitate. „Laminat” între uşă şi corpurile mirosind a sudoare, a sânge coagulat şi a urină, puţin a mai lipsit să i se facă rău. Tot corpul îl durea îngrozitor, iar sângele reîncepu să-i curgă pe faţă.

Un bătrân de lângă el, neras şi palid, îl întrebă:

— Acum te-au arestat?

Malko răspunse în spaniolă.

— Da, nu e mai mult de o oră.

Celălalt suspină.

— Aici e foarte greu. Nici măcar nu te poţi culca. De urinat trebuie să urinez în picioare ca animalele. Nu ne lasă să ieşim.

O dată pe zi ne aruncă nişte pesmeţi şi puţină apă. Şi pe urmă mai e şi piticul…

— Care pitic? întrebă Malko.

Lângă el, adolescentul cu ochelarii striviţi hohotea în tăcere, cu faţa însângerată.

— Vei vedea destul de repede, zise bătrânul. Dacă te cheamă, să ştii că la el te duc. E un diavol. Se vorbeşte că ar fi dintre ai noştri şi că se răscumpără.

— De cât timp sunteţi aici? întrebă Malko. Bătrânul numără încet pe degete.

— Unsprezece zile!

— Unsprezece zile!

Malko se întrebă cât va fi ţinut în acea pivniţă oribilă. Deja avea crampe. Murea de sete, din cauza apei cu săpun; îşi simţea capul ca într-o menghină, îl dureau toţi muşchii. Se gândi la Carlos Geranios. Misiunea lui se sfârşise. Miristul murise. Ca şi fata frumoasă cu bluză albă. Tot nu înţelegea cum reuşise D.I.N.A. Să atace atât de repede. Era sigur că atunci când venise cu Tania nu-l urmărise nimeni. Uşa se deschise atât de brutal încât fu gata să cadă în exterior. Doi carabinieri examinară cu privirea masa de oameni. Unul dintre ei întinse degetul spre Malko.

— Iată-l pe acel ticălos de comunist american.

Îl trase cu brutalitate afară, astfel încât cătuşele să i se înfigă bine în carne. În ciuda durerii, Malko se simţi uşurat. Va putea să se explice, să se facă cunoscut, să scape de acel infern.

Celălalt carabinier trânti uşa şi o zăvorî, apoi veni lângă Malko.

— Vei fi împuşcat, ticălosule!

Urcă iar acea scară mică. Pe culoarul de la parter apăruse o targa cu un mort. Şi un grup de oameni plini de sânge abia aduşi. Nenorociţii nu spuneau nimic; aveau ochii morţi, năuciţi, uluiţi. Trecu un ofiţer cu cizme lustruite. Cei doi carabinieri îl împinseră pe Malko într-o încăpere goală şi murdară.

— Dezbracă-te, porcule, ordonă unul dintre ei.

Pentru că nu executa ordinul destul de repede, patul unei arme îl lovi peste tibie. Atunci, cât putu de încet, îşi scoase toate hainele, păstrând doar slipul. Carabinierul arătă cu ţeava pistolului-mitralieră spre el.

— Ce, nu vrei să-ţi arăţi coaiele de comunist? Grăbeşte-te, că altfel ţi le pompez în burtă.

În faţa unui astfel de limbaj nu te puteai decât supune. Scenariul era destul de bine pus la punct pentru a-l descumpăni pe prizonier şi a-l face să-şi piardă orice demnitate. Unul dintre carabinieri desfăcu cătuşele lui Malko, îl trase cu brutalitate spre un calorifer şi îi priponi mâinile în jurul unei conducte, astfel încât să nu poată nici măcar să se aşeze pe jos. Apoi îi zise, înainte de a ieşi:

— E ultima ta noapte, porcule! Dar mai întâi o să-ţi aplicăm tratamentul special…

Malko rămase singur, încercând să-şi revină cât de cât. De ce fusese scos din celula comună? Asta nu prevestea nimic bun…

Deodată auzi prin peretele despărţitor un vacarm cumplit. Era torturat un om care urla. Vociferările torţionarilor se amestecau cu strigătele torturatului, fără a stârni vreun ecou în acea lume surdă şi oarbă, îngheţată de spaimă. Malko îşi zise că acea casă mică şi neagră, deşi în inima oraşului Santiago, se găsea în altă dimensiune. Deodată i se făcu frică. Era o maşină oarbă de măcinat fiinţe omeneşti. Furia îl sufoca la fel de tare ca durerea. Îşi aminti de faţa binevoitoare şi de vorbele liniştitoare ale colonelului O'Higgins. D.I.N.A. atât de blândă şi atât de drăguţă, atât de corectă. Încercă să găsească poziţia cea mai puţin inconfortabilă. În cele din urmă se aşeză în genunchi. Auzea oamenii trecând pe culoar, interpelându-se, uneori un hohot de râs sau, dimpotrivă, un geamăt. În camera vecină ţipetele încetaseră.

Era atât de obosit încât în cele din urmă aţipi. Tresări când uşa se deschise. Piticul voinic pe care-l zărise la asaltul casei de pe Calle Santa Fe se uita la el legănând o vână de bou în mâna dreaptă. Arăta ridicol în costumul lui negru. Se apropie de Malko şi îl întrebă în spaniolă:

— Ai fost bine tratat până acum?

Malko se stăpâni să nu-l scuipe în faţă. Răspunse în engleză cu o voce cât se poate de calmă.

— Ştiţi foarte bine în ce hal am fost tratat. Sunt un cetăţean american în misiune oficială în ţara voastră. Am fost arestat din greşeală şi vă rog să mă eliberaţi imediat. Anunţaţi-l pe colonelul Federico O'Higgins. Mă cunoaşte.

Pe măsură ce vorbea ochii piticului se făceau mai mici. În cele din urmă, zâmbi arătându-şi dinţii stricaţi.

— Bineînţeles că eşti american, căcănarule! Dar am arestat mulţi ca tine. Şi ştii unde sunt?

Se aplecă şi zise cu un ton confidenţial:

— Li s-a oferit o plimbare cu elicopterul... Fără bilet de întoarcere.

— Nu sunt comunist, zise Malko şi am fost arestat din greşeală.

Cu un zâmbet răutăcios, piticul se lovi uşor cu vâna de bou peste cracul pantalonilor.

Apoi se aplecă brusc, îl apucă de păr pe Malko şi trase cu toată puterea, obligându-l să ridice faţa spre el.

— Unde e porcul de Carlos Geranios?

Stupefacţia îl făcu pe Malko să uite de durere. Prin urmare

Geranios scăpase!

— Nu ştiu nimic, răspunse el. Vreau să-l văd pe colonelul Federico O'Higgins.

Celălalt îi dădu drumul la fel de brusc, plesni din limbă şi zise cu un ton conciliant:

— Ascultă, pari un comunist inteligent. Nu eşti ca acei tineri cretini care, cum îi eliberezi, se duc să urle peste tot că suntem nişte sălbatici, că li s-au făcut nişte chestii oribile. (Se apropie vehement de Malko.) Şi pentru ce? Ai? Pentru o mamă de bătaie, câţiva dinţi, un testicol, la nevoie. (Ridică un deget.) Niciodată două... Nu suntem nişte brute. Sunt sigur că ne putem înţelege amândoi. Să ştii că sunt obosit şi nu-mi face nici o plăcere să dau în tine. Mai bine fumăm amândoi o ţigară, nu?

Şi pentru că Malko, cuprins de dezgust şi de un soi de ilaritate nervoasă, nu răspundea, poliţistul suspină.

— Hotărât lucru, toţi sunteţi la fel. Vrem să fim salon cu voi şi asta nu serveşte la nimic.

Şi începu să-l lovească metodic pe Malko. De la primele lovituri crezu că va ceda. Avea impresia că i se dezlipea carnea. Ploua cu lovituri peste fund, mijloc, faţă şi braţe. Cu maxilarul strâns, poliţistul căuta locurile sensibile. Malko încerca să se închidă în el ca să scape de durere, umilire, ca să ţină piept omului care îi tortura. Îl urî, îl dispreţui, uitând de lovituri.

După câteva minute ura lui atât de puternică încât aproape că nu mai simţea durerea. Oricum, atât de puţin încât îşi zise că celălalt ar fi putut să-l ucidă fără să-l facă să cedeze...

Poliţistul se opri deodată gâfâind. Puse jos vâna de bou şi se uită cercetător la Malko.

— Eşti un dur, hai? făcu el. Te-ai format în Cuba? Uite, înainte de a continua în mod serios, îţi voi arăta ceva care poate că te va face să vorbeşti, până când nu va fi prea târziu pentru tine...

Ieşi din încăpere lăsându-l singur. Peste zece minute îşi făcu din nou apariţia, însoţit de doi carabinieri cu feţe indiferente, care intrară ducând o targa cu un corp acoperit de un cearceaf plin de sânge. Carabinierii au pus targa jos şi au ieşit fără să arunce nici cea mai mică privire spre Malko. Acesta se întreba ce nouă oroare va mai avea de înfruntat. Piticul cu pălărie albă se aplecă şi trase uşor cearceaful, descoperind corpul gol al unei femei.

— Priveşte-ţi prietena, făcu Juan Planas cu un ton cumsecade.

Malko se strădui să lase ochii în jos. La început crezu că

poliţistul minţea. Apoi în mintea lui se făcu legătura şi se simţi cuprins de oroare. Acel sărman lucru torturat care odihnea pe targa era Tania.

Sau mai curând ce mai rămăsese din ea.

Tânără femeie fusese literalmente masacrată. Avea corpul presărat cu mici răni rotunde şi purulente, acolo unde fusese arsă. Mâna dreaptă nu mai era decât o masă sângerândă, cu oasele şi carnea zdrobite, de parcă ar fi fost strivite cu lovituri de ciocan. Faţa era de nerecunoscut, umflată de echimoze. Îi lipseau mai mulţi dinţi. Era goală, legată de targa cu curele de piele. Malko îi văzu sânii grei şi puţin lăsaţi ridicându-se încet. Cu capul într-o parte, cu ochii închişi, abia respira. Partea de jos a pântecului nu mai era decât o rană. Gâtul spart al unei sticle îi ieşea dintre coapsele murdare de sânge.

Piticul dădu din cap cu o milă afectată şi explică:

— Vezi, a vorbit, dar prea târziu. Mai întâi ne-am enervat puţin. O prostie, nu?

Malko nu răspunse, invadat de dezgust. Piticul o scutură pe Tania de umăr. Femeia deschise ochii cu un geamăt. Avea pleoapele atât de umflate încât nu se vedea decât o linie. Totuşi Malko zări distinct strălucirea de stupefacţie când îi văzu faţa însângerată şi corpul plin de urmele loviturilor. Piticul sesiză şi el schimbarea expresiei.

— Îi face plăcere să te revadă, remarcă el cu acelaşi ton cumsecade.

— Am văzut-o pe această femeie o singură dată în viaţa mea, zise Malko. Ceea ce i-aţi făcut e josnic.

Piticul dădu din cap.

— Este o femeie foarte periculoasă. O prietenă bună a lui *senor* Allende şi a acelui porc de Fidel Castro…

Luă un aer şmecheros.

— Să ştii că e foarte inteligentă. Până acum a fost protejată, nu ne-am putut atinge de ea. Pentru că se lăsa călărită de o „mumie”. Un prieten personal al Excelenţei Sale generalul Pinochet. (Suspină.) Şi apoi mumia a murit. Atunci am putut să stau la palavre cu *senora* Tania. Datorită ei te afli aici. Dar mai ştie încă multe lucruri; de exemplu unde se află acum Carlos Geranios… Dar încă nu a vrut să ne spună. Aşa că unul dintre voi trebuie să se hotărască…

Tania închise iar ochii. Malko se întreba cum de ajunsese Tania acolo. Dacă arestarea avea vreo legătură cu vizita la Chalo

Goulart. Piticul se proţăpi în faţa lui.

— Acum spune-mi unde e Carlos Geranios?

— Nu ştiu nimic, zise Malko. Îţi repet că lucrez pentru guvernul american şi că probabil cei de la ambasadă mă caută deja…

Juan Planas dădu din cap.

— Americanii sunt prietenii mei… (îşi desfăcu haina, arătând un Colt „Python” agăţat la centură într-un toc din piele.) Ei mi-au dat asta. Ca să pot omorî mulţi comunişti. (Suspină.) Pentru că tu nu vrei să vorbeşti, o voi întreba pe prietena ta, Tania.

Piticul se aplecă şi luă de pe targa o seringă enormă, din cele folosite pentru a face injecţii la cai. Malko se întrebă ce atrocitate va mai comite.

Cătuşele îl făceau total neputincios.

Juan Planas trase încet pistonul înapoi, îşi dădu pe spate pălăria albă şi se lăsă pe vine lângă targa cu seringa în mână.

— Sunt fete care ar plăti să li se aranjeze sânul, făcu el cu jovialitate.

Cu mâna stângă, apucă între două degete extremitatea sânului stâng trăgându-l în sus pentru a întinde pielea, apoi, cu un gest precis, înfipse seringa la baza sânului, orizontal, de-a lungul coastelor. Preţ de vreo trei centimetri. Malko simţi că i se face pielea ca de găină şi urlă:

— Ticălosule!

Tania deschise ochii şi scoase o tânguire ascuţită. Juan Planas începu să apese încet pe pistonul seringii, introducând aer între cuşca toracică şi carnea sânului. În faţa ochilor plini de oroare ai lui Malko, sânul începu să-şi mărească volumul. La început Tania gemu, apoi un urlet strident îi ieşi dintre buze, transformându-se într-un ţipăt inuman, îngrozitor. Corpul i se arcui încercând să scape de durerea cumplită care îi sfâşia pieptul. Presiunea aerului dezlipea derma. Sânul stâng era acum aproape dublu faţă de cel drept. Piticul trase brusc seringa contemplându-şi opera cu un aer satisfăcut.

Apoi apucă sânul cu toată mâna şi se aplecă peste faţa Taniei strângând degetele.

— Acum îmi spui unde e porcul ăla?

Malko crezu că zidurile celulei se vor nărui, atât de violent fu urletul Taniei. Strigă şi el o mulţime de înjurături. Faţa lui Juan Planas rămânea netulburată. Mâna strângea mai departe sânul. Cu gura larg deschisă, cu ochii daţi peste cap, Tania horcăia.

Poliţistul o lăsă şi îşi întoarse spre Malko ochii mici şi injectaţi

de sânge.

— Sunt tari comuniştii ăştia, nu?

Dădu ocol tărgii, trase din nou pistonul seringii, umplând-o iar cu aer, se lăsă pe vine şi o înfipse cu răceală în sânul drept. De data asta apăsă pe piston mult mai brutal. Probabil că durerea fusese cu mult mai cumplită, căci Tania reuşi să smulgă una din curelele de piele care o ţineau legată. Braţul i se lăsă peste faţa călăului, dându-i jos pălăria. Juan Planas căzu în fund şi cu o înjurătură dădu drumul seringii care rămase înfiptă în sân. Se ridică imediat, goli cu violenţă seringa şi o trase afară.

Respira greoi. Se ridică, îşi aşeză piciorul drept pe sânul umflat artificial şi apăsă mişcându-l.

Strigătul victimei se stinse într-un sughiţ. Horcăi, apoi se destinse pierzându-şi cunoştinţa. Poliţistul înjură, se lăsă în jos şi începu să-i frământe din nou sânii cu degetele lui groase. Fără rezultat. Tania era inconştientă. Ochii aurii ai lui Malko deveniseră complet verzi. Un singur gând mai avea în minte: să-l sugrume cu mâinile lui pe Juan Planas. Acesta se ridică furios.

— Ea va vorbi altă dată. Dar tu vei vorbi acum.

Tania era nemişcată. Sânii, cu vârfurile îndreptate spre tavan, erau albăstrui şi semănau cu o îngrozitoare sculptură suprarealistă.

Juan Planas îşi luă de jos pălăria albă şi-o puse pe cap şi se apropie încet de Malko. Ochii lui mici şi negri aveau o intensitate incredibilă.

— Sunt obosit, zise el. Dar cred că mă voi distra grozav cu tine.

Se duse la uşă, o deschise şi strigă: fără rezultat. Ieşi pe culoar bombănind. Malko îi auzi paşii îndepărtându-se. Imediat zise cu glas scăzut:

— Tania!

Romînca întredeschise ochii. Îşi întoarse ochii spre Malko. Buzele i se mişcară. Malko fu nevoit să facă un efort ca să înţeleagă ce murmura.

— Iartă-mă... nu ştiam. Dacă scapi, spune-le că am rezistat mult. Julia de la Vina Del Mar. Restaurantul Papagalul...

Era cu neputinţă să-şi dea seama dacă era total conştientă sau dacă delira.

Auzi paşi pe culoar. Poliţistul cu pălărie albă se întorcea însoţit de carabinieri. Tania închisese din nou ochii. Oamenii în uniformă luară de acolo targa cu un aer indiferent. Juan Planas dădu din

cap.

— Partea proastă la tine, zise el, e că nu eşti inteligent. (Râse.) În acest moment, prietenul tău Carlos o călăreşte pe Isabella Margarita… Datorită ţie. Iar tu uite unde eşti. Dacă vei continua aşa, tu n-ai să mai călăreşti pe nimeni niciodată… (Se apropie.) Ascultă, în cinci minute se poate termina totul. Vii cu noi şi pe urmă eşti liber.

Şi adăugă cu un ton confidenţial:

— Îmi place de tine că ai curaj. În plus îţi las şi fata. Poţi să faci ce vrei cu ea… Cred că ştie să facă treabă bună…

Malko răsuflă adânc şi făcu ce nu făcuse niciodată în viaţa lui. Îl scuipă în faţă pe poliţist.

Spre marea lui surprindere, acesta nu se năpusti asupra lui. Se mulţumi să scoată o batistă din buzunar şi să-şi şteargă faţa, cu maxilarele crispate. Dar spuse cu o voce glacială:

— Când voi termina cu tine, te voi trimite la Valvidia, la Regimentul 2 vânători de munte. Au acolo o şmecherie foarte bună pentru comuniştii care nu vor să înţeleagă. (Tăcu un moment ca să dea mai multă greutate vorbelor.) Nişte condori într-o cuşcă. Te leagă înăuntru şi te lasă să te mănânce. Durează câteva zile. Şi ştii cu ce încep? Cu ochii şi cu testiculele…

Malko îşi spusese zadarnic că totul era un coşmar, ştia că e adevărat, că în aceasta a patra dimensiune a ororii i se putea întâmpla orice. Că se găsea într-o altă lume.

Carabinierii veniră din nou. Fu dezlegat şi împins pe culoar. Nu merse departe. Carabinierii îi împinseră într-o încăpere asemănătoare cu cea pe care o părăsise. Cu diferenţa că în mijlocului ei era un om spânzurat de picioare. Malko se uită la el înspăimântat. De tavan atârna un soi de trapez. De el erau legate picioarele omului, depărtate unul de altul. Mâinile le avea la spate, în cătuşe. Era gol, cu excepţia unei cămăşi murdare cu mâneci scurte care îi cădea peste cap, atârnând până la câţiva centimetri de podea, alături de o găleată plină cu apă murdară. Dar detaliul cel mai înfiorător era coada de mătură care ieşea dintre fesele albăstrui ale nenorocitului şi care îi fusese înfiptă câţiva centimetri în anus. Juan Planas se apropie, apucă bucata de lemn şi o mişcă ca pe o manetă de viteze. Omul torturat scoase un geamăt răguşit, se răsuci şi deschise ochii.

Imediat poliţistul se aplecă, îi ridică capul trăgându-l de păr, apropie găleata cu o lovitură de picior şi dădu drumul capului în apă. După câteva secunde prizonierul începu să se răsucească

violent, ca un peşte în agonie, sufocându-se, lovindu-se cu capul de găleată. Planas apucă bucata de lemn care ieşea din anus şi o apăsă urlând:

— Stai liniştit, porcule!

Convulsiile se accentuară. Prizonierul se sufocă în apa murdară din găleată. Juan Planas îl trase brusc afară. Omul gemu. Poliţistul se întoarse spre Malko.

— Prietenii noştri brazilieni ne-au învăţat asta. Vorbeşti sau crapi. Îi vei lua locul.

Dădu un ordin. Carabinierii se repeziră, îl dezlegară pe prizonier şi îl întinseră pe podea. Malko îşi coborî privirea spre el şi simţi un şoc îngrozitor. Faţa nu mai avea nici o expresie, era distrusă, prostită. „Absent", în afara lumii. Malko îşi întoarse cu spaimă ochii să scape de fixitatea tragică a privirii lui. Această prezenţă îi provoca o angoasă fără margini. Oare nu va deveni şi el aşa după câteva ore? Frânt şi resemnat. Năucit.

— E rândul tău! ordonă Juan Planas.

Cei doi carabinieri se repeziră spre Malko.

*

* *

Sângele îi pulsa în tâmple. În piept simţea o durere violentă. Juan Planas se distra smulgându-i cu pumnul părul de pe piept, în comparaţie cu ce suferise până atunci şi cu ce-l aştepta, asta nu părea decât o glumă; totuşi avea nervii atât de încordaţi încât urlă.

— Aşteaptă, făcu Planas. În curând vei fi ca el.

Omul căruia îi luase locul gemea cu o voce slabă, monocordă, care nu trăda nici un sentiment; geamătul unui animal muribund, fără ură sau mânie.

Juan Planas agită în faţa lui Malko bucata de coadă de mătură.

— Se pare că toţi comuniştii sunt pederaşti, o să-ţi placă asta.

Malko îşi adună toate forţele şi se concentra, gândindu-se la castelul său, la nişte detalii triviale, la lambriurile pe care le comandase în stil franţuzesc înainte de plecare, la frescele din sufragerie care se cojeau... la tavanul aurit al bibliotecii care avea nevoie de câteva foi de aur.

Mai avea încă paisprezece încăperi de restaurat în întregime.

Un adevărat butoi al Danaidelor.

Vocea lui Juan Planas îi întrerupse gândurile.

Poliţistul se uită la ceas.

— Ascultă, e târziu, făcu el. Sunt obosit. Îţi dau cinci minute de

gândire. Dacă tot nu renunţi, îţi jur că încep prin a-ţi înfige chestia asta în cur până când nu se va mai vedea. Chiar dacă pentru asta va fi nevoie s-o bat cu ciocanul…

Cum Malko nu răspundea, Planas se depărta, aprinse o ţigară şi se sprijini de perete. Cu sângele în cap, Malko era la un pas de sincopă. Îl auzi pe Juan Planas bombănind:

— Să ştii că nu e deloc amuzant să faci treaba asta pentru o mie de *lucas* pe lună! Stau toată noaptea în picioare să vă ascult minciunile… nu mai dau şi eu ochii cu nevasta!

Malko încercă să nu se gândească la sufocarea urât mirositoare care îl aştepta, la josnicul viol al trupului. Ştia că în poziţia în care se găsea, oricând se putea declanşa un edem al plămânului. Până la urmă ar fi fost de dorit.

Juan Planas îşi strivi ţigara cu piciorul.

— Bun, îi dăm drumul, eşti cu adevărat tâmpit…

În momentul când luase de jos coada de mătură, cineva bătu la uşă şi o voce strigă ceva ce Malko nu înţelese. Bombănind, poliţistul se duse să deschidă. Din poziţia în care se găsea, Malko zări nişte cizme negre bine lustruite. Apoi privirea îi urcă de-a lungul uniformei şi zări o bărbie, o mustaţă, o faţă căreia i se păru vag familiară.

Nou-venitul îl examina cu o expresie de dezgust pe faţa lui odihnită.

— Asta cine este? întrebă el. Piticul nu avu timp să răspundă.

— Locotenente Aguirre! urlă Malko. Sunt prietenul Oliveirei. Ajută-mă!

Ofiţerul se încruntă şi se apropie stupefiat. După expresia feţei, Malko îşi dădu seama că îl recunoscuse. Fu gata să plângă de uşurare. În sfârşit, lumea exterioară venea în aceasta a patra dimensiune…

— Dezleagă-l, ordonă locotenentul.

Juan Planas se repezi să execute ordinul. Ajutat de ofiţer, Malko reveni pe picioare. Dar îl cuprinse ameţeala şi abia reuşi să nu cadă. Chilianul îl examina cu o curiozitate nu prea amicală.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă el.

— A fost arestat acasă la Carlos Geranios, se grăbi să spună Juan Planas. Celălalt a scăpat.

Expresia locotenentului Aguirre deveni vădit ostilă.

— Ce făceaţi acolo? întrebă el cu o voce tăioasă. Malko îşi mai revenise puţin.

— Uite, zise el, e o poveste lungă. Vă cer să-l anunţaţi imediat

pe colonelul O’Higgins, care mă cunoaşte, ca să mi se dea drumul. Mă aflu în ţara voastră în misiune oficială…

Aguirre ezita. Faptul că îl întâlnise pe Malko la Oliveira îl impresiona. Dar nu putea să-şi ia responsabilitatea de a-l elibera. Munca lui din fiecare noapte consta în a vizita toate centrele de interogatoriu pentru a-i tria pe cei care trebuiau executaţi, trimişi la Ritoque sau interogaţi din nou. Uneori câţiva erau şi eliberaţi, chiar dacă mai târziu îi aştepta o nouă arestare. Cazul lui Malko îl depăşea.

— Aşteptaţi, zise el, mă duc să cer instrucţiuni.

Gol, tremurând, epuizat, Malko se sprijini de perete. Piticul se uita la el gânditor.

— Prin urmare mă voi putea duce la culcare, făcu el cu o jovialitate forţată.

Malko nu răspunse, păstrându-şi puţina putere care îi mai rămăsese.

Nu reuşea să scape de angoasă. Ofiţerul putea să nu găsească pe nimeni la telefon sau pur şi simplu să nu telefoneze. Era atât de uşor să-l facă să dispară fără să lase urme!

Se mai putea şi ca lui Federico O’Higgins să nu-i pese de soarta lui.

Uşa se deschise. Intrară doi carabinieri cu un pachet de haine. Hainele lui Malko!

— Îmbrăcaţi-vă, *senor*, zise politicos unul din ei.

Cu un ton atât de natural de parcă Malko ar fi ieşit de sub duş.

Se îmbrăcă cât putu de repede. Juan Planas se apropie de el.

— Ai putea să spui că am fost corect cu dumneata, nu? Eu ascult de ordine, asta e tot.

După ce se îmbrăcă, cei doi carabinieri îl scoaseră din celulă. Malko abia putea să meargă. Culoarul era gol. Probabil că toată lumea se dusese la culcare. L-au condus într-un mic birou. Acolo îl regăsi pe locotenentul Aguirre. Acesta îi făcu semn să stea jos.

— *Senor*, îl anunţă el, l-am găsit la telefon pe colonelul O’Higgins care, datorită bunelor relaţii care domnesc între ţările noastre, mi-a dat ordin să vă eliberez. Totuşi va trebui să vă prezentaţi chiar mâine la Edificio Diego Portales pentru a da explicaţii asupra împrejurărilor în care aţi fost arestat.

Malko nu mai avea decât un gând: să iasă din acea casă a ororii. Abia se ţinea pe picioare, capul îl durea insuportabil.

— Îmi pare bine pentru această intervenţie, făcu el cu toată răceala de care era în stare. După tot ce-am pătimit, asta e o

nimica toată.

Aguirre nu răspunse.

— Voi da ordin să fiţi dus la hotel, zise el, sau în altă parte dacă doriţi…

— Ştiţi ce se petrece aici? îl întrebă Malko. Aguirre zâmbi ironic.

— Trec pe aici în fiecare noapte, *senor*. Lupt împotriva dezordinii care dezonorează ţara.

— Dumneata dezonorezi uniforma pe care o porţi… răspunse Malko.

Livid, Aguirre nu răspunde. Era vizibil că primise ordin să-l respecte pe Malko orice s-ar fi întâmplat. Acesta se gândi deodată la Tania.

— Nu voi pleca de aici decât cu tânăra femeie care se numeşte Tania, zise el.

Trebui să facă un mare efort de voinţă să nu-şi piardă cunoştinţa. Prin faţa ochilor îi trecu o puzderie de lumini. Aguirre se albi la faţă.

— Nu primesc ordine de la dumneavoastră, se răsti el. Nu sunt autorizat să vă dau informaţii despre nimeni. Şi dacă nu vreţi să ieşiţi, pot da ordin să fiţi condus într-o celulă…

Malko îşi zise că mai întâi trebuia să părăsească centrul de tortură, să fie liber. După aceea se va încerca să o salveze pe Tania. Ieşi din birou clătinându-se, urmat de locotenent. Acesta din urmă îi zise:

— *Senor*, sunt obligat să vă amintesc că adresa acestui imobil este secret militar.

Malko nu avu forţă să răspundă. Se simţea din ce în ce mai rău.

Când uşa se deschise, respiră cu aviditate aerul proaspăt al nopţii. Jeep-ul îl aştepta cu motorul pornit, cu un carabinier la volan. Malko vru să se apropie de maşină. Dar, brusc, picioarele nu-l mai ascultară. Fu nevoit să se sprijine de perete, se uită la cer şi avu impresia că stelele se sting una după alta. Îl zări pe carabinier sărind din jeep şi alergând spre el. Dar ajungea prea încet, ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Malko alunecă într-o gaură fără fund.

Auzi printr-un fel de ceaţă glasul îngrijorat al locotenentului Aguirre.

— Întinde-l.

Apoi simţi că e purtat în braţe. De data asta cu precauţie,

încercă să vorbească, să mai spună că vrea să se întoarcă la Sheraton, dar cuvintele nu-i mai ieşeau. O durere puternică îi smulse un strigăt, apoi totul deveni negru.

CAPITOLUL VIII

Geamurile groase de trei centimetri ale Lincolnului Continental atenuau zgomotele străzii, huruitul maşinilor care săpau calea metroului pe Alameda. Malko avea impresia ciudată că este izolat de restul lumii, că pluteşte în alt univers. După patru zile de îngrijiri şi odihnă într-o cameră din spitalul Del Salvador, unde i se diagnosticase un traumatism cranian, se mai simţea încă teribil de slăbit. Când se uitase în oglindă i se făcuse frică.

Toată partea dreaptă a feţei era încă foarte umflată, ochiul pe trei sferturi închis, arcada striată de puncte de sutură. De fiecare dată când mişca muşchii maxilari îi venea să strige de durere.

Ochelarii negri ascundeau o parte din „stricăciuni”, dar nu scuteau de durere. Cât priveşte corpul, acesta nu era decât un imens punct dureros. La fiecare inspiraţie parcă ar fi tras foc în piept. Parcă fiecare muşchi i-ar fi fost răsucit. Dar cel mai mult îl îngrijorau durerile de cap. Junghiuri oribile care îi zguduiau creierul şi îi întunecau vederea…

— Crezi că ai făcut bine ieşind din spital? îl întrebă John Villavera cu o voce îngrijorată.

— Doar nu era să rămân acolo toată viaţa, îi răspunse sumbru Malko.

Un geam îi despărţea de şoferul chilian. Lincoln-ul se târa în mijlocul circulaţiei aglomerate de pe Alameda cu 10 km pe oră. Building-ul Diego Portales părea că nu se mai apropie…

Malko îl văzuse pe John Villavera apărând lângă patul lui de spital la câteva ore după ce fusese transportat acolo. Americanul venise apoi în fiecare zi. Îl asigurase pe Malko că furnizase explicaţii satisfăcătoare celor de la D.I.N.A., dar că colonelul O’Higgins dorea să-l vadă imediat ce ieşea din spital.

— Să nu fii prea dur cu colonelul O’Higgins, îi sugeră cu prudenţă John Villavera. A reacţionat foarte bine.

— De fapt ce i-ai spus?

Malko încercă să întoarcă capul spre american, dar trebui să renunţe: avea coloana cervicală blocată de durere. Era agasant să-i vorbeşti cuiva fără să-l priveşti.

— Aproape adevărul, răspunse Villavera. Că pe lângă misiunea pe care o aveai, CIA ţi-a cerut să-l găseşti pe Geranios. Bineînţeles, a trebuit să mă scuz pentru această ingerinţă în

afacerile chiliene, dar O'Higgins e inteligent.

— Cred mai ales că vă datorează mult, remarcă Malko. Sau mai curând guvernul lui. Cum ai explicat prezenţa mea acasă la Geranios?

— Nu am intrat în detalii, l-am spus doar că reuşiseşi să ajungi la el. Vei vedea ce mai poţi să adaugi.

Malko se gândea şi el la asta, Chalo Goulart fiind mort şi Tania arestată, nu risca mare lucru dacă spunea adevărul... Pentru că oricum D.I.N.A. ştia că Tania cunoaşte locul unde se refugiase Geranios. Lincoln-ul coti pe străduţa care înconjura Edificio Diego Portales şi opri în faţa postului de gardă. De patru zile Malko era obsedat de o întrebare. De ce îl tratase Carlos Geranios ca pe un duşman?

— Îţi las maşina, îi propuse americanul. Mă duce pe mine şi apoi se întoarce să te aştepte.

Datsun-ul lui Malko probabil că mai era şi acum pe Calle Santa Fe, dacă nu cumva fusese distrus în timpul atacului asupra casei. Malko ieşi cu greutate din Lincoln. Se simţea bătrân. Plămânii îl ardeau. Gardienii se uitau la faţa lui umflată plini de suspiciune.

*

* *

Colonelul Federico O'Higgins îşi scoase delicat mănuşa de lână care îi proteja mâna infirmă şi îşi pipăi degetele moarte. Onctuos şi în acelaşi timp glacial.

— Aţi comis o gravă imprudenţă, *senor*. Foarte gravă. Care ar fi putut să vă coste viaţa.

Cum Malko se pregătea să-l întrerupă, colonelul îşi ridică degetele întărite şi îngălbenite:

— Ştiu totul, *senor* Villavera mi-a adus la cunoştinţă. N-aţi făcut decât să respectaţi instrucţiunile ce vi s-au dat. Bineînţeles că vom înainta un protest oficial, dar, între noi, pot să vă spun că afacerea a fost clasată în ceea ce vă priveşte. Nu veţi fi nici măcar convocat pentru un interogatoriu.

Malko se întrebă dacă cel din faţa lui se aştepta la mulţumiri. Colonelul O'Higgins îşi puse mănuşa cu grijă, îşi masă degetele, luă buiota şi adăugă:

— Bineînţeles, nu veţi mai putea încerca să intraţi din nou în contact cu acest Geranios... De altfel în curând va fi arestat. După cum aţi putut vedea, serviciile noastre de informaţii sunt destul de eficace...

Malko îi aruncă chilianului o privire de gheaţă.

— Eficace, nu ştiu. În orice caz, feroce sunt. Tot ceea ce am văzut şi mi s-a întâmplat mie nu face onoare unei ţări civilizate. Aceşti poliţişti s-au purtat ca nişte porci.

Obrajii palizi ai colonelului O'Higgins se împurpurară uşor.

— *Senor*, pleda el, trebuie să-i înţelegeţi pe aceşti oameni! V-au luat drept un terorist periculos. Din nefericire, câţiva extremişti americani au luptat alături de mirişti. Doi din camarazii lor au fost ucişi în timpul asaltului. S-au enervat. Dar de îndată ce am fost anunţat, am şi dat ordin să fiţi imediat eliberat.

— Credeam că toate birourile D.I.N.A. se află aici, zise ironic Malko. Nu mi-aţi vorbit de centre de tortură asemănătoare cu cel unde am fost dus.

Colonelul O'Higgins îşi trecu buiota din mâna dreaptă în cea stângă.

— Nu este un centru de tortură, zise el domol. Numai un loc de regrupare pentru suspecţii arestaţi.

Malko se gândi la nenorociţii înghesuiţi în celula de doisprezece metri pătraţi. Din nefericire nu putea să facă nimic pentru ei. Un junghi brusc îi străbătu tot capul. Fără să vrea schiţă o grimasă de durere. O'Higgins se aplecă imediat spre el, plin de solicitudine.

— Nu vă simţiţi bine?

— Ba da, răspunse Malko.

Mai simţea şi acum loviturile vânei de bou peste tot corpul.

— Îmi pare într-adevăr rău pentru acest incident, repetă chilianul, dar, din nefericire, nu pot supraveghea totul şi se întâmplă ca oamenii mei să fie cam zeloşi.

Malko profită de ocazie.

— Apropo, ştiţi cum l-au găsit oamenii dumneavoastră pe acest Geranios?

Federico O'Higgins deveni imediat onctuos.

— Cred că li s-a dat o informaţie. Îl căutau de multă vreme. Asta nu are nici o legătură cu prezenţa dumneavoastră acolo.

Malko ştia ce trebuie să creadă despre această „informaţie". Juan Planas nu ascunsese felul în care smulsese adresa de la Tania. Îşi zise că o parte din onorabilitatea acestei D.I.N.A. Se prăbuşise brusc. Or, O'Higgins părea foarte preocupat de această imagine de marcă. Era momentul să profite de acest lucru... Încercă să dea feţei sale o expresie amicală.

— Colonele, zise el, o femeie a fost torturată în prezenţa mea

în mod josnic. O anume Tania.

Ochii verzi-albaştri ai lui Federico O'Higgins se însufleţiră de o căldură bruscă.

— Puteţi să-mi spuneţi de către cine?

— Un poliţist foarte scurt – aproximativ un metru cincizeci şi cinci – care purta o pălărie albă. Avea şi mustăţi. Mi se pare că îl cheamă Juan…

O'Higgins nota şi dădea cu tristeţe din cap.

— *Senor*, zise el, vă mulţumesc. Eu însumi am interzis categoric orice brutalitate. Vă dau cuvântul meu de *caballero* că acest om va fi suspendat din funcţie şi aspru pedepsit. (Suspină din nou.) Suntem în război cu un duşman nemilos… Aceste interogatorii tari sunt indispensabile pentru a exploata rapid informaţiile. Dar există nişte limite!

Cimitirul, printre altele… Malko hotărâse să-şi păstreze calmul. Orice s-ar întâmpla…

— În cazul femeii de care vorbeam, zise el, aceste limite au fost cu mult depăşite. I-am promis că voi interveni pentru ea. Ar fi prea mult dacă v-aş cere să interveniţi personal pentru a fi dusă la spital? Cred că dacă am vizita-o împreună, asta ar şterge proasta impresia a popasului făcut în clădirea de pe Calle Londres.

O umbră trecu brusc peste faţa colonelului chilian. Malko îi văzu degetele crispându-se pe buiotă, apoi, imediat, omul zâmbi.

— Excelentă idee! Mă voi ocupa de această Tania şi am să vă anunţ la hotel. Odihniţi-vă.

Malko nu avu cum să evite strângerea de mână a colonelului. O'Higgins îl conduse până pe palier, din nou plin de politeţe. Cei care treceau pe lângă ei se uitau cu coada ochiului la faţa lui Malko plină de urmele loviturilor primite. Lincoln-ul aştepta pe străduţa din spatele impunătorului Edificio Diego Portales.

— La ambasadă, îi zise el şoferului lăsându-se cu uşurare pe banchetă.

Lucrările la metrou continuau, oamenii aşteptau autobuzele, maşinile circulau în ambele sensuri. Se gândi cu oroare la ce se ascundea în spatele acestei faţade liniştitoare a oraşului Santiago. Îi venea să strige adevărul acestei mulţimi apatice. Să le vorbească de Casa de los Carinios…

*

* *

— Sunt tare mulţumit că n-a ieşit mai rău!

Ochii miopi din spatele lentilelor groase erau aproape umezi de emoţie. John Villavera îl învălui pe Malko, ale cărui vânătăi şi puncte de sutură erau cât se poate de vizibile, într-o privire afectuoasă. Diplomatul clătină din cap uşurat. Din fericire nu avea nici o fractură.

— Ar fi mai bine să te întorci în Statele Unite, sugeră americanul. Nu mai eşti în stare să continui. Cred că a fost înfiorător. Aceşti militări sunt lipsiţi de experienţă şi prea zeloşi. Se supun cu stricteţe generalului Pinochet, care a dat ordin ca marxismul să fie curăţat prin toate mijloacele…

Malko nu răspunse. Mereu aceeaşi poveste. Răul era contagios. Luptând împotriva îngrozitorului sistem comunist, se ajungea până la urmă să se folosească aceleaşi metode… De parcă i-ar fi ghicit gândurile, John Villavera adăugă:

— Am aflat că cel care te-a interogat atât de… ă… ă brutal, făcea parte pe vremuri din poliţia secretă a lui Allende. S-a salvat denunţându-şi foştii camarazi. L-au păstrat pentru că era un bun tehnician. Duc lipsă de specialişti, nu-i aşa… Acest om a fost suspendat din funcţie şi trimis în sud, într-un post unde nu va mai putea să dea frâu liber relelor sale instincte.

Malko ar fi preferat să fie tăiat feliuţe şi fript în ulei încins, dar trebuia să se mulţumească cu această jumătate de măsură…

— Nu plec, zise el. În două zile voi fi perfect refăcut, voi încerca să-l regăsesc pe Geranios. Apropo, ştii că fără intervenţia carabinierilor m-ar fi executat?

Americanul tresări.

— Te-ar fi executat? Dar e cu neputinţă…

— M-a luat drept un agent D.I.N.A., explică Malko. A refuzat să mă creadă când i-am spus că vin din partea dumitale…

— Probabil că nu-l mai ţin nervii, comentă John Villavera. Ce păcat că nu a rămas la Ambasada Italiei! N-am fi avut toate problemele astea. Eşti sigur că nu vrei să renunţi? Colonelul O'Higgins ar turba de furie dacă ar afla.

— Nu-ţi fie teamă, zise Malko. Voi fi prudent. Am văzut ce înseamnă D.I.N.A.. Nu ţin să cad din nou în mâinile lor.

John Villavera părea preocupat.

— Dar cum vei face? După acest incident, Carlos Geranios va fi convins că l-ai denunţat, te va doborî din prima clipă… şi unde îl vei găsi?

— Am o idee, zise Malko. Dacă nu merge, atunci renunţ. John Villavera suspină.

— În rest îţi sunt al naibii de recunoscător! Apropo, Phnom Penh a căzut ieri seară. Comuniştii sunt la cincizeci de kilometrii de Saigon. Malko se gândi la misiunea cu un an în urmă în Cambodgia. Ce tristeţe! Blânzii khmeri aveau să cadă sub jugul comunist. Lincoln-ul opri în faţa bătrânului Sheraton.

— Odihneşte-te, îi recomandă John.

Malko avea impresia că un tren îi traversează capul de la o ureche la alta... Dar nu putea să nu se gândească. Tania era sigură acum că el nu face parte din D.I.N.A.. Ea îl va ajuta să-l regăsească pe Carlos Geranios. Colonelul O'Higgins va fi folositor.

În momentul în care lua cheia apartamentului, un glas de femeie îi zise „bună ziua". Se întoarse. Oliveira! Când îi văzu faţa surâsul fetei încremeni.

— Oh, Dumnezeule!

— Dar cum de eşti aici? o întrebă Malko.

— Am telefonat la San Salvador. Mi-au spus că ai ieşit... În fiecare zi am întrebat cum te simţi...

O luă de braţ şi o duse spre ascensor.

— Dacă nu ţi-e frică că vei fi compromisă, vino cu mine sus. Mi-e ruşine să mă vadă lumea aşa...

Tânăra îl urmă. În ascensor Malko îi observă cu aviditate şoldurile înguste, pieptul mic şi arogant, picioarele lungi, părul buclat.

Imediat ce ajunseră în camera lui, Oliveira îşi aruncă tolba pe pat şi se întoarse spre el, plimbându-şi uşor degetele peste trăsăturile învineţite. Malko se lăsă în voia ei respirându-i cu deliciu parfumul uşor. Ardea. Îl durea tot corpul, avea impresia că scuipă baloane de săpun de fiecare dată când respira, dar o dorea imediat pe Oliveira. Ea ghici şi se apropie de el. Când blugii fetei îi atinseră pântecul, Malko fu gata să ţipe de plăcere.

— Pedro nu mi-a spus, murmură ea. E oribil. Au fost gata să te ucidă...

— Ştii ce mi s-a întâmplat?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Doar ştii că Pedro e logodnicul meu. Mi-a spus că fuseseşi arestat de D.I.N.A.. Că el a ordonat să fii eliberat... Dar a trebuit să mergi la spital. Nu mă gândeam că... (Se opri.) Că e chiar aşa.

Malko preferă să nu intre în detalii. Îşi aşeză cu precauţie buzele peste buzele Oliveirei. Când se îndepărtă, ea îi zise:

— Credeam că n-am să te mai văd niciodată. Te-am aşteptat

în seara aceea până la ora zece.

Un lung moment rămaseră aşa, uitându-se unul la altul. Apoi Oliveira zâmbi cu stângăcie, îşi scoase geaca, îşi aruncă sandalele, dădu drumul blugilor să alunece de-a lungul picioarelor bronzate şi subţiri. Îşi trase peste cap tricoul şi rămase goală.

— Vino repede, zise ea, nu am prea mult timp. Trebuie să vină Pedro să mă ia la masă.

Se îmbrăţişară legănându-se în mijlocul camerei. Fără măcar să meargă până la pat, Malko o sprijini de birou şi o pătrunse cu sălbăticie ca să-şi şteargă din minte imaginea unui pitic cu pălărie albă, gustul de apă cu săpun şi loviturile primite în cap. Termină aproape imediat, cu sacade lungi, atât de violent încât îşi pierdură amândoi echilibrul, căzând pe podea şi separându-se involuntar, Malko scoase un strigăt de durere. Oliveira râse şi se lipi de el.

— Asta îmi aminteşte de bărbatul meu, zise ea. Totdeauna făcea dragoste cu mine aşa repede…

— Te rog să mă ierţi, zise Malko. Dar… Oliveira se ridică râzând.

— Sunt răutăcioasă… Să ştii că totuşi a fost bine. Aveam o poftă atât de mare…

Fugi spre sala de baie. Când se întoarse, inocentă şi bine coafată, se aşeză pe braţul fotoliului unde Malko se trântise să-şi revină.

— Pedro mi-a povestit de nişte lucruri, zise ea. Îmi promiţi că nu vei spune la nimeni?

— Jur! zise Malko.

— Fata aceea, Tania, la care te-ai dus tu, era o agentă a comuniştilor. Ei ştiau asta de multă vreme. Dar nu se puteau atinge de ea. Pentru că era amanta lui Chalo, care era respectat aici de toată lumea. Ar fi scos-o pe Tania din închisoare în cinci minute. Pentru că era îndrăgostit la nebunie de ea. Dar imediat ce el a murit, au arestat-o. Şi aşa te-a găsit…

— De ce s-a sinucis? întrebă Malko.

— Nu ştiu. Pedro nu ştia. Mi-a spus doar că au fost foarte mulţumiţi de moartea lui, că Tania îi sfida. Ştiau că ea îl cunoaşte pe Geranios… Dar juri că nu vei vorbi de toate astea? Pedro s-ar înfuria… Acum am fugit. Sună-mă mâine…

Malko se uită după ea cum traversează camera. Tare mult ar fi vrut să ştie de ce se sinucisese Chalo. Numai Tania îi poate

răspunde.

Iar Tania!

*

* *

În receptor se auziră mai multe pârâituri, apoi o voce cu un accent puternic spuse în engleză:

— Vi-l dau pe Excelenţa Sa colonelul Federico O'Higgins. Vocea onctuoasă a chilianului îi făcu pielea ca de găină.

Folosindu-se de o sumedenie de perifraze îl întreba cum se mai simţea. Malko îl linişti şi întrebă:

— Ce s-a mai făcut în legătură cu ce v-am cerut?

— M-am ocupat imediat, afirmă chilianul. Poliţistul care v-a maltratat a fost trimis la Putna Arenas, în sudul ţării. Într-un post mizerabil. Am dat ordine foarte stricte pentru ca orice practică ilegală să fie o severitate reprimată de ofiţerii D.I.N.A. însărcinaţi cu conducerea diferitelor servicii.

— Şi femeia?

Simţi imediat stingherеala din vocea colonelului O'Higgins.

— Dimineaţă n-am vrut să vă decepţionez, explică chilianul, dar eram aproape sigur că nu vă puteam satisface. Fiind plecat din Santiago, nu am urmărit tot ce s-a petrecut. Dar de atunci am verificat...

— Ce anume?

— Acea Tania a evadat, mărturisi cu tristeţe O'Higgins.

— A evadat! exclamă Malko. Dar e cu neputinţă...

— A fost ajutată să evadeze, se corectă chilianul, la două zile după ce aţi fost eliberat. În timpul transferului, unul din vehiculele noastre a fost atacat de un comando mirist care a ucis şoferul şi un gardian... Tania se găsea printre prizonierii care au fugit cu această ocazie. Nu eram sigur pentru că nu-mi spuseseţi decât prenumele.

Malko mulţumi şi închise. Era încurcat. Nu mai putea conta decât pe el însuşi pentru a-l regăsi pe Carlos Geranios. Dacă Tania se duse la el, atunci s-ar putea să fie primit mai bine decât prima dată. Dar nu deţinea prea multe informaţii pentru a-l regăsi. Prenumele unei femei... un restaurant la Vina Del Mar. Un papagal...

Îl cuprinse iar durerea de cap şi se repezi să ia pastilele. Mai era şi mâine o zi!

CAPITOLUL IX

Jorge Cortez, diplomatul dominican, îi făcu semn lui Malko să vină la masa lui, unde se găsea împreună cu două încântătoare *lolas* cu sâni insolenţi. Atmosfera de la Los Leones era în continuare la fel de agreabilă. Văzându-l cum arată, dominicanul se încruntă.

— Ai avut un accident?

Malko îl privi în faţă.

— La fel ca dumneata.

Cele două *lolas* îşi întoarseră capul jenate. Jorge Cortez se strâmbă.

— Sunt periculoşi. Unde te-au dus? La depozitul de materiale al armatei de uscat?

— Nu, zise Malko. Într-o casă de pe Calle Londres. Şi după aceea la spitalul San Salvador...

— Aveau dreptate?

— A fost o confuzie de persoane, explică prudent Malko. Dominicanul dădu din cap.

— De la lovitura de stat au ucis cel puţin şase americani. Stângişti. Unul dintre ei a fost găsit cu două gloanţe în frunte în faţa Ambasadei Americane.

Tăcură amândoi. La ce bun să mai vorbească despre asta? Dominicanul chemă chelnerul şi îl întrebă pe Malko:

— Iei dejunul?

— Nu, răspunse Malko.

— Atunci, cafea?

— Cafea, făcu Malko.

Trebuia să fii atent cum ceri. Dacă spuneai simplu cafea, atunci ţi se servea o mixtură infectă. Ca să bei o cafea adevărată, trebuia să ceri „o cafea-cafea”.

Malko bău repede cafeaua. Îşi recuperase Datsun-ul de pe Calle Santa Fe. Acum relua totul, hotărât să-l regăsească pe Geranios. Dacă Tania evadase, cu siguranţă că se afla în contact cu el. Singura lui pistă era cea indicată de Tania în casa de pe Calle Londres. Trebuia să se ducă la Vina Del Mar şi să încerce să reînnoade firul.

Îşi luă rămas bun de la fete şi de la dominican.

*

* *

Casa Taniei nu trăda nici un semn de viaţă. Nu se vedea nimeni. Avea probabil convingerea că românca nu se va întoarce aici. Porni mai departe spre centru.

Opri să facă plinul la ieşirea de pe Alameda. Staţia de benzină era goală. Preţul benzinei crescuse în ajun cu 100%... ţinându-se cu veselie după inflaţia de 375%... Cursul dolarului se schimba la fiecare două săptămâni. Mereu în sus. Era singura ţară din lume unde nu se devaloriza... Malko avu nevoie de treizeci de minute să iasă din Santiago, strecurându-se printre „iepuri", autobuze mici de culoare albastră şi verde care parcurgeau oraşul, pentru a ajunge pe drumul spre Valparaiso.

Când ajunse pe autostrada care servea şi aeroportul Padahuel, drumul deveni mai uşor.

După bifurcaţia ce ducea la aeroport, auzi un zgomot de motor în spatele lui.

Trase de volan spre dreapta. În oglinda retrovizoare apăru o motocicletă. Avu timp să zărească ochelarii mari, părul răvăşit şi nişte cizme albe de plastic. Bătrâna motociclista zărită pe Providencia.

Strivi pedala frânei chiar mai înainte de a fi văzut pistolul automat îndreptat spre Datsun. Motocicleta îl depăşi ca o săgeată. Înregistra detunăturile, braţul întins, motocicleta care se îndepărta. Datorită reflexului avut, gloanţele trecuseră prin faţa capotei.

Malko vârî mâna sub banchetă şi luă pistolul extraplat. John Villavera i-l înapoiase la ieşirea din spital, fără să ştie cine i-l adusese americanului.

Motocicleta intrase deja pe un drum de pământ care se întindea perpendicular pe şosea şi se îndepărta într-un nor de praf. Urmărirea era imposibilă. Îşi continuă drumul spre Valparaiso.

Cine intenţionase să-l omoare?

D.I.N.A.? Improbabil. Prietenii lui Carlos Geranios... Ceea ce însemna că Tania nu putuse comunica cu fugarul. Era mare nevoie de o explicaţie. După câţiva kilometri drumul şerpuia printre coline golaşe. La punctul de plată pentru autostradă, carabinierul de serviciu îi aruncă o privire distrată. Mai avea vreo sută de kilometri până la Oceanul Pacific. Porni din nou, sigur că nu era urmărit. În spatele lui şoseaua se întindea cu desăvârşire pustie.

*

* *

Vina Del Mar era un soi de încrucişare, cu iz învechit, între Deauville şi Brighton, cu case vopsite în roz şi ocru, un cazinou închis şi o esplanadă lugubră pe marginea oceanului. La stânga, spre sud, se întindea Valparaiso. Colinele erau pline de *poblaciones*, *bidonville*-uri înghesuite unele în altele, dominând vilele foarte „bogate”. Animaţie puţină. Sezonul aproape că trecuse, acum la sfârşitul verii. Malko se angaja pe drumul de pe marginea oceanului, singurul de altfel, traversă o zonă industrială presărată cu cuve pentru benzină, insolită în acest loc turistic şi crezu că visează văzând pe stânga, de-a lungul mării, o duzină de tunuri şi mitraliere grele îndreptate spre Pacific. Un soi de mini-zid al Atlanticului. Pancartele îţi aduceau la cunoştinţă că era interzis să fotografiezi şi că pedeapsa minimă era împuşcarea. Soldaţi cu alură marţială făceau de pază. În aşteptarea unui foarte improbabil atac-surpriză din partea Boliviei, care de altfel nu avea nici marină, nici acces la mare. După ce trecu de această enclavă războinică, Vina Del Mar i se înfăţişă ca toate plajele din lume. Vile, hoteluri, restaurante. Pacificul se lovea cu furie de stânci.

Malko opri să se gândească, lângă o plajă mică unde se făcea surf. Deţinea două elemente pentru regăsirea lui Geranios. Un prenume – Julia – şi un papagal… Porni din nou maşina şi frână în faţa primului restaurant. Explică chelnerului că avea întâlnire cu un prieten într-un restaurant căruia îi uitase numele şi unde se găsea un papagal…

Nici un rezultat. Porni mai departe. În sfârşit, la al patrulea restaurant, i se arătă o baracă din sticlă căţărată pe o stâncă plecată spre plajă.

— Acolo e un papagal!

Malko îi dădu zece *lucas* şi duse maşina într-o mică parcare. Zări un papagal jerpelit, aproape fără culori, agăţat de un lanţ de fier pe o stinghie. Cu o pancartă: „Nu fiţi la fel de prost ca el, nu-l plictisiţi.”

Lăsă pasărea în tristeţea ei şi urcă în sala pustie unde se instala cu faţă spre mare.

Comandă o langustă friptă, cel mai scump fel de mâncare din meniu, 24.000 *escudos*, ceea ce îl situa în categoria miliardarilor şi reflectă. Cine era Julia? Cum să intre în contact cu ea?

Când chelnerul îi aduse langusta, îşi luă inima în dinţi şi îl

reţinu.

— Julia e aici?

Celălalt afişă o surpriză totală.

— Julia? Aici nu e nici o Julia…

Malko îi dădu o bancnotă de 5.000 de escudos.

— Informează-te.

În faţa unui argument atât de puternic, chelnerul lăsă langusta şi se supuse. Jos era o plajă mică cu oameni urâţi şi albi care ţineau morţiş să se scalde în apele reci ale Pacificului… Aproape că terminase langusta când chelnerul îşi făcu din nou apariţia sincer dezolat.

— Nu e nimeni cu acest nume aici, zise el.

Furios, termină langusta şi comandă trei „cafele-cafele" una după alta. Trei sute de kilometri degeaba! Şi se întoarse la maşină.

De volan era agăţată o hârtiuţă pe care cineva scrisese cu creionul: „*El fotograf o en el puerto Valparaiso*"[15].

Se uită în jurul lui. Nu era nimeni. Oricine ar fi putut să lase acel mesaj în timp ce el se lupta cu langusta. Inclusiv ucigaşa cu motocicleta. Dar trebuia să se ducă acolo…

Puse mesajul în buzunar şi porni spre Valparaiso. Acolo era şi mai urât decât la Santiago: antrepozite, case lipsite de farmec şi eternele bidonville-uri agăţate de colinele care dominau portul.

Duse maşina într-o parcare, chiar în faţa portului unde se găseau ancorate vreo zece cargouri. Prăvălioarele ofereau fleacuri marinarilor aflaţi în trecere. Un vechi cargou polonez părea gata să se scufunde, chiar în faţa cheiului. Examina mulţimea şi zări un fotograf ambulant folosind un aparat vechi de când lumea cu burduful lui de pânză neagră. Le făcea poze amatorilor de suveniruri urcându-i pe o lama de lemn. Malko lăsă câţiva turişti să se îndepărteze şi se apropie de bătrânul chilian bronzat, care purta pe cap o pălărie de pai. Acesta îl împinse imediat spre lama.

— Numai doi *lucas*, *senor*. O aveţi în cinci minute.

— O caut pe Julia, făcu Malko cu jumătate de glas.

— Julia… repetă fotograful de parcă n-ar fi înţeles. Apoi îl examina pe Malko cu ochii mijiţi. Acesta insistă:

— Vin de la Vina Del Mar. Am un mesaj important pentru ea. Fotograful se uită în jur.

— Vă voi face o fotografie, *senor*.

[15] „*Fotograful din portul Valparaiso.*" (n.a.).

Malko se supuse, urcă pe lama, simţindu-se complet ridicol. Fotograful îşi vârî braţul în camera neagră, mânui obiectivul, îi dădu poza... Când Malko cobora de pe iama de lemn, bătrânul îi şopti fără să se uite la el:

— *Calle Asuncion, senor, numero 45, secundo paso*.[16]

Malko o şi luase din loc. Îl întrebă pe un şofer de taxi unde se găsea Calle Asuncion. Acesta rânji şi îi arătă o stradă la o sută de metri mai încolo. Când ajunse în dreptul ei avu un şoc. Calle Asuncion nu era decât o înşiruire de cocioabele mateloţi. Practic fiecare imobil avea un hotel de raport cu un bar nenorocit, în culori ţipătoare şi fete în mini pe la uşi. Difuzoarele urlau vechi melodii americane.

O fată, care probabil că nu avea mai mult de doisprezece ani, cocoţată pe nişte tocuri de douăzeci de centimetri, cu o fustă lată cât o centură îi strigă cu un aer provocator:

— *Una morsa, senor, dies lucas*[17].

Nu o luă în seamă şi se opri la numărul 45. Pătrunse pe culoarul murdar, puţind a urină şi alte murdării... Se opri la primul etaj şi vârî un cartuş pe ţeava. Aşeză haina peste braţ pentru a ascunde arma pe care o păstra în mână.

Nu se simţea în stare să reînceapă figura cu scafandrul. Cu oricine ar fi fost. Să fii torturat în aceeaşi zi de D.I.N.A. Şi de M.I.R. Reprezenta în sine un record pe care nu avea nici un chef să-l doboare...

La etajul doi nu era decât o uşă. Auzi un radio. Bătu uşor şi aşteptă. Radioul se opri. Când uşa se deschise, Malko fu gata să scape din mână pistolul. În faţa lui era tovarăşa lui Carlos Geranios, bruneta înaltă cu sâni grei. Fata deschise gura, apoi o închise, dându-se înapoi; spaima îi crispa trăsăturile.

— Riquelme! strigă ea cu o voce sugrumată.

— Nu-ţi fie frică, zise Malko.

Un bărbos în maiou se ivi dintr-o altă încăpere, ţinând în mâini o armă Kalaşnikov.

[16] Strada Asuncion, domnule, numărul 45, etajul doi. (n.a.),

[17] O dată, domnule, zece lucas, (n.a.).

CAPITOLUL X

— Nu trage! strigă Malko. Vin din partea Taniei.

Rămase nemişcat ţinând pistolul ascuns sub haină. Cu ochii măriţi de spaimă, fata se uita la el ca la un diavol. Bărbosul cu arma în mână părea transformat în statuie de sare. Era suficient să-şi deplaseze degetul câţiva milimetri ca să-l taie pe Malko în două.

Ochii căprui, puţin cam proeminenţi ai fetei erau plini de oroare.

— Tania! Dar...

— Taci! zise bărbosul.

Privirea lui era fixată într-un punct situat pe pieptul lui Malko. Acolo unde se pregătea să tragă.

— Am fost arestat de D.I.N.A., se grăbi să spună Malko. M-au torturat. Am văzut-o pe Tania în casa de pe Calle Londres. Au torturat-o în faţa mea.

— Te-au torturat şi pe tine? Nu credeau...

— Cum ai scăpat? îl întrebă bărbosul arţăgos.

Malko se hotărî să nu mintă. Povesti totul: locotenentul Aguirre, Oliveira... Când menţiona numele chilianei bărbosul scrâşni din dinţi.

— Şi vrei să ne faci să credem că ne vrei binele?

— Lucrez pentru CIA, recunoscu Malko. Este adevărat. Dar nu am nimic de-a face cu D.I.N.A. Mă aflu în Chile pentru a-i veni în ajutor lui Carlos Geranios. Dacă ştiţi unde se găseşte, trebuie să mă duceţi la el...

— Carlos te va ucide, zise fata. Voia să te omoare încă înainte de a fi venit cu Tania. Din clipa în care l-ai contactat pe Chalo. De atunci patru de-ai noştri au fost ucişi din cauza ta. Noi n-am scăpat decât printr-o minune. Malko îi susţinu privirea.

— Nu v-am denunţat. Tania a fost arestată. Nu din cauza mea. A vorbit.

— Nu e adevărat! strigă bărbosul.

Se făcu tăcere, o tăcere din ce în ce mai încordată.

— Datorită Taniei am putut să vă regăsesc, insistă Malko. Povesti tragica confruntare cu romînca. Cei doi îl ascultară cu un scepticism abia disimulat.

— Ce ne garantează că nu lucrezi pentru D.I.N.A.? întrebă fata.

Tensiunea nu scădea. Îl simţea pe bărbos gata să tragă la cea mai mică alarmă.

— Tania poate să vă spună, făcu răbdător Malko. M-a văzut cum am fost torturat de un anume Juan Planas. Pentru că ea a evadat.

— A evadat?

Erau amândoi stupefiaţi.

— Tania nu a evadat! izbucni bărbosul. Am fi ştiut.

— Riquelme, zise fata, e ceva care mă tulbură. Julia era o parolă care trebuia folosită numai în caz de urgenţă. Doar Tania o ştia. Eu o cunosc. Nu i-ar fi scăpat, chiar şi torturată. Dacă el o ştie, înseamnă că într-adevăr ea i-a spus-o.

Se făcu din nou tăcere. Pe stradă, două târfe se ocărau pentru un client, un marinar polonez care le înjura pe limba lui. În cele din urmă bărbosul coborî puţin arma.

— Fă cum vrei, bombăni el.

Malko îşi aşeză cât se poate de delicat pistolul pe masă şi se depărta imediat. Era suficient o fracţiune de secundă pentru ca bărbosul să declanşeze rafala.

— Şi eu trebuie să fiu prudent, zise el. Dar sunt prietenul vostru.

— Cum ai putea să fii prietenul nostru! îi reproşa bărbosul. Americanii au făcut tot ce se putea face pentru a-l aduce pe Pinochet la putere, ajută D.I.N.A., îi dă bani, material. Cine crezi că a plătit Mercedes-ul 280 al colonelului O'Higgins? Şaizeci de milioane *escudos*. Nu câştigă decât două pe lună.

— Îl iau cu mine, zise fata. Trebuie să ştim. Numai Carlos...

Bărbosul dădu din cap.

— *Es muy perigrosa*[18] Isabella-Margarita. Eşti căutată. De data asta nu te vor rata.

— Ai o maşină?

— Da, zise Malko, în port.

— Foarte bine. Ieşi primul şi aşteaptă-mă în colţul scuarului de la capătul străzii.

Malko se pomeni pe palierul urât mirositor, coborî şi merse până în port. Mai avea să-l convingă pe Geranios de buna lui credinţă şi să-i organizeze evadarea.

Se uită în jurul lui fără să vrea. Nu văzu nimic suspect. Frica celor doi fugari era contagioasă. Soarele înfierbântase maşina. Fotograful îl văzu şi se repezi la el agitând fotografia.

[18] E foarte periculos (n.a.)

— *Senor*, aţi uitat-o. (Şi adăugă imediat cu glas scăzut) *Es bien*?

— *Es bien*, îl asigură Malko.

Luă fotografia şi urcă în Datsun. Când ajunse în colţul scuarului, Isabella-Margarita era deja acolo. Tânăra se ridică de pe bancă şi urcă în maşină.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Ia-o pe drumul spre Santiago.

Urcară drumul în serpentină, mărginit de bidonviluri, după care urmă o insolită pădure de brazi. Isabella-Margarita îşi aşezase geanta de pânză între genunchi; din ea ieşea ţeava unui pistol-mitralieră Beretta. Fata se uită la Malko cu gravitate.

— Nu vreau să fiu prinsă de D.I.N.A. Dacă ne opreşte, trag.

Observă că Isabella-Margarita avea mâini lungi şi fine cu nişte unghii foarte lungi şi foarte roşii. Era foarte machiată. Cochetăria nu-şi pierdea drepturile nici în clandestinitate. Drept vorbind, era o fată superbă. Şi periculoasă. Îşi aminti cu câtă cruzime se purtase faţă de el...

— Pentru ce lupţi? o întrebă Malko.

Ochii ei mari şi căprui se tulburară imediat de tristeţe.

— Fratele meu a fost ucis de carabinieri în timpul luptelor de la uzina Sumar, i-au zdrobit mijlocul cu patul armelor. Înainte de a-i trage un glonţ în cap.

Stătea cu umerii aduşi, cu degetele strânse pe ţeava armei. Malko o întrebă cu blândeţe:

— De ce ai acceptat să mă duci la el? Ultima dată nu prea mă aveai la inimă.

Ea se tulbură uşor.

— Vreau să-l văd pe Carlos. Iar dacă Tania ţi-a dat parola, înseamnă că avea un motiv. Şi vom afla ce s-a petrecut în casa de pe Calle Londres.

Urmă o tăcere. Drumul şerpuia printre colinele golaşe. Malko se gândea că se va afla din nou faţă în faţă cu Carlos Geranios. Isabella-Margarita întorcea des capul cu nervozitate.

— La dreapta, pe drumeag, îi zise ea lui Malko.

Pista indicată părăsea drumul principal şi pătrundea printre colinele pustii. Maşina se hurduca pe făgaşele pline de pietriş. Malko reduse viteza la douăzeci pe oră.

Fără să vrea, simţea în mâini furnicăturile fricii.

— Unde mergem? întrebă el.

— Ţi-e teamă?

În vocea Isabellei-Margarita era o fărâmă de ironie.

— Nu, zise Malko, nu-mi place când ceilalţi nu au încredere în mine.

— Încrederea este un lux pe care nu ni-l putem permite.

Vorbele din urmă căzuseră ca lama ghilotinei.

Merseră vreo douăzeci de minute pe un drum din ce în ce mai prost, traversând o pădure, trecând pe la poalele unui munte povârnit ca să ajungă la o platformă tăiată în coasta unei coline fără vegetaţie. În timp ce se apropia, Malko zări o deschizătură de mărimea unui tunel de cale ferată care se căsca pe platformă.

— Aprinde farurile şi intră, îi zise Isabella-Margarita.

Malko făcu întocmai. Se aflau în mod sigur într-o veche galerie de mină.

Înainta hurducându-se peste şinele vechi. Farurile luminau nişte pereţi umezi, negricioşi, cu grinzi putrede.

— Stop. Aşteaptă-mă aici. Stinge farurile. Isabella-Margarita coborî şi se îndepărtă în întuneric. După câteva minute, fasciculul puternic al unei lanterne lumină maşina. Apoi un altul prin spate. Carlos Geranios, tras la faţă, neras, încruntat, veni spre maşină şi deschise portiera.

— Coboară!

Imediat doi oameni îl scotociră pe Malko luându-i pistolul.

Apoi îl împinseră înainte. Coloana era compusă din şase oameni. Fiecare avea o lanternă. Merseră un sfert de oră prin galerii înguste şi umede, pe jumătate surpate, ca să ajungă în sfârşit într-un spaţiu mai mare, luminat de torţe prinse de pereţi.

Acolo fusese instalată o tabără provizorie cu cuverturi, lăzi şi două jeep-uri. Carlos Geranios îşi îndreptă lanterna spre Malko.

— Uite unde ne forţează să stăm. Trăim ca şobolanii, într-o gaură.

Cei din jur formau un cerc tăcut şi plin de ostilitate. Malko, orbit de lanterna miristului, zise cu simplitate:

— Tocmai ca să te scot de aici am ţinut să te întâlnesc.

Carlos Geranios râmji.

— Mai bine aici decât în închisorile D.I.N.A.... Dar nu vei mai putea repeta figura de zilele trecute. La intrarea în galerie sunt postaţi doi oameni cu mitraliere. Pot ţine în loc un regiment întreg vreme de o zi. Mai am încă trei ieşiri.

— Nu eu v-am denunţat.

— Ba eu cred că da, zise Carlos Geranios cu un ton sinistru. Probabil că eşti plătit tare bine dacă accepţi să te expui unor

astfel de riscuri. Dar americanii sunt bogaţi... Numai că de data asta ai vrut să fii prea şmecher.

În penumbră se auzi un murmur aprobator. Carlos îşi puse braţul pe umerii Isabellei-Margarita.

— Ai făcut bine că l-ai adus.

Se întoarse spre Malko.

— Cine ţi-a spus parola Julia?

— Tania.

Carlos Geranios îl pălmui cu violenţă.

— Ticălosule! Ai torturat-o.

Malko se stăpâni să nu sară la el şi să fie astfel masacrat.

Îşi reîncepu explicaţiile cât putu de calm.

Termină menţionând evadarea Taniei.

— Ai terminat cu minciunile? zise Carlos Geranios cu răceală. Tania a murit sau e încă arestată de D.I.N.A. Nimeni nu a ajutat-o să evadeze. Tu ai omorât-o!

O voce din întuneric îl întrerupse. Tonul era calm şi definitiv.

— *Mata lo!*

Carlos Geranios încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, Pablo, ia-l.

Malko văzuse ivindu-se din întuneric o chică neagră şi zbârlită care îl împinse spre o galerie ce pătrundea în măruntaiele muntelui.

— *Vamos, gringo*!

În vocea lui nu era nici măcar ură. Doar o hotărâre impersonală. Malko porni clătinându-se, furios pe el că evaluase greşit ura şi neîncrederea lui Carlos Geranios. Ironie a soartei: îl omora omul pe care venise să-l salveze.

Se gândi din nou la Alexandra, la castel, la parcul nou-nouţ, la fântâna arteziană şi la lambriurile aurite din salonul mare. Toate acestea vor continua să existe fără el. Ştiuse totdeauna că norocul se va schimba. Că din cauza castelului o să i se înfunde într-o bună zi. Liezen va exista şi peste câteva secole dacă un alt nebun îşi va sacrifica viaţa pentru a-l ţine în picioare. Îl copleşea din nou fatalismul lui slav. Şi orgoliul. Multe lucruri puteau fi ratate, dar nu şi moartea lui. Uitând de omul care mergea în spate, se gândi din toate puterile la o anumită zi când făcuse dragoste cu Alexandra pe canapeaua mare din bibliotecă. Parcă simţea şi acum în căuşul palmelor conturul călduţ şi provocator al şoldurilor ei.

— *A qui, gringo*.[19]

Malko se opri şi se întoarse. Se dezmetici. Pablo puse lanterna în echilibru astfel încât să-l lumineze pe Malko. Apoi îndreptă arma spre el.

— Nu-ţi fie frică, *gringo*, zise el cu o voce lipsită de răutate, nu doare rău.

Degetul apăsă pe butonul „rafală”.

Malko nu mai avut timp nici să gândească. Închise ochii fără să vrea în momentul în care chiulasa plecă înainte. Dar în locul zgomotelor asurzitoare ale detunăturilor, nu se auzi decât pocnetul sec şi sonor al chiulasei care se lovea de magazie. Amorsa nu percutase. Pablo trase automat înapoi levierul de încărcare, ejectând cartuşul defect. Malko reacţiona imediat, sărind la picioarele chilianului.

Amândoi căzură în momentul în care rafala pornea, degetul lui Pablo rămânând crispat pe trăgaci. În spaţiul acela îngust, detunăturile aveau un răsunet îngrozitor. Malko lovi cu toată forţa gâtul lui Pablo cu muchia palmei. Chilianul scoase un gâlgâit şi rămase întins pe spate, Malko se ridică, luă de jos automatul şi smulse de la centura tânărului un încărcător plin cu care îl înlocui pe celălalt. Pablo încercă să se ridice. Malko îl lovi cu patul armei la tâmplă.

Luă lanterna şi porni înapoi pe drumul pe care venise. Asculta cu atenţie şi cu arma gata pregătită. Se săturase de atâtea emoţii. Încă câteva incidente de felul acesta şi se va vorbi de ei la trecut.

În momentul când pătrundea în spaţiul descoperit, se auzi vocea lui Carlos Geranios:

— Pablo. *Todo es bien*?

Grupul se strânse în jurul unei torţe. Toţi lăsaseră armele jos. Malko înainta îndreptând lanterna spre ei.

— *Todo es bien*, repetă el.

Urmă o tăcere impresionantă. Malko mai înainta puţin pentru ca toţi să-i vadă arma.

— Ticălos fascist, zise cu o voce alterată Carlos Geranios, l-ai omorât pe Pablo. Asasinule.

Malko rezistă tentaţiei de a goli încărcătorul armei de asalt asupra grupului. Cu mâinile încrucişate pe piept, Isabella-Margarita îl privea din nou cu oroare.

— Nu l-am omorât pe Pablo, zise Malko.

[19] Aici, gringo. (n.a.).

Mai înainta puţin. Apoi, cu calm, apăsă pe un buton şi încărcătorul armei căzu la pământ. Manevră levierul de armare şi aruncă afară cartuşul din magazie, puse patul armei în pământ şi spuse:

— Acum mă vei crede, Geranios?

Tăcerea se prelungi mai mult de un minut. O venă bătea cu putere la tâmpla lui Malko. Îşi juca viaţa ca la riscă. Din exasperare. Apoi Geranios, înainta spre el, îl cercetă îndelung cu privirea şi zise:

— Cine eşti cu adevărat? Atmosfera se mai destinse.

— Ţi-am spus, zise Malko cu agasare. Un agent CIA, trimis în Chile cu misiunea să te ajute să pleci din ţară. Pentru serviciile aduse. Nu eu am denunţat-o pe Tania. Nu lucrez cu D.I.N.A. şi dacă mi-a dat drumul au făcut asta pentru că D.I.N.A. nu se poate pune rău cu CIA. Cu toate astea am stat patru zile în spitalul Del Salvator. Poţi verifica.

Carlos Geranios dădu din cap. Dar de data asta fără ostilitate.

— Nu înţeleg, mărturisi el. Moartea lui Chalo Goulart a coincis cu intervenţia ta. Sunt sigur că a fost „sinucis” de D.I.N.A. Nu reuşesc să cred că Tania a vorbit, că le-a spus unde ne ascundem. Sunt sigur că nu a evadat... Nu poţi evada de la D.I.N.A. Am fi ştiut şi noi.

Ceilalţi ascultau cu respect. Gestul lui Malko; abandonarea armei în faţa oamenilor care cu zece minute mai înainte se pregăteau să-l omoare, era un act de *macho*. Ceva care îi impresiona în mod inconştient. „Machoismul” era cheia Americii Latine.

Deodată se auzi un zgomot de paşi şi strigăte. Dar se opri brusc văzând ce se petrece, total depăşit de situaţie.

— Ştiu de ce a fost arestată Tania, zise Malko.

Le spuse. Geranios avea fruntea barată de o cută groasă.

— Îţi menţii afirmaţia că acţionezi la ordinele lui John Villavera pentru a mă ajuta să ies din Chile?

— Bineînţeles, făcu Malko exasperat. E uşor de verificat. Surprinse privirea de stupefacţie totală schimbată între Carlos Geranios şi Isabella-Margarita. Aceasta din urmă dădu din cap.

— Spune-i.

— Cred că eşti sincer... zise el. Cu câteva zile înainte să vii în Chile, eu mă găseam la Ambasada Italiei. Urma să obţin un permis cu care puteam ieşi din ţară sub un nume fals. D.I.N.A. nu ştia că sunt acolo. Într-o zi, din întâmplare, una dintre rarele

persoane care ştiau unde mă găseam a menţionat acest lucru în faţa cuiva. După trei ore cei de la D.I.N.A. o arestau. Era o femeie, adăugă el o voce schimbată. O femeie foarte drăguţă. (Tăcu un moment.) Nimeni nu a mai revăzut-o în viaţă. Eu am revăzut-o. Moartă. Nu poţi să-ţi închipui ce i-au făcut. (Glasul i se frânse.) Nu mai era o fiinţă omenească. Apoi poliţiştii de la D.I.N.A. au venit să o arunce pe deasupra gardului de la Ambasada Italiei... A fost opera omului care te-a interogat, Juan Planas. Un transfug mirist. Singura greşeală pe care au comis-o. Băuseră şi nu şi-au dat seama. Voiau să mă intimideze, să-mi arate că dăduseră de mine, că nu puteam să le scap. Ştiam că nu mă vor lăsa să plec, că vor veni după mine la ambasadă, chiar dacă după aceea ar fi prezentat scuze. Atunci am riscat şi am fugit, revenind în acest oraş unde fiecare locuitor poate fi un duşman. Ca să am o şansă să mă răzbun. Şi să rămân în viaţă.

Malko îl asculta îngrozit. Ştiind deja ce îi va aduce la cunoştinţă chilianul. Acesta din urmă îl întrebă cu o voce calmă:

— Ştii cine a denunţat-o pe femeie? Telefonând direct colonelului Federico O'Higgins?

Malko rămase tăcut.

— John Villavera.

Malko avu impresia că stomacul i se umple de plumb. Acum înţelegea reacţia lui Carlos Geranios, în casa de pe strada Santa Fe. Se simţea năucit... Totuşi părea o enormitate, ceva incredibil.

— Dar de ce a acţionat astfel John Villavera?

— De ce?

Carlos Geranios rânji cu amărăciune.

— Pentru că am fost destul de imbecil să aduc servicii acestei CIA. Sunt unul dintre singurii oameni care pot dovedi că Allende a fost răsturnat cu bani de la *Central Intelligence Agency*. Că junta a beneficiat de ajutorul unor societăţi americane, direct şi indirect. Şi încă alte lucruri. Înţelegi? Au mers prea departe. Reprezentanţii CIA de aici au fost mustraţi şi atenţionaţi. Aşa că acum trebuie suprimate dovezile. Trebuie să mă suprime. CIA vrea să facă treaba asta prin D.I.N.A. Dar D.I.N.A. nu poate să mă găsească. Atunci intervii dumneata. Dacă nu aş fi putut să aflu de intervenţia lui Villavera te-aş fi primit cu braţele deschise. Şi m-ai fi dus la moarte.

— Bine, dar de ce se tem?

Chilianul dădu din cap cu convingere.

— Să nu vorbesc, să nu dau în vileag documentele. Am nume,

fapte, date. Dar asta voi şi face, adăugă el sumbru. Vreau să afle toată lumea. Cunosc numele tuturor celor care lucrează pentru ei. Colonelul O'Higgins e trecut pe statul lor de plată. Şi alţii la fel. Îi voi da în vileag.

Geranios tăcu brusc. Malko lăsă ochii în jos. Nu-i venea să creadă că blândul John Villavera era în stare de această maşinaţie oribilă...

— Eşti sigur de ceea ce spui? Că Tania e încă în mâinile celor de la D.I.N.A.? Că John Villavera vrea să te găsească ca să te omoare? Că se serveşte de mine drept câine de vânătoare?

— Absolut, afirmă chilianul.

— Dacă aşa stau lucrurile, zise încet Malko, îţi jur că te voi ajuta. Şi mai cred că cei de la Washington nu cunosc adevărul... Dar mai întâi trebuie să fiu sigur.

— Informează-te.

— Eşti gata să mă laşi să plec de aici?

Chilianul nu ezită.

— Da.

Malko îl revăzu în gând pe John Villavera cu aerul lui calm. Îşi aminti de insistenţa cu care voia să fie găsit Carlos Geranios. Cu siguranţă că mai era şi altceva la mijloc. O păcăleală oribilă pusă la cale de cineva care avea interesul să încurce cărţile. Poate că nu vedea decât o bucată din aisberg. Anii de experienţă îl învăţaseră că soluţia cea mai evidentă nu era totdeauna cea mai bună.

Deodată îi veni o idee.

— Dacă tot ce mi-ai spus este adevărat, remarcă el, D.I.N.A. ar fi trebuit deja să fie aici. Nu era greu să mă urmărească. Deţin mijloace sofisticate.

Carlos Geranios săltă cu nepăsare din umeri.

— Poţi să nu mă crezi dacă nu vrei. Dar ştiu că am dreptate. D.I.N.A. şi prietenul dumitale John Villavera merg mână în mână.

Lui Malko îi veni în minte numele Taniei. Poate că ea era cheia. Îşi amintea că O'Higgins îi spusese că era vorba de un agent K.G.B. Ea ar fi avut interes să încurce cărţile...

— Mă puteţi ajuta să aflu unde se găseşte Tania dacă mai e încă în viaţă? întrebă el.

Carlos nu ezită.

— Da.

— Foarte bine, zise Malko. Vom afla adevărul.

CAPITOLUL XI

Dubla panglică asfaltată a şoselei se întindea drept, printre colinele deşertice, spre Santiago. Malko abia dacă vedea drumul. În minte nu avea decât un singur nume: TANIA. Cheia enigmei. Românca torturată de D.I.N.A. murise sau era încă în viaţă? Era în închisoare sau era liberă?

Cine minţea? Geranios? John Villavera?

Într-o jumătate de oră nu trecuseră pe lângă el decât două şarete şi un autobuz. Mina părăsită se găsea la cincizeci de kilometri în spatele lui. Versiunea lui Geranios părea trasă de păr: nu prea era verosimil ca John Villavera să fi chemat de la Washington un agent CIA care să-l găsească pe mirist şi după aceea să-l lichideze prin cei de la D.I.N.A.... Existau totuşi fapte tulburătoare...

Carlos Geranios îi promisese lui Malko că îşi va mobiliza toţi informatorii pentru a afla soarta tinerei femei. Şi, dacă era posibil, unde se găsea, în cazul în care ar fi fost încă în viaţă.

Apoi era rândul lui Malko să intre în joc.

Maşina depăşi bifurcaţia ce ducea la aeroportul Puntahuel. Nu avea decât o singură dorinţă: să se odihnească. Ultimele ore îl solicitaseră din plin... Fu aproape fericit să revadă şanţul metroului de pe Alameda şi *building*-ul cenuşiu al hotelului Sheraton. La recepţie găsi un plic. Oliveira îl ruga s-o sune. Făcu un duş şi telefonă la magazin. Uşurarea chilienei la auzul vocii sale îi făcu plăcere.

— Credeam că iar ai probleme.

Malko o asigură că nici vorbă de aşa ceva şi o invită la cină. Era prea târziu să mai meargă la Ambasada Americană. Păcat. Era nerăbdător să afle adevărul. Hotărî să aştepte până a doua zi.

*

* *

Fără ochelari, John Villavera părea mai dur, mai neliniştitor, maxilarul enorm îi domina faţa, ochii clipeau. Pus ca totdeauna la patru ace, John Villavera îl examina pe Malko frecându-şi ochii.

Rumoarea de pe Calle Augustinas năvălea pe fereastra deschisă. Americanul îşi puse din nou ochelarii şi căscă.

— Scuză-mă, n-am dormit prea bine. Mi-a fugit pisica. Am

căutat-o peste tot. Ai ceva noutăţi?

— Nu încă.

Malko minţise fără să se gândească. Dintr-o dată se înfurie împotriva lui. Spălarea creierului făcută de Carlos Geranios îşi făcea efectul.

Şeful biroului CIA de la Santiago îşi încrucişa degetele pe mapa din faţă.

— De n-ar face Geranios vreo imprudenţă! Am aflat în dimineaţa asta că generalul Pinochet i-a reproşat personal colonelului O'Higgins că l-a lăsat să scape. Trebuie neapărat să-i dăm de urmă înainte de a fi prea târziu.

Părea sincer îngrijorat, aproape emoţionat. Malko avea ciudă pe el însuşi, era gata să spună adevărul, îşi zise că va fi luat drept un idiot şi renunţă.

— Cum vrei să-l scoţi din Chile? îl întrebă el pe american.

— Cu avionul, zise Villavera. Dacă îl găseşti, asta o aranjez eu. Se va da un plan de zbor local, dar avionul va zbura în Argentina, la Mendoza. Cunosc o mică pistă lângă drumul spre Valparaiso...

Prin urmare nu departe de mina părăsită.

Era atent. Fără riscuri. Dar ceva îl reţinu pe Malko. Nu-i plăceau coincidenţele, nici punctele neclare. Iar în situaţia de faţă erau prea multe. Hotărî să lanseze un balon de încercare.

— Mi s-a spus că acea Tania nu a evadat, după cum a afirmat colonelul O'Higgins. Ce spui de asta?

John Villavera strânse din buze neîncrezător.

— E îndoielnic. Mai sunt şi lucruri care nu merg. Aceşti militari nu sunt obişnuiţi cu munca de poliţişti. Dar în presă a apărut un articol care relata această evadare, în urma căreia forţele de ordine au pierdut doi oameni. În timp ce erai în spital.

— N-au apărut şi fotografii? Americanul clătină negativ din cap.

— S-a petrecut în timpul interdicţiei circulaţiei... Dar voi încerca să aflu mai mult. Ce ai de gând să faci?

— Sunt blocat, zise Malko, atâta vreme cât nu o găsesc pe Tania, nu am nici o altă pistă. Apropo, crezi că D.I.N.A. a pus să fiu urmărit?

John Villavera luă un aer sincer reprobator.

— Nu cred. Am avut o convorbire foarte sinceră cu O'Higgins. I-am promis că ai abandonat căutarea lui Carlos Geranios la cererea mea. Că nu cauţi decât elementele raportului pe care îl ai de făcut pentru Langley.

Uneori agenţii cei mai experimentaţi dădeau dovadă de o ciudată candoare. Malko suspină.

— Să sperăm că e mai sincer cu dumneata decât eşti dumneata cu el... Oricum, aş vrea să am o întâlnire cu el. Se poate aranja?

— Imediat?

— Dacă se poate.

John Villavera ridică receptorul telefonului direct şi formă numărul de la Edificio Diego Portales.

*

* *

Malko nu-şi putea lua ochii de la mâna dreaptă acoperită cu mănuşa din lână neagră, care strângea mini-buiota japoneză, frământând-o inconştient în timp ce colonelul Federico O'Higgins vorbea. Ochii verzi-albaştri ai chilianului îl fixau fără răgaz, îl examinau, de parcă ar fi urmărit să descopere un secret. Malko îşi zise că era un adversar redutabil. Nu aşteptase mai mult de trei minute. Prin geamuri intrau razele unui soare cald. Atmosfera acelui birou modern era liniştitoare, funcţională. Te găseai departe de celulele instituţiei.

— I-aţi dat de urmă acelei Tania? întrebă Malko. Colonelul O'Higgins clătină negativ din cap.

— Nu şi e una din grijile mele. Sunt aproape sigur că a putut ajunge la Carlos Geranios şi că împreună pun la cale atentate, propagandă, diversiuni. D.I.N.A. a întocmit un raport care îmi semnalează că M.I.R. încearcă acum să formeze comitete de Rezistenţă Populară, din cel mult şapte indivizi. Ca să facă agitaţia de la persoană la persoană.

— Mi se pare totuşi că ţineţi bine în mână situaţia, remarcă Malko. Că populaţia e de partea puterii.

Colonelul aprobă onctuos.

— Bineînţeles. Primim numeroase scrisori de denunţare a marxiştilor de care nici măcar nu ţinem cont. Dar rămâne un nucleu de agitatori profesionişti pe care trebuie să-l punem în imposibilitatea de a face rău, înainte de a putea să revenim la condiţii de viaţă normale. Ca această Tania. Fusese trimisă de Castro pentru a-l îndoctrina pe Allende.

Malko ridică o privire candidă spre cel care conducea D.I.N.A.

— De ce nu aţi arestat-o mai din timp?

— Dar nu aveam probe! exclamă cu convingere Federico O'Higgins. A fost nevoie de o anchetă lungă.

Malko fu gata să vorbească de Chalo Goulart, apoi îşi zise că era total inutil.

— Tania era foarte legată de Carlos Geranios?

— Aşa cred. Dar nu de multă vreme… După cum ştiţi, miriştii au dat o mână de ajutor la căderea lui Allende. Îl considerau prea de dreapta… Dar cu siguranţă că de atunci s-au apropiat. Cu toate că Tania Popescu este o comunistă de strictă obedienţă…

Puse jos buiota, îşi masă degetele cu precauţie, cu o mică strâmbătură care făcu să-i tremure obrajii flasci.

— Cum se schimbă vremea, remarcă el, mă doare teribil. Pune mâna.

Ridică mâna şi întinse degetele spre Malko. Acesta le atinse uşor: erau reci ca pielea de şarpe.

— Nu mai am arteră, făcu cu tristeţe O'Higgins. Poate că vor fi obligaţi să-mi taie braţul.

Îşi puse din nou mănuşa şi se uită la ceas. Malko se ridică. N-ar mai fi obţinut nimic în plus de la el.

— Sper că o veţi regăsi pe Tania, zise el.

Federico O'Higgins îşi dădu osteneala să-l conducă. În ascensor, Malko se întrebă dacă nu cumva Tania evadase într-adevăr, dar fără să-l anunţe pe Geranios. Explicaţia putea consta în diferenţele lor ideologice…

Se gândi că servindu-se de Oliveira ar putea avea şansa să afle mai mult despre evadarea Taniei, datorită locotenentului Pedro Aguirre.

*

* *

Vacarmul era îngrozitor. Toată sala relua refrenele cântate de un bucătar enorm în tocă albă, acompaniat de o cântăreaţă la chitară. Melodii chiliene. Un beţiv se ridică şi veni să se încline comic în faţa Oliveirei, cu o sticlă în mână. Oliveira izbucni în râs şi se sprijini şi mai mult de Malko strivindu-şi de el pieptul obraznic. Beţivul le turnă de băut cu conştiinciozitate, inundând faţa de masă şi se întoarse la masa lui. Doi bărbaţi dansau împreună. Oliveira înfipse o limbă ascuţită în urechea lui Malko, în timp ce cu unghiile îi zgâria uşor coapsa, fără să-i pese de vecinul aflat în pragul apoplexiei.

— E vesel aici, şopti ea.

Se găseau la vreo douăzeci de kilometri de Santiago, într-un soi de cabană unde cânta o mică orchestră. Malko îşi desprinse mâna şi se uită la ceas.

— A trecut de miezul nopţii.

Oliveira zâmbi.

— Cu mine nu ai de ce te teme. Am un permis de liberă trecere. Semnat probabil de colonelul Manuel Chunio, Călăul din Los Angeles. Tatăl ei.

— Dacă dăm peste locotenentul Aguirre, remarcă el, s-ar putea să nu fie prea încântat.

Ea râse complice.

— Imposibil. E de serviciu toată noaptea la D.I.N.A. E foarte ambiţios. Dar cu siguranţă că mă va căuta la telefon. Ca să vadă dacă sunt acasă. Aşa că e mai bine să ne întoarcem…

— Nu e gelos?

Oliveira pufni.

— Ca o pumă. Dacă ar şti… Dar poate să mai aştepte. Se întrerupse, se desprinse de el cu ochii strălucitori şi trase în jos de pulover scoţându-şi sânii şi mai în relief. Vino.

În maşină, Oliveira se ghemui lângă el, râzând când virajele o proiectau pe portieră. Malko plutea pe un norişor roz, ajutat de alcool şi de oboseală. Având totuşi o mică idee care îi umbla prin minte… Din nefericire, în meseria lui era greu să disocieze complet plăcutul de util.

Oliveira alunecă printre mâinile lui ca o anghilă rătăcită într-un acvariu de Miss Dior…

Vinul chilian greu îi provocase o nebunie erotică comunicativă. Dar pentru un motiv de neînţeles, i se refuza, mulţumindu-se cu mângâieri sofisticate, mergând de la relaţia pasionată până la folosirea extrem de specială a genelor, îngenuncheată lângă Malko, numărase cu vârful limbii ascuţite urmele albastre şi negre răspândite pe corpul lui, provocându-i de fiecare dată un mic şoc delicios. Începea să se întrebe dacă dulcea Oliveira nu avea cumva poftă să fie violată…

Deodată îl lasă întins pe mochetă şi se duse să scotocească în sertarul noptierei.

Malko îi ghicea corpul bronzat în penumbră, cu petele albe ale feselor rotunde. În Chile încă nu exista bronzarea integrală.

Se întoarse la el şi îl sărută sprijinită în mâini. Apoi gura îi alunecă de-a lungul pieptului. Malko simţi din nou mângâierea delicată şi abilă a limbii, repede înlocuită de degetele ei suple. Făcând ceva ciudat…

Malko se ridică pe coate intrigat.

— Ce faci?

— Stai aşa!

O simţi făcând să-i alunece ceva în jurul sexului. Ceva ca un inel de cauciuc care îl strângea fără să-l doară. Unghiile scurte ale Oliveirei îl duseră până la jumătatea sexului. Apoi tânăra se întinse pe el încet, cu tot corpul. Ondulându-se domol, lăsând picioarele să-i alunece de-o parte şi de alta, cabrându-se ca o pisică la vânătoare.

— Acum hai, murmură ea.

Se rostogoliră pe mochetă. Malko o răsturnă sub el şi o pătrunse cu aviditate. Oliveira se încorda, încet.

El se supuse, întrebându-o cu gura lipită de buzele ei:

— Ce mi-ai pus?

— După, gâfâi ea, am să-ţi spun…

Începu să se mişte mai încetişor. Controlându-se, aşa cum stătea bine unui gentleman, chiar şi atunci când era în călduri.

— Haide! ceru ea cu un ton brusc imperios.

Vorba asta îl dezlănţui pe Malko: partenera lui scoase deodată un geamăt răguşit, neaşteptat. Ea care niciodată nu deschisese buzele. Când se retrase, crezând că a durut-o şi reveni imediat neputând să reziste, geamătului ei se transformă într-un strigăt răguşit. Malko îi simţi picioarele încordându-se şi strângându-se tremurătoare în jurul lui. Acceleră ritmul smulgându-i un adevărat răcnet. Apoi, cu unghiile scurte înfipte în umerii lui Malko, cu picioarele înnodate în spatele lui, strângându-l ca într-un cleşte, geamătul Oliveirei deveni continuu.

— Încet, încet, îl imploră ea.

Malko simţea cutremurul venind din străfundul pântecului ei după accelerarea mişcărilor. Se mişca la fel de încet, făcând apel la toată voinţa lui ca să se controleze iar geamătul neîntrerupt îl bucură ca un afrodiziac nemaipomenit. Oliveira îi zgâria spatele de parcă ar fi vrut să cojească o portocală.

Tornada care ţâşni din pântecul ei îl făcu să uite toate recomandările de prudenţă ale Oliveirei. O asalta cu ferocitate gândindu-se brusc numai la plăcerea lui. Efectul fu extraordinar.

Strigătul Oliveirei se frânse, rămase cu gura deschisă, tremurând, încordată sub el ca un arc, ridicându-i cele optzeci de kilograme cu forţa orgasmului. Apoi strigătul apăru din nou când plămânii i se umplură iar de aer, un strigăt atât de puternic încât îl sperie pe Malko. Probabil că se auzea până pe Providencia. Subiect de visare pentru toate acele *Iolas*…

Malko căzu fulgerat, dar Oliveira continuă să geamă, să

suspine, să tremure sub el de parcă un sex invizibil şi-ar fi continuat activitatea. Malko, plutind, gâfâind, nici măcar nu se mai gândea la inelul ciudat pus de Oliveira. În cele din urmă femeia se linişti şi îl îndepărtă cu un zâmbet satisfăcut. Mâna ei coborî şi îi scoase inelul misterios. Lumina lămpii de noapte scotea la iveală cearcănele de un brun-închis, gura umflată, ciudatele pupile culoarea cobaltului, dilatate, pline de o bucurie animalică.

Întinse mâna şi îi arătă lui Malko un cerc de sfoară din care plecau nişte asperităţi circulare.

— Ştii ce este?

Era maşina infernală care declanşase acel superorgasm.

— Nu, zise Malko.

— Este un *guesquel*. Provine din Bolivia. Cei din tribul *ayamara* îl confecţionează dintr-o pleoapă de lama căreia i s-au lăsat genele. Când faci dragoste, acestea se întăresc. Am impresia că am o perniţă de ace care încearcă frenetic să iasă din mine. Senzaţia e atât de puternică încât e aproape insuportabilă. Numai că, nu trebuie făcut prea repede pentru că aş putea să mor sau să-mi pierd minţile, să nu mă mai gândesc decât la asta…

Malko contemplă visător obiectul. Hotărât lucru, civilizaţia Inca era mult mai avansată decât se credea…

— Cine ţi l-a dat?

— Primul băiat cu care am făcut dragoste după divorţ. Pentru că nu reuşeam să simt plăcerea. Un bolivian frumos ca un zeu. S-a întors acolo, mi-a spus că nu voi uita niciodată, că mă voi gândi la el de fiecare dată când voi face dragoste cu acest… Că fără el mi se va părea fad…

— E adevărat?

— E adevărat, făcu ea cu gravitate. E ca un drog. Orice *macho* de aici m-ar ucide dacă ar şti că mă gândesc la un alt bărbat în timp ce fac dragoste cu el…

— Ca să vezi, zise Malko, locotenentul tău încă nu te-a sunat.

— Nu va întârzia, îl asigură ea cu un zâmbet ambiguu. Malko avu o inspiraţie bruscă.

— Ştii că Tania a evadat de la D.I.N.A.… Oliveira se încruntă.

— A evadat! Nimeni nu evadează de la D.I.N.A.

— Întreabă-l pe locotenentul tău, zise el pe jumătate în serios, pe jumătate în glumă.

Chiar în acel moment sună şi telefonul. Oliveira îi aşeză un

deget pe buze.

— Ssst! Cu siguranţă că e el.

Ridică receptorul şi zise cu o voce pe care reuşi să şi-o refacă adormită:

— Alo?

Făcu cu ochiul lui Malko şi se instala cu spatele sprijinit de pat şi picioarele îndoite. Malko îşi închipui ce mutră ar fi făcut locotenentul Aguirre dacă ar fi văzut-o astfel. Evident că nu auzea decât jumătate din conversaţie. Destul ca să înţeleagă. Nu constitui nici o surpriză pentru el când o auzi spunând, după ce închise telefonul:

— Ai avut dreptate. Mi-a spus că s-a scris în ziare. Dar eu nu le citesc.

Îl sărută... Apoi puse un disc şi rămaseră multă vreme întinşi pe mochetă. Malko era atât de obosit încât aţipi. Se trezi tresărind, visa că un condor îi păpa părţile nobile.

Dar erau doar dinţii ascuţiţi ai Oliveirei. Se uită şi văzu că pusese din nou *guesquel*-ul.

Nesăţioasă.

Oliveira îşi abandonă activitatea şi se urcă călare pe Malko cu o strălucire amuzată în ochi.

— N-am mai făcut niciodată aşa, zise ea. Să fii atent.

Se pătrunse încet, mişcându-şi buzele să nu ţipe, apoi rămase câteva secunde nemişcată, trăgându-şi răsuflarea, începu să se mişte cu ochii închişi, cu degetele crispate pe pântecul lui Malko, de parcă ar fi vrut să-l respingă. Instrumentul infernal îi râcâia intimitatea ca un mic animal ostil şi complice totodată. În ciuda durerii, Oliveira acceleră ritmul şi începu să ţipe. Avu un orgasm foarte repede, apoi un al doilea, după care continuă fără încetare, legănându-şi capul, cu unghiile crispate în trupul lui Malko.

Un sunet neaşteptat domină deodată urletele Oliveirei. Telefonul. Malko trebui s-o zguduie ca să se întrerupă. Tânăra femeie se uită la el cu privirea în ceaţă.

— Puţin îmi pasă...

— Dacă e locotenentul tău şi nu răspunzi s-ar putea să vină aici...

Asta o hotărî. Fără să se ridice de pe Malko, Oliveira întinse mâna şi ridică receptorul. Conversaţia fu scurtă. Tânăra închise cu o exclamaţie enervată:

— Lasă-mă! Dorm!

— Era Pedro, zise ea. Voia să ştie de ce mă interesez de Tania. Îl munceşte ideea asta.

Reîncepu să se mişte încet. Malko nu reuşea să se concentreze asupra plăcerii lui. Locotenentul era cam alertat.

— Nu-ţi mai plac? întrebă Oliveira indignată. Malko o prinse de şolduri.

— Ba da.

Încercă din toate puterile să se concentreze, să se convingă că situaţia era clară. Locotenentul Aguirre confirmase evadarea Taniei.

Oliveira îşi primi plăcerea cu un urlet sălbatic şi căzu peste el; faţa inundată de sudoare i se lipi de pieptul lui Malko.

Acesta rămase cu ochii deschişi, pândind tăcerea nopţii. Unde era Tania Popescu?

CAPITOLUL XII

Oliveira dormea pe burtă. Fundul ei ridica aşternutul ca o sfidare tăcută. Malko se ridică încet. Dormise foarte prost, întorcând pe toate feţele datele problemei. Unde se ascundea Tania? Construise o ipoteză. Tania, agent K.G.B., putea foarte bine să-l fi manipulat pe Carlos Geranios, pentru a-l separa de americani, făcându-l să creadă că CIA voia să-l omoare, îl ajuta să ajungă în cuibuşorul stângii.

De verificat nu se putea verifica, pentru că cel în cauză făcea des contactele cu foştii lui patroni.

Se potrivea perfect cu tot ce ştia. Inclusiv cu faptul că Tania prefera să nu fie confruntată cu Carlos.

Vinul chilian îi lăsase o gură de carton. Bău jumătate dintr-o sticlă de Contrex, aşezată pe podea, lângă pat şi se simţi mai bine.

Oliveira mârâi şi Malko se grăbi să iasă din cameră. O ceaţă matinală plutea încă peste Santiago. Urcă în Datsun şi porni spre centru. Era nerăbdător să vorbească cu John Villavera.

Să-i spună ce idei avea. Şi să-i aducă la cunoştinţă ce-i ascunsese.

Fu nevoit să aştepte cu răbdare în spatele autobuzelor urât mirositoare în timp ce parcurgea Providencia. Fără să vrea, de fiecare dată când auzea o motocicletă se uita în oglinda retrovizoare. Misterioasa motociclistă care îl urmărise de mai multe ori lucra probabil pentru Tania. Şi asta închidea perfect cercul.

Mai era încă loc în marea parcare de la Moneda şi traversă piaţa pe jos până pe Calle Augustinas. John Villavera era matinal. Şef al biroului CIA din Santiago, americanul trebuia deseori să trimită telexuri foarte de dimineaţă. Malko trecu de barajul secretarelor, bătu la uşă şi intră în biroul americanului. Acesta tocmai îşi bea cafeaua.

— Te-am sunat la hotel, zise Villavera. Plecaseşi deja…

Malko nu se aşteptase. Viaţa lui personală nu-l privea decât pe el.

— Eram la *footing*, explică Malko, fără să se aştepte să fie crezut.

— Am ceva pentru dumneata, zise John Villavera cu un zâmbet

misterios.

Îi întinse lui Malko un articol tăiat din *Mercurio*. Ziarul relata despre evadarea spectaculoasă a unei teroriste periculoase, Tania Popescu, datorită atacului unui comando mirist care îi doborâse cu sălbăticie pe cei doi gardieni din escortă. Sfârşitul articolului stigmatiza sălbăticia duşmanilor marxişti... Malko puse jos bucata de hârtie.

— Şi eu am o surpriză pentru dumneata, zise el.

Îi povesti americanului de vizita făcută lui Carlos Geranios în mina părăsită. John Villavera zâmbi în faţa stingherelii lui Malko când acesta menţiona acuzaţiile lui Carlos aduse agenţiei...

— Îl înţeleg pe băiatul ăsta nefericit, zise el. D.I.N.A. s-a purtat oribil cu el. Povestea de la ambasadă este adevărată. Dar nu eu am denunţat-o pe această Magali, adăugă el cu un zâmbet puţin forţat, ci Tania.

— Tania?

John Villavera îi arătă un dosar gros.

— Iată ce mi-a lăsat predecesorul meu despre Tania Popescu. Este un agent al lui Castro şi al K.G.B.-ului. Trimisă aici să supravegheze regimul. Ştia, de la Chalo Goulart, despre ajutorul dat de Carlos Geranios agenţiei. Dar nu putea face nimic căci, acum, toate mişcările de stânga sunt solidare. A preferat să facă treaba pe care ar fi trebuit s-o facă D.I.N.A. Ea a denunţat-o pe Magali. Ştiu asta din informaţii absolut sigure. A recidivat atunci când a fost arestată. Dacă nu era ea, D.I.N.A. n-ar fi găsit niciodată ascunzătoarea lui Geranios.

Ţinea. Malko simţea o imensă uşurare. Tania nu-l interesa. Dar trebuia să-l ajute pe Carlos Geranios să fugă, mai înainte ca acesta să aibă proasta idee de a se întâlni cu ea.

— Ai putea organiza fuga lui Geranios? întrebă el.

John Villavera dădu din cap afirmativ.

— Cu siguranţă. Ia legătura cu el, ca să fim siguri că este pregătit să plece. Fii atent! Pentru Tania eşti omul care trebuie doborât...

Malko se ridică şi îi strânse mâna.

Era aproape vesel când ajunse în piaţa zgomotoasă şi se hotărî să se ducă să-i ceară scuze Oliveirei pentru plecarea lui precipitată. O merita. După care se va duce la mina părăsită şi va încerca să-l convingă pe Carlos Geranios.

Urcă din nou în Datsun, fericit să scape de centrul sufocant şi zgomotos. Ceaţa mai ascundea încă creştetul colinelor care

împresurau Santiago. O maşină tocmai cobora de pe trotuar în faţa prăvăliei unde lucra Oliveira.

În timp ce aştepta să se elibereze locul, Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Bătrâna ucigaşă cu motocicleta era oprită la semaforul de pe Calle Condell, cu ochelarii care îi ascundeau chipul şi cizmele albe. Băgă imediat mâna sub banchetă, scoase pistolul extraplat şi lăsă în jos geamul cu mâna stângă. Îşi simţea gura uscată. Motocicleta pornise de la semafor. Peste câteva secunde ajungea în dreptul lui.

Sprijini ţeava pistolului pe marginea portierei. Nu exista decât o şansă mică de tot să o doboare fără să fie omorât.

CAPITOLUL XIII

În secunda în care urma să apese pe trăgaci, ochiul lui Malko înregistra că femeia de pe motocicletă nu avea nici o armă în mână. Duduitul motocicletei se auzi lângă el. Bătrâna făcu un gest cu mâna stângă, aruncând un obiect în interiorul maşinii.

Instinctiv, Malko crezu că e vorba de o grenadă. Se aruncă afară dintr-un singur elan, se rostogoli pe asfalt şi rămase ghemuit în imediata vecinătate a maşinilor. Apoi, pentru că nu se întâmpla nimic, se ridică furios şi încurcat.

Un grup de *lolas*, sugând îngheţate pe trotuar, comentau plonjonul lui cu ironie.

Motocicleta nu mai era decât un punct care se pierdea în zare. Se întoarse în Datsun şi remarcă imediat pe podeaua din faţă un cocoloş alb.

Îl luă de jos: era o foaie de hârtie cu o piatră înăuntru. Desfăcu hârtia şi descifra cele câteva rânduri scrise în spaniolă. Cu senzaţia că brusc i se injectase mercur în vene. „Tania este închisă într-o casă de pe Calle Subercaseaux nr. 34, alături de Cerro Santa-Lucia. Este o clădire mică cu aparenţa unei clinici chirurgicale... Tania se află într-una din celulele de la subsol.”

Împături hârtia, o puse în buzunar şi demară ca un automat, fără să răspundă la apelurile Oliveirei care tocmai ieşise din magazin.

Nu era în stare să-i vorbească. Era dominat în egală măsură de o furie oarbă şi de o angoasă îngrozitoare. Tot edificiul său se năruia. Dacă Tania nu evadase, asta însemna că toată lumea îl minţise. Cu excepţia lui Carlos Geranios. Abia reuşi să nu dea peste un grup de *lolas* care făceau autostopul în mijlocul drumului. Coti la stânga pe o alee şi pătrunse în cartierul Barrio Alto. Opri maşina şi căzu pe gânduri. Primul impuls era să se întoarcă la Ambasada Americană şi să-l arunce pe John Villavera pe fereastră.

Reciti mesajul, încercând să ghicească intenţiile celor care gravitau în jurul lui. Incontestabil că jena mulţi oameni. Asta putea să fie o nouă viclenie deosebit de înşelătoare pentru a se debarasa de el.

Nimic nu dovedea că femeia cu motocicleta lucra pentru Carlos Geranios. Putea foarte bine să lucreze pentru Tania. Şi să-i

întindă o cursă.

Mototoli cu furie hârtia. Totul revenea mereu în acelaşi punct. Atâta vreme cât nu o găsea pe Tania, oriunde s-ar fi aflat, nu putea să rezolve dilema. Toată lumea putea fi bănuită că minte, de ambele părţi. Ancheta trebuia luată de la capăt şi dusă pas cu pas, în ciuda riscurilor.

*

* *

Cele două ambulanţe erau parcate în faţa unei mici clădiri albe cu două etaje, cu storurile lăsate la ferestre. Lângă uşă se găsea o placă de cupru: *Casa de Saudade*.

Malko trecu încet prin faţa ei, fără a îndrăzni să se oprească, ca să nu atragă atenţia. Una dintre ambulanţe era goală. La volanul celeilalte dormita un bărbat destul de în vârstă îmbrăcat cu o bluză albă. Absolut nimic suspect. Continuă să înconjoare Cerro Santa-Lucia, o mică colină înaltă de vreo sută de metri, în formă de boabă de fasole, brăzdată de alei cu bănci pentru îndrăgostiţi. Opri maşina ceva mai departe. O porni pe jos, aborda Cerro Santa-Lucia din altă parte şi ajunse la o bancă ce domina clinica prin poziţia ei mai spre vârful colinei. Se aşeză pe bancă, prefăcându-se că dorea să profite de soare şi începu să observe ce se petrecea.

După zece minute, un bărbat ieşi din clinică, urcă în ambulanţa cu şofer şi vehiculul se îndepărtă.

Apoi timpul se scurse fără să se mai întâmpla ceva. Ambulanţa reveni peste patruzeci de minute. Cei doi bărbaţi deschiseră uşile din spate şi transportară o targa pe care Malko zări forma unui corp întins. Apoi şoferul se întoarse la maşină şi se instala din nou la volan cu un ziar în mână.

Mako îşi impuse să mai rămână încă două ore. Era copleşit de necaz şi frustrare. Clădirea semăna cu o clinică adevărată. Fără antene pe acoperiş, fără oameni în uniformă, nici măcar multă vânzoleală. În trei ore nu fusese adusă decât o singură persoană. Cealaltă ambulanţă nu se mişcase din loc. Faptul că această clinică exista în locul indicat nu însemna nimic.

Furat de gânduri, Malko nu o zări pe bătrâna care se apropia cu paşi mici. Femeia se aşeză lângă el şi începu imediat conversaţia, plângându-se de ultimele scumpiri... Malko îi răspunse monosilabic nedorind să se facă remarcat. Apoi se gândi deodată la ceva.

— Locuiţi în acest cartier? întrebă el.

Încântată că se interesează de ea, femeia îi răspunse:

— Da, locuiesc mai jos, pe Calle Salvador, cea de colo.

— Lucraţi la clinica de pe Calle Subercaseaux? întrebă cu nevinovăţie Malko. Acolo unde se văd ambulanţele?

Femeia se uită la clădirea albă pe care i-o arătă el, bombăni un răspuns neclar, rămase o clipă tăcută apoi se ridică şi se îndepărtă fără nici o vorbă. Mutismul brusc contrasta în mod ciudat cu flecăreala de mai înainte.

Tulburat, Malko se ridică şi el. Murea de foame. Soarele îi ardea rana. Coborî colina, urcă în maşină şi se îndreptă spre Los Leones.

La o masă de pe terasă îl zări pe Jorge Cortez. Diplomatul dominican era însoţit de două fiinţe încântătoare cu părul ca pana corbului. Dominicanul îi făcu semn să vină la masa lor şi îl prezentă celor două *lolas*.

— Să luăm masa împreună, propuse el.

— Ai avut un accident? întrebă una dintre fete.

Malko îşi pipăi involuntar arcada. Los Leones era într-adevăr o oază de calm. Încercă să uite ororile care aveau loc în jurul lui. Cinci minute mai târziu, un amiral – unul dintre cei patru ofiţeri ai juntei – trecea escortat de patru *carabinieros* îndreptându-se spre terenul de golf. Prietenele lui Jorge Cortez se uitau cu jind la Malko. Erau nişte produse pure ale cartierului Barrio Alto. Purtau haine costisitoare provenite din Brazilia, erau bine coafate, arogante, atrăgătoare şi disponibile.

Au comandat eternele *erizos* şi *churrascos*. Malko nu era prea atent la conversaţie. Se gândea la bătrâna de pe Ceiro Santa-Lucia. Deodată ciuli urechea: una dintre ele vorbea de noua ei muncă de jurnalistă la agenţia *Prensa Latina*.

— O cunoşti pe Carmen Rosario, o întrebă el, o ziaristă de la *Mercurio*?

O cunoştea. Malko făcu uz de privirea lui seducătoare.

— Aş vrea s-o întâlnesc, zise el. Pregătesc un memoriu despre Chile şi am nevoie de informaţii.

Lola luă un aer puţin cam înţepat.

— Va fi încântată, afirmă ea. Pot să-i telefonez, dacă vrei. La ora asta e la ziar.

Fata se îndepărtă legănându-şi cu naivitate şoldurile. Când se întoarse la masă anunţă cu un aer plin de regret:

— Carmen te aşteaptă la *Mercurio* după-masă. Adică la orele patru…

Regreta în mod vizibil iniţiativa lui Malko. Piciorul prietenei se sprijini sub masă de cel al lui Malko fără ca asta s-o împiedice să-l prindă de mână pe dominican.

— Diseară dau o mică petrecere, zise diplomatul. Vino şi dumneata. Împreună cu Oliveira.

— Oh! O cunoaşte pe Oliveira! exclamă prietena lui. Piciorul se sprijinea cu şi mai multă insistenţă de cel al lui Malko. Era delicios de excitant să sufli amantul unei prietene...

— Dacă mai rămâi mult la Santiago, n-ai să mai poţi pleca. Sunt prea multe fete drăguţe, zise Jorge râzând.

Cele două *lolas* chicotiră încântate. Lui Malko îi era cam greu să participe la această veselie. Se gândea la ce-i mai putea aduce ziua aceasta. Probabil că Oliveira era furioasă la culme. Şi când va mai şi afla că a luat masa fără ea la Los Leones... Prietenele ei se vor grăbi să o informeze. Era nerăbdător să ajungă la Merc*urio. Bă*u o gură de vin chilian tare şi încercă să se destindă puţin. Dar nodul care îi strângea stomacul refuza să-i dea pace.

*

* *

Carmen Rosario era o blondă drăguţă, puţin cam solidă, cu pieptul dezvoltat, cu părul lung şi nasul coroiat. Îl primise pe Malko într-un mic separeu din sticlă în redacţia ziarului *Mercurio*, care era aproape goală la ora aceea. El îi propuse să meargă să bea ceva şi ea acceptă imediat.

— Să mergem la Carlton, îi zise ea. E alături. Să pot fi anunţată dacă se iveşte ceva.

Când intră la Carlton, Malko avu impresia că se întoarce cu cincizeci de ani în urmă. Totul era prăfuit, chiar şi chelnerii; scaunele aveau fundurile rupte, perdelele erau adevărate zdrenţe, totul mirosea a mucegai. Câteva doamne bătrâne serveau ceaiul şi flecăreau cu glas scăzut. Probabil că pe la începutul secolului fusese un local foarte elegant, dar de atunci nimeni nu mai schimbase feţele de masă...

În faţa eternului *pisco-sour* – whisky-ul nefiind la îndemâna chilianului mediu – Carmen şi Malko au început să discute. Despre politică, modă, orice. Ziarista vorbea cu uşurinţă. Când Malko o întrebă cum intrase la *Mercurio* tânăra râse.

— Oh, eram deja ziaristă de pe vremea lui Allende.

— Şi nu ai avut necazuri? se miră el. O luminiţa veselă luci în ochii ziaristei.

— Nu. Tatăl meu are prieteni în junta. Directorul ziarului a fost arestat şi totul s-a oprit aici. Acum câştig 1.500.000 escudos – un salariu bun.

— Şi scrii ce vrei?

Ea ezită puţin înainte de a răspunde.

— Da… Dar sunt lucruri pe care e mai bine să nu le încerci. De exemplu să ataci guvernul.

Râse.

— Am făcut o anchetă despre hrana socială, pe care junta a impus-o tuturor restaurantelor, obligându-le să o afişeze în meniul lor pentru preţul de 1 *luca*. Ca săracii să nu sufere prea mult din cauza inflaţiei. Am descoperit că majoritatea restaurantelor ofereau pentru acest preţ ciorbă de capete de peşte! Am fost sfătuită să nu-mi public ancheta. Deocamdată…

— Ce ţi s-ar fi întâmplat dacă ai fi publicat-o? Tânăra se strâmbă.

— Oh probabil că aş fi fost convocată la D.I.N.A. Unde nişte ofiţeri mi-ar fi explicat că făceam jocul marxiştilor şi mi-ar fi citit lista amanţilor mei, ca să mi se arate că se ştia totul despre mine. Şi după aceea mi-ar fi oferit o „cafea-cafea”.

— Chiar ştiu totul?

Carmen Rosario dădu cu gravitate din cap.

— Totul, confirmă ea. Au multe mijloace şi un număr mare de informatori. Cei mai buni.

Tânăra zâmbi.

— Dacă trimiţi o telegramă la hotel, trebuie să nu apară în ea lucruri compromiţătoare. Vezi mica anexă de sub scară, acolo unde se află biroul I.T.T.? Un poliţist vine de două ori pe zi după copia telegramelor…

— Încântător!

Malko îşi zise că ziarista părea un spirit destul de independent ca să poată merge mai departe.

— Mi se pare că am citit ceva scris de dumneata în *Mercurio*, zise el. Recent. O poveste cu o evadare.

Ea aprobă imediat.

— Ah da, evadarea Taniei Popescu.

— Cum ai obţinut această informaţie? Credeam că D.I.N.A. este destul de discretă în privinţa operaţiunilor ei.

Tânăra ezită imperceptibil, apoi îşi aşează picioarele unul peste altul.

— Logodnicul meu este ofiţer, explică ea. Din când în când îmi

dă informaţii pe care ceilalţi nu au cum să le afle. De aceea sunt aşa de bine plătită la *Mercurio*...

Cu siguranţă că militarii făceau ravagii printre aceste *lolas*.

— Prin urmare, te-a dus la locul faptei? întrebă Malko.

— Oh nu! exclamă imediat Carmen Rosario. Mai întâi, că s-a întâmplat noaptea. Şi apoi, D.I.N.A. nu vrea să i se identifice agenţii! Mi-a povestit cum s-a întâmplat şi chiar mi-a dat o fotografie a Taniei ca să o public, promiţând o recompensă. Era o poveste foarte bună, pentru că este prima dată când cineva evadează de la D.I.N.A.

Conversaţia devie spre politică, M.I.R., junta. Chiliana era în mod vizibil favorabilă regimului fără a-i fi cu adevărat robită. Malko plăti şi ieşiră de acolo revenind în secolul XX.

Ziarista urcă la sediul ziarului. El plecă de jos. Era din ce în ce mai gânditor. Faţa Taniei plutea în mintea lui ca o fantomă rea.

Unde era?

Nimeni altul decât el n-ar fi putut să răspundă în mod sigur la această întrebare. Răspunsul implica un risc extrem de mare. Totuşi, Malko era hotărât să şi-l asume încercând să profite de un strop de noroc...

*

* *

Jorge Cortez, înfăşurat într-un halat de baie, cu picioarele goale, cu părul răvăşit, deschise uşa cu un zâmbet surprins şi îl invită pe Malko să intre.

— Nu mă aşteptam să te văd, făcu el.

Şi adăugă cu glas scăzut:

— Făceam dragoste.

Malko îl urmă în salon. Casa era situată pe una din nenumăratele străduţe liniştite din Barrio Alto, într-un colţ strict rezidenţial. O servitoare bătrână se ivi bombănind, dar se îmblânzi văzându-l pe Malko.

Diplomatul izbucni în râs.

— E de speriat cu ea, urăşte femeile... De fiecare dată când e aici o fată, bătrâna e odioasă, refuză chiar să le aducă micul dejun sau să le vorbească.

Încă nu-şi terminase fraza când îşi făcu apariţia una din fetele de la restaurant, cu aerul furios, înfăşurată într-un prosop care se oprea în partea de sus a coapselor puternice şi frumoase. Se lăsă să cadă lângă Malko, descoperind şi mai mult din trupul ei şi izbucni:

— Servitoarea ta m-a făcut putoare când am întrebat-o unde e sala de baie!

Prosopul alunecă, descoperind un sân alb pe care nu-şi dădu osteneala să şi-l acopere. Era furioasă foc.

— Dacă te va vedea în ţinuta asta, remarcă cu blândeţe Jorge, îşi va spune că nu s-a înşelat!

Furioasă la culme, fata se ridică dând drumul prosopului şi traversă camera, în întregime goală, aproape lovindu-se de servitoare. Aceasta bombăni cu claritate un cuvânt urât şi îşi făcu semnul crucii. Fata scuipă ca o pisică furioasă. După cinci minute pleca, trântind uşa, mai-mai să năruie pereţii.

— Cred că acesta e sfârşitul unui frumos roman de amor... Plină de bunăvoinţă, bătrâna veni să-l întrebe ce dorea să bea. Jorge râse din toată inima şi se întoarse spre Malko.

— Sper că n-ai venit să-mi deranjezi viaţa sentimentală fără un motiv serios.

Zâmbetul lui era cam şters. Malko zâmbi şi el, dar privirea îi rămase rece.

— Întâmplarea face ca în acest moment să fii singura persoană din Santiago în care am încredere, zise el, deşi abia ne cunoaştem. Or, am astăzi nevoie de cineva în care să am încredere absolută. Pentru o problemă de viaţă şi de moarte.

Jorge Cortez ridică mirat din sprâncene.

— Mi s-a spus că eşti agent CIA. Ai totuşi numeroşi prieteni în oraş. În ciuda micului incident pe care l-ai avut cu D.I.N.A., John Villavera are legătură cu cei pentru care lucrezi.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dar asta nu schimbă cu nimic problema mea.

— Te ascult, zise Jorge Cortez fără să insiste.

— Nu îţi voi cere nimic periculos, explică Malko. Doar să anunţi un mic număr de persoane dacă nu-ţi voi da nici un semn de viaţă la un moment dat. Dacă nu vorbeşti nimănui de această înţelegere, atunci nu rişti nimic.

— Foarte bine, zise diplomatul. Ai cuvântul meu.

*

* *

Malko opri Datsun-ul în spatele ambulanţei şi se îndreptă spre intrarea clinicii. Liniştit, dar cu stomacul contractat, deschise uşa. Culoarul era destul de întunecat, dar la stânga lui se găsea o gheretă din sticlă care nu se putea vedea din exterior. Acolo se aflau doi bărbaţi în civil. Unul dintre ei, văzându-l pe Malko, îşi

părăsi locul şi ieşi pe culoar, barându-i calea.

— *Senor*?

Se vedea clar că nu avea mutră de infirmier.

— Am întâlnire cu locotenentul Pedro Aguirre, zise Malko. La ora cinci.

Era cinci fără zece.

— Locotenentul Pedro Aguirre? repetă civilul. Nu-l cunosc. Aici este…

— Informează-te, zise tăios Malko.

Civilul îl măsură din cap până în picioare, nehotărât, apoi, vizibil tulburat, încuviinţă din cap.

— Aşteptaţi aici, *senor*.

Intră în ghereta de sticlă, închise uşa şi se apropie de un telefon. Malko nu-şi lua ochii de la el. După spusele Oliveirei, Aguirre lucra noaptea, deci n-ar fi trebuit să fie la post în timpul zilei… Dacă l-ar fi găsit, Malko avea o explicaţie gata pregătită. Convorbirea telefonică se prelungea. Semn bun. În sfârşit, civilul puse telefonul în furcă şi reveni cu un aer necăjit.

— Nu l-am putut găsi pe locotenentul Aguirre, zise el. Dar dacă v-a dat întâlnire, cu siguranţă că va veni. Să vă arăt unde îl puteţi aştepta.

Malko îl urmă până la capătul culoarului. Acolo intrară într-o încăpere mică cu câteva scaune. Civilul îl lăsă acolo şi închise uşa.

Parcă ceva îngheţase în el. Îşi recăpătase tot sângele rece. Mesajul aruncat de bătrâna motociclista nu minţise. Această „clinică” era într-adevăr un centru al temutei D.I.N.A. De altfel îl frapa ceva: lipsa mirosului caracteristic al clădirilor spitaliceşti. Acum trebuia verificat ultimul punct. Nu avea mult timp la dispoziţie. Se ridică, deschise uşor uşa şi privi în jur. La câţiva metri de acolo, în faţa unei scări care ducea la subsol, doi carabinieri stăteau pe două taburete, cu puştile de asalt SIK între picioare. Malko înainta încet pe culoar, mergând în direcţia opusă până când ieşi din raza lor vizuală. Apoi se întoarse fără să se ascundă. Văzându-l pe Malko, amândoi se ridicară în picioare. Acesta îi măsură cu privirea şi întrebă tăios:

— A apărut cumva locotenentul Aguirre?

Unul dintre soldaţi scuturã din cap.

— N-am văzut pe nimeni. Dar, *senor*, cine…

— Tu, vino cu mine, zise Malko. Tu rămâi aici. Imediat ce locotenentul Aguirre soseşte de la sediul de pe Calle Londres,

spune-i că maiorul Salto a şi venit.

Carabinierii erau dezorientaţi. Tonul de comandă al lui Malko îi impresiona. În principiu, toţi cei care se găseau în „clinică" făceau parte din D.I.N.A. sau din armată. Mulţi ofiţeri se îmbrăcau în civil.

Celulele se aflau la subsol. Ei nu se găseau acolo decât de la începutul dimineţii şi nu cunoşteau pe toată lumea. Gărzile se schimbau noaptea, când circulaţia era interzisă, ca să nu se vadă uniformele. În timpul zilei, carabinierilor li se interzicea în mod categoric să apară afară, dacă nu voiau să se trezească la Ritoque.

— *Vamos*, repetă Malko cu un ton nerăbdător.

Ascultător, unul dintre soldaţi porni pe scară cu arma în mână. Malko venea după el. Celălalt se aşeză din nou pe taburet.

Ajunseră jos. Soldatul bătu într-o uşă şi se întoarse spre Malko.

Acesta îşi strecură mâna sub haină, scoase pistolul extraplat cu un gest foarte natural şi înfipse ţeava în gâtul soldatului.

— *Silencio*, zise el cu glas scăzut, *si no te mata*[20].

Îi smulse arma cu mâna stângă şi se rezemă de zid. Încremenit de uimire, celălalt nu-şi recăpătase glasul. Malko deschise uşa şi îl împinse cu putere înaintea lui.

Zări un civil aşezat la o masă de lemn şi citind o revistă ilustrată. Omul ridică capul şi văzu pistolul lui Malko îndreptat spre el.

În spatele mesei se întindea culoarul central spre care se deschideau vreo douăsprezece uşi.

Civilul se schimbase la faţă. Nu era ras, nu purta armă, era gras şi destul de în vârstă. Privirea lui se plimba de la Malko la carabinier, plină de mirare.

— În care celulă e Tania Popescu?

Gardianul nu reacţiona, fie că nu ştia, fie că era prea uluit ca să răspundă. Malko se îndreptă spre prima uşă fără să-i scape din ochi.

O deschise fără greutate. Înăuntru nu era nimeni.

Făcu semn celor doi să se apropie, îi împinse în interior şi trase un zăvor mare pe afară. Apoi se duse la următoarea uşă, trase zăvorul şi deschise. Doi bărbaţi stăteau întinşi direct pe podea, în mijlocul propriilor excremente, plini de sânge, într-un miros îngrozitor. Malko lăsă uşa deschisă, cuprins de greaţă. Nenorociţii nici măcar nu se mişcară. Alte două încăperi erau

[20] Linişte sau te omor, (n.t.).

goale. O altă adăpostea şase prizonieri aşezaţi pe jos, cu spatele la zid, cu mâinile legate în lanţuri unii de alţii. Oamenii ridicară spre Malko o privire lipsită de expresie, luându-l în mod vizibil drept unul din călăii de la D.I.N.A.

— Tania? întrebă el. Tania Popescu?

Nu i se răspunse. În celula următoare, o femeie tânără, cu hainele sfâşiate, cu sângele curgându-i de-a lungul piciorului, gemea slab, cu ochii închişi. Fu gata să vomeze. Când ieşi de acolo auzi strigăte şi paşi pe culoarul de la parter. Probabil că se întrebau unde dispăruse... Nu mai avea decât foarte puţin timp.

Zgomotul cizmelor zguduiră scara. Mai avea trei uşi. S-ar fi putut să nu aibă timp să le deschidă pe toate. Dacă nu o găsea pe Tania, atunci ar fi rămas cu o îndoială. Asta era ultima ocazie... Alese ultima uşă din dreapta şi o deschise în momentul în care uşa culoarului se deschidea cu violenţă. Un bec gol ardea agăţat de tavan, într-un colţ era ghemuită o formă omenească, într-un miros insuportabil, cu faţa atât de umflată încât abia o puteai recunoaşte, cu capul căzut pe piept. În faţă i se pusese o strachină, ca unui animal. Părul murdar atârna, lipit de sudoare şi sânge. Nasul era ca un cartof. Strivit. Pieptul semăna cu cel al unei femei bătrâne, flasc, plin de urmele loviturilor. Tania întoarse uşor capul spre Malko. Privirea ei lipsită de expresie nu-i putea indica dacă îl recunoaşte sau nu.

Urletele şi răpăitul cizmelor îl forţară pe Malko să se întoarcă în momentul în care haita se arunca asupra lui.

Copleşit de numărul soldaţilor şi al civililor, Malko căzu sub lovituri. Ultimul gând, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, fu că nu-l vor ucide imediat. Pe asta şi contase.

CAPITOLUL XIV

Jorge Cortez îşi termină paharul de J&B şi se ridică să schimbe discul. Se făcuse noapte şi era răcoare. Închise uşa din salon, se întoarse în fotoliu şi luă telefonul lângă el. O angoasă difuză îl împiedica să se destindă. Malko ar fi trebuit să fie înapoi de mai bine de o oră. Încercase să-şi spună că circulaţia pe Providencia era îngrozitoare la sfârşitul zilei, că ar fi putut să rămână în pană, că poate îi pierduse numărul de telefon... Dar toate astea nu-l linişteau deloc.

Se uită la plicul închis pe care i-l lăsase vizitatorul lui. Jorge Cortez nu era un om de acţiune. O avere importantă îi permisese o carieră agreabilă în diplomaţie, fără să se preocupe prea mult de salariu. Îi plăceau femeile, petrecerile, conversaţiile mondene şi mâncarea bună. Niciodată înainte de Chile nu mai fusese amestecat în vreo poveste a Serviciilor Secrete. Chiar evita să-i frecventeze prea mult pe ataşaţii militari. De data aceasta îşi vârâse degetul în maşinărie. Zvonurile îi aduseseră foarte repede la cunoştinţă că Malko nu se găsea în Chile ca să se ocupe de Wild Life Fund. Totul se ştia în micul cerc diplomatic. Nu voia să cunoască adevăratul motiv al vizitei lui. Dar nici nu se putea sustrage. O complicitate insolită îl lega de Malko. În parte din cauza experienţei lor comune cu D.I.N.A. Mai ales pentru că se recunoscuseră ca fiind din aceeaşi rasă. Desfăcu plicul şi se uită la hârtie. Erau înşirate trei nume în ordine, fiecare cu câte două numere de telefon.

1. John Villavera.
2. Colonelul Federico O'Higgins.
3. David Weise, Langley, Virginia.

Malko îi precizase lui Jorge Cortez să-i anunţe pe primii doi despre telefonul care îi fusese dat celui de al treilea. Jorge îşi trecu limba peste buzele uscate şi formă primul număr. Sigur că Malko nu va mai reveni.

*

* *

— Aşa, porcule, voiai să mă vezi, ai? Petrolul se scurgea în picături de pe faţa lui Malko, arzându-i ochii. Mâinile prinse în cătuşe la spate nu-i permiteau să se şteargă. Lichidul cleios i se lipea de piele. Dar nu se gândea la propriile lui suferinţe. Era

sufocat de o furie oarbă împotriva celor care îl minţiseră. Dădu din cap, încercă să deschidă ochii, zări vag silueta locotenentului Pedro Aguirre postat în faţa căzii pline cu petrol. O variantă a supliciului *El scaphandro* perfecţionată de D.I.N.A…

Bine înfipt în cizmele lustruite, cu uniforma impecabilă strânsă pe el, cu privirea rea, locotenentul Aguirre se uita la Malko clocotind de o furie nemărginită. Şapca înaltă era agăţată în cuier. Tăcuţi, cei doi carabinieri în haine de lucru, care îl ţineau pe Malko în cada de petrol, se străduiau să nu alunece pe mozaicul lipicios. Şi ei erau murdari de lichidul urât mirositor. Fuseseră gata să-l omoare cu lovituri de picioare. Îl urcaseră la primul etaj numai într-o bătaie, până când un ofiţer dăduse ordin să nu fie ucis înainte de a vorbi. Carabinierul îşi amintea de numele dat de Malko pentru a-i înşela vigilenţa… Plecaseră acasă după locotenentul Aguirre. În aşteptarea acestuia, se străduiseră să-l pregătească pe Malko.

Mai întâi lovituri, apoi dezbrăcatul la pielea goală, scotoceala umilitoare, loviturile. În sfârşit, cada cu petrol.

Aguirre tocmai sosise. Copleşit de o mânie indescriptibilă.

Faptul că Malko ajunsese la Tania servindu-se de numele lui nu putea decât să-i atragă necazuri. Dar era ceva şi mai rău. Avea siguranţa că Malko se afla cu Oliveira când telefonase. Şi Oliveira îl refuza…

Îl va face pe acest *gringo* să plătească pentru toate.

— Nu vrei să spui nimic? urlă el la Malko.

„Ce face Jorge?” îşi zicea acesta din urmă. Se întreba dacă nu cumva fusese nebun să se încreadă într-o persoană aproape necunoscută.

Pedro Aguirre îşi dădu seama deodată că dezvăluirile prizonierului puteau fi stingheritoare pentru orgoliul lui.

— Voi ieşiţi, le ordonă el carabinierilor.

Aceştia îi dăduseră drumul lui Malko care alunecă în cadă, numai cu capul ieşit afară, pentru că se proptise cu picioarele de pereţi. Imediat ce uşa se închise, locotenentul Aguirre se aplecă spre el.

— Cine ţi-a spus că Tania e aici, căcat de comunist ce eşti?

— Nimeni! făcu Malko.

— Mincinosule! răcni locotenentul. O să te fac să plăteşti pentru toate minciunile.

Probabil că în acest moment telefonul funcţiona între Washington şi Santiago. Colonelul O’Higgins era deci anunţat că

Washington-ul era la curent. Malko conta pe faptul că, în mod oficial, Chile nu-şi putea permite să lichideze un agent CIA.

Dar nu se ştia niciodată...

Dacă Malko se înşelase, David Wise ar fi fost obligat să se mulţumească cu repatrierea a ceea ce mai rămânea din el în condiţii decente.

— De ce voiai s-o vezi pe Tania? întrebă locotenentul Aguirre.

Malko înghiţi puţin petrol şi tuşi.

— Asta nu te priveşte.

Şi adăugă cu un ton dispreţuitor:

— Locotenente Aguirre, vei fi obligat să mă eliberezi şi să-mi ceri scuze. Reprezint Guvernul Statelor Unite. Vei avea de dat socoteală... Şi s-ar putea ca Oliveira să-ţi poarte pică pentru asta...

Pedro Aguirre îl contemplă îndelung, clocotind de ură. Apoi încuie uşa şi se aplecă peste cadă.

— Ştii că îi interoghez pe toţi ticăloşii de felul tău? Că nimeni nu a venit până acum să se plângă? Ştii, spune? Nici tu nu vei veni să te plângi. Nici americanilor, nici altcuiva.

Fără să-i lase timp să-i răspundă, chilianul apăsă cu palma mâinii drepte capul lui Malko, cu toată puterea, forţându-l să alunece în petrol. Malko se încorda din toate puterile sprijinindu-se de pereţii alunecoşi şi rezistă mai multe secunde. Mâna apăsa fără milă. Pe faţa lui Aguirre apăruse un rictus feroce şi plin de încântare. Ca în ziua în care îi turnase apă pe gât unui student de stânga până când acestuia îi plesniseră intestinele. Însărcinările lui speciale îi confereau o atotputernicie ameninţătoare. Brusc, picioarele lui Malko derapară şi alunecă în cadă. Braţul locotenentului intră în petrol, murdărind uniforma până la cot. Dar nu-i păsa. La douăzeci de centimetri sub petrol simţea capul lui Malko luptând împotriva asfixiei şi asta aproape că îi procura o plăcere sexuală.

Imaginea Oliveirei îi trecu prin faţa ochilor şi apăsă şi mai tare.

Malko n-ar fi fost primul suspect decedat în timpul unui interogatoriu. De la clinica rechiziţionată, D.I.N.A. Nu păstrase decât un singur medic. Foarte util la semnarea certificatelor de deces cu motivaţii de tipul: stop cardiac. Bineînţeles, fără să precizeze cauza.

Corpul lui Malko avu un spasm furios. Înghiţise o gură mare de petrol.

*

* *

Colonelul O’Higgins tocmai schimba pila electrică de la buiotă când telefonul începu să sune.

Ridică receptorul cu mâna stângă. Dreapta îl durea din ce în ce mai rău. Livid, se strânse ca o gheară de animal, cu unghiile albăstrite. Auzind vocea lui Jorge Cortez, îi rugă să aibă răbdare câteva secunde şi îşi puse la loc mănuşa de lână. Apoi apucă iar receptorul.

Faţa îi încremeni imediat ce auzi vorbele diplomatului. Răspunse monosilabic, fără să se angajeze la nimic, ascultându-l pe dominican până la capăt.

Apoi, foarte politicos, îi explică că era foarte sigur vorba de o păcăleală, de o glumă proastă... Că se vor întâlni a doua zi la club şi vor râde împreună de această întâmplare. Dar Jorge Cortez nu prea părea dispus să râdă. Când menţiona numele lui David Weis, Federico O’Higgins fu nevoit să facă un efort ca să nu închidă şi să nu-i trimită o echipă D.I.N.A. În lagăre şi cimitire mai erau încă destule locuri. Se strădui din răsputeri să continue cu o voce mondenă, glumind chiar. Îl asigură că totuşi se va informa, în virtutea raporturilor excelente dintre ei. Dar că, mai mult ca sigur, nimic nu era adevărat în povestea asta. Chilianul puse receptorul în furcă, scoase un mârâit furios, lovi cu piciorul coşul de hârtii şi începu să se plimbe prin birou, strângând buiota japoneză de parcă ar fi vrut s-o rupă. Ticălosul!

Spumega de furie. Încredinţând mesajul unui diplomat, Malko îl punea la adăpost de represaliile celor din D.I.N.A. Nici colonelul O’Higgins nu putea să ordone arestarea primului consilier al Ambasadei Dominicane, din cauza reputaţiei pe care o avea Chile. Se aşeză din nou. Dădu câteva telefoane şi recapitula situaţia...

Avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să acţioneze. După aceea, procesul ar fi fost ireversibil. Ridică receptorul şi formă un număr cu arătătorul mort.

CAPITOLUL XV

Mâna care îl apăsa pe cap îl prinse deodată de păr şi îl trase în sus. Sufocându-se, dar conştient încă, Malko îşi zise că în sfârşit sosea „cavaleria”. Capul îi ieşi afară din petrol, aspiră cu aviditate o gură de aer, auzi vociferări, strigăte, interjecţii furioase. Apoi începu să vomite şi puţin îi mai păsă de restul. Avu impresia că s-a scurs un timp infinit de lung până când nişte mâini l-au ridicat, l-au smuls din cadă şi l-au aruncat jos. Ochii lipiţi de petrol îl împiedicau să vadă cu claritate. Nu distingea decât siluete. Cineva înjură încercând să-l apuce cu mâinile. În cele din urmă îl traseră de picioare într-o încăpere vecină şi îi desfăcură cătuşele.

Aproape imediat un jet violent de apă îl lovi în faţă. Sufocându-se din nou, Malko tuşi, se zbătu, jetul coborî asupra corpului. Începu să spele petrolul. Apoi l-au frecat viguros cu nişte cârpe, curăţindu-i mai ales ochii şi faţa. În sfârşit putu să vadă. Se găsea pe mozaicul unei încăperi. Doi carabinieri, în cămăşi, cu un aer dezgustat, îl curăţau cu buretele. În fine i se aruncă un şervet umed.

Făcu un mare efort să se ridice în picioare, se sprijini de zid şi simţi că ameţeşte. Carabinierii se uitau la el rânjind.

— Ne simţim mai bine după baie, nu?

Malko preferă să nu răspundă. Dacă scăpase de petrol, asta însemna că planul lui mersese. Îl binecuvântă în gând pe Jorge Cortez. Diplomatul îşi ţinuse promisiunea. Altfel, probabil că acum şi-ar fi dat ultima suflare, cu plămânii plini de petrol. O femeie fără vârstă intră în încăpere şi îi întinse hainele, după ce-l puse să semneze de primire. Legalitatea nu-şi pierdea drepturile. Se îmbrăca cum putu... Se uită la ceas. Nouă şi zece. Mersese repede.

Un civil, cu o faţă impenetrabilă, îl aştepta pe culoarul de la parter. Când îl zări se ridică în picioare.

— *Senor*, am ordin să vă conduc la colonelul O’Higgins.

Malko ieşi primul din „clinică” şi se opri în prag să adulmece aerul proaspăt. O furgonetă Chevrolet, vopsită în negru şi alb, staţiona în spatele ambulanţei. Datsun-ul dispăruse. Malko urcă în Chevrolet. Civilul se sui lângă el şi trecu la volan. Partea din spate era separată de cabină printr-un grilaj gros. De pereţi

atârnau curele. Chevrolet-ul se deplasa cu repeziciune. Maşinile se îndepărtau singure din calea lui. Numai D.I.N.A. folosea acest tip de vehicul... Parcurseseră Providencia fără să schimbe nici o vorbă, pătrunseră în cartierul Barrio Alto, prin acel labirint de străduţe şi în cele din urmă maşina opri într-o curbă, în faţa unei case joase înconjurată de o grădină.

— Aici este, *senor*, zise civilul.

Malko coborî. Se grăbea să ajungă în faţa lui John Villavera. Americanul îi deschise uşa cu faţa gravă. Se măsurară din priviri câteva secunde, apoi primul îi zise celuilalt cu o căldură puţin cam forţată:

— Îmi pare bine că nu te simţi prea rău.

Malko îl ţintui cu o privire glacială fără să ia în seamă mâna întinsă spre el.

— Cred că ai să-mi dai anumite explicaţii.

Americanul clătină din cap şi trăsăturile îi încremeniră brusc. Se trase într-o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

— Colonelul Federico O'Higgins se află aici, îl anunţă el. Malko simţi cum îl cuprinde furia.

— Sunt încântat să ajung din nou în faţa acestei lepădături, zise el.

Intră în salon clocotind de furie. Ofiţerul chilian stătea într-un fotoliu, cu mâna dreaptă strânsă pe buiotă. Schiţă un surâs palid şi stânjenit şi zise cu o voce blândă:

— Vă înţeleg iritarea, prinţe Malko, dar şi dumneata m-ai minţit. Mi-ai promis categoric că nu te vei mai ocupa de cazul Geranios. (Suspină.) N-am o meserie uşoară.

Malko îl întrerupse necruţător.

— Aproape toţi cei care au avut aceeaşi meserie ca a dumitale au fost spânzuraţi, colonele.

Tenul lui Federico O'Higgins deveni şi mai palid ca de obicei.

— Prinţe Malko, îl întrerupse John Villavera, nu fi prea aspru cu colonelul.

Malko căută privirea chilianului.

— Şi aşa, Tania Popescu a evadat?

Federico O'Higgins lăsă ochii în jos şi zise cu un zâmbet josnic:

— Prinţe Malko, pentru motive care ţin de securitatea ţării, nimeni nu trebuia să ştie că această persoană mai este încă deţinută la noi. Am primit ordinul scris chiar de la generalul

Pinochet[21]. A trebuit să-l mint şi pe domnul Villavera, lucru pe care poate să-l confirme. N-am făcut-o cu inima uşoară…

Scârbit, Malko îndreptă un deget răzbunător spre colonelul chilian.

— Ai minţit pentru că voiaţi s-o torturaţi în linişte. Până când va vorbi sau va muri. Aşa cum faceţi cu toţi oamenii pe care îi arestaţi…

— Nu am mai torturat-o, protestă O'Higgins. A fost transportată în acea clinică ca să fie îngrijită în urma exceselor comise asupra ei.

— Îngrijită cu băi de petrol, făcu cu amărăciune Malko. Încetaţi să mai minţiţi.

Se întoarse spre John Villavera, care asista mut la această altercaţie.

— Asta e valabil şi pentru dumneata. Manipulându-mă, ai încercat să-l dai pe Carlos Geranios pe mâna celor de la D.I.N.A. ca să-l asasineze.

Americanul se înroşi brusc, începând cu fruntea.

— Uiţi că lucrăm pentru acelaşi guvern şi că colonelul O'Higgins este un prieten al Statelor Unite.

— Mă îndoiesc că Congresul se mândreşte cu o astfel de prietenie, lovi Malko. În ultima vreme la Washington s-au schimbat anumite lucruri. Ar trebui să faci o plimbare până acolo…

Federico O'Higgins se ridică şi îşi puse mâna îngheţată pe braţul lui Malko.

— Vreau să mă explic, zise el, veţi judeca după aceea. Mai întâi jur că John Villavera nu ştia mai mult decât dumneata. Această persoană, Tania Popescu, aştepta întăriri din Argentina. Un comando de asasini de extremă stângă. Veneau aici să reinstaureze teroarea. Arestarea lor în munţi ar fi fost cu neputinţă. Sunt patru mii de kilometri de frontieră şi nu avem prea multe mijloace la dispoziţie. Singurul nostru indiciu era Tania Popescu. Ştiind-o încă în închisoare, stângiştii n-ar fi venit… Supraveghem toate ascunzătorile. Ca să le aflăm locul, am fost obligaţi să o interogăm puţin cam brutal…

Furia lui Malko slăbea. Oboseala şi dezgustul… Şi apoi, vocea blândă şi persuasivă a colonelului O'Higgins era greu de

[21] Generalul PINOCHET a fost înlocuit în funcţia supremă în anul 1990 de PATRICIO AYLWIN, câştigătorul alegerilor. Dar PINOCHET a rămas comandantul armatei chiliene, (n.t.).

combătut. Acesta schimbă buiota dintr-o mână în alta şi adăugă:

— Prinţe Malko, nu luptăm împotriva unor copii de cor. Cunoaşteţi metodele marxiştilor. Ştiţi ce se petrece în Argentina. Această Tania a fost cauza uciderii multor oameni în timpul „regimului Allende”. De multă vreme am fi arestat-o dacă nu ar fi avut protecţii înalte.

Ochii mari şi proeminenţi păreau avizi să convingă. Dar Malko nu voia să fie convins. Se întoarse spre John Villavera.

— Cum poţi susţine în mod serios că încercai să-l scoţi pe Carlos Geranios din Chile când întreţii legături atât de bune cu colonelul O’Higgins?

John Villavera îşi trecu limba peste buzele uscate. Ochii palizi şi proeminenţi ai colonelului chilian se îndreptară asupra americanului.

— Sper că prinţul Malko vorbeşte la trecut. Ştiţi că acest Geranios este extrem de periculos şi s-a făcut vinovat de delicte grave în această ţară.

— N-am vrut niciodată să-l sustrag justiţiei voastre, bâigui John Villavera, ci doar să-l încurajez să se constituie prizonier. Şi cred că atunci, făcând apel la generozitatea dumitale…

Colonelul O’Higgins dădu cu gravitate din cap.

— Efectiv suntem totdeauna gata să-i iertăm pe cei care se căiesc…

— S-ar trezi macerându-se în petrol, în aşteptarea gestului dumitale generos, remarcă Malko caustic.

Chilianul nu-l luă în seamă.

— Prinţe Malko, mă crezi în privinţa Taniei Popescu? (Se apropie şi mai mult de Malko.) Dacă într-adevăr am fi vrut să ne debarasăm de Carlos Geranios şi dacă domnul Villavera ar fi fost complicele nostru, era uşor să vă urmărim şi după aceea să punem mâna pe el. Mi se pare că i-ai comunicat locul unde se ascunde.

Malko nu răspunse. Era singurul argument care îl tulbura cu adevărat. Şi la care nu avea nici un răspuns. Se aşeză, epuizat, mirosind încă a petrol.

— Foarte bine, admise el cu o voce ostenită. Toate astea sunt o ţesătură de chiprocouri. Asta nu înseamnă că D.I.N.A. nu seamănă tare mult cu un organism pe care l-am cunoscut în tinereţea mea: Gestapoul.

O’Higgins îşi masă cu grijă buiota. John Villavera îşi freca bărbia grea, stânjenit.

— Astea sunt nişte vorbe foarte aspre, zise el, care cu siguranţă că nu reflectă exact ceea ce crezi…

— Vă voi părăsi, anunţă O'Higgins. Sper că această afacere s-a terminat definitiv.

Apăsase pe cuvântul „definitiv".

Malko îl lăsă pe american să-l conducă pe colonelul O'Higgins; între timp îl cuprinsese un acces de tuse provocat de petrol. John Villavera se întoarse cu fruntea barată de o cută adâncă.

— M-ai pus într-o poziţie foarte dificilă, îi reproşa el lui Malko. O'Higgins e furios rău de tot împotriva mea. Am fost obligat să-i povestesc totul ca să te scot din buclucul în care te vârâseşi.

Malko nu se putu hotărî dacă să-i tragă un picior în burtă sau să-l scuipe în faţă. Era prea obosit.

— Am fost torturat de două ori de o organizaţie pe care mi-ai lăudat-o pentru comportarea ei corectă, făcu el cu amărăciune. Toată lumea m-a minţit. Au încercat să mă asasineze!

— Nu ştiam că Tania Popescu fusese transferată într-un alt centru de tortură, mărturisi Villavera. Ştii, O'Higgins nu-mi spune totul. În privinţa lui Carlos Geranios însă îţi jur că nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l dau pe mâna celor din D.I.N.A. Dimpotrivă. Te implor să mă crezi şi să continui încercarea de a-l salva. Eşti singurul care o poate face.

Malko închise ochii, cuprins de ameţeală. Era prea mult pentru o singură zi. Întreaga povară recădea pe umerii lui. Care era adevărul? Scrută faţa crispată a lui John Villavera care emana sinceritate şi angoasă.

Într-un fel sau altul, soarta lui Carlos Geranios se afla în mâinile lui.

Se ridică.

— Duceţi-mă la hotel, ceru el. Vom mai vorbi mâine.

*

* *

Malko deschise pleoapele. Senzaţia era oribilă: cum închidea ochii se vedea în cada cu petrol. Dormise prost. Prin fereastra rămasă deschisă auzea rumoarea din piaţa Moneda. Se ridică. Luase o hotărâre: îl va anunţa pe fugar, furnizându-i toate elementele, apoi îl va lăsa să-şi aleagă singur soarta. Totul era să ajungă la ascunzătoarea lui cu o şansă rezonabilă de a nu fi urmărit. Era riscant, dar nu avea de ales. Se îmbrăcă şi coborî. În mod miraculos, Datsun-ul îşi făcuse apariţia în parcarea pieţei, iar cheia, lăsată la hotel, fusese pusă într-un plic cu numele lui.

În timp ce mergea pe lângă gaura de metrou de pe Alameda, un zgomot ca de petardă îl făcu să întoarcă capul: bătrâna ucigaşă pe motocicletă sosea în spatele lui. Se uită cum se apropie. Bătrâna ţinea cât se poate de limpede ghidonul cu ambele mâini şi mergea foarte încet. Era o apariţie incredibilă cu ochelarii ei mari şi cerceii de ţigancă. Dar nu părea să aibă intenţii rele.

Rămânând totuşi circumspect, Malko o lăsă să ajungă în dreptul lui şi coborî geamul. Ea se aplecă, fără să dea drumul ghidonului, schiţă un zâmbet şi strigă:

— *Hay Informaciones para el Senor Carlos*?[22]

— Da, strigă Malko.

Femeia îi făcu semn să coboare şi Malko îi dădu ascultare, îl aşteptă să ajungă lângă ea fără să oprească motorul.

— *Vamos, senor*!

Malko se uită la şaua dublă, apoi se hotărî să încalece. Bătrâna demară imediat şi o luă la dreapta pe o stradă cu sens interzis. O parcurse trecând foarte aproape pe lângă maşini şi primind cu calm toate înjurăturile şoferilor. Conducea cu îndemânarea unui bărbat. Malko se prinse de mijlocul ei gros. Nimeni nu putea să-i urmărească. Puţin mai departe se întoarseră în cartierul central. Opri în faţa unei case vechi de prin anii treizeci, murdară şi negricioasă, îşi scoase ochelarii şi îşi netezi fusta. Era perfect calmă.

— Pe aici, domnule.

O urmă într-un ascensor greoi. Intrară într-un apartament burghez de la etajul nouă. Câteva fete stăteau pe divane şi scaune, fumând şi flecărind. Nu era nevoie să întrebe unde se găsea. O braziliancă enormă veni să-i propună serviciile într-o spaniolă aproximativă. Bătrâna îşi făcu din nou apariţia însoţită de o femeiuşcă mică şi rotofeie cu ochi vioi. Se închiseră toţi trei într-o încăpere goală şi femeia îl întrebă pe Malko:

— V-au dat drumul?

— Da, răspunse Malko. Vreau să-l văd pe Carlos. Am noutăţi. Am găsit-o pe Tania.

Cele două femei rămaseră tăcute. Malko insistă:

— E în acelaşi loc?

— Da, zise bătrâna.

— Anunţă-l, îi ceru Malko.

Coborî împreună cu bătrâna. Femeia se urcă pe motocicletă şi se îndepărtă, fără măcar să-i propună să-l ducă de unde îl luase.

[22] Ai noutăţi pentru Carlos ? (n.a.).

Malko fu nevoit să ia un taxi. Totul durase aproape un sfert de ceas. M.I.R. era încă bine organizat... Se hotărî să-i facă o vizită Oliveirei.

Aproape că nu mai simţea petrolul şi avea nevoie de puţină destindere. Găsi un loc de parcare în faţă la Coppelia şi merse pe jos până la Palta. Fu nevoit să urce la primul etaj ca să dea de Oliveira. Ea îl văzu într-o oglindă şi se întoarse spre el. Malko îşi reţinu o exclamaţie de surpriză. Ochiul stâng şi mai albastru ca de obicei, era subliniat de un semn lat şi vânăt care se întindea până la mijlocul obrazului. Pometul şi maxilarul erau umflate.

Oliveira îi aruncă o privire în stare să îngheţe un mort.

— Ce vrei? Nu-mi place să fiu deranjată aici... Malko nu se aştepta deloc la o astfel de primire.

— În fond, ce ţi-am făcut? întrebă el cu glas scăzut.

Se temu o clipă că chiliana îi va scoate ochii.

— Ce mi-ai făcut? mârâi ea. I-ai spus lui Pedro că m-am culcat cu tine! A venit ieri seară şi puţin a lipsit să nu mă omoare.

Acum era rândul lui Malko să fie cuprins de mânie.

— Ascultă, îţi dau cuvântul meu de onoare că nu i-am spus nimic locotenentului. El a fost gata-gata să mă asasineze. Dacă a aflat despre noi, eu nu am nici un amestec, deşi ghicesc eu cum. Dacă ne întâlnim diseară îţi voi explica...

Ochii Oliveirei se mai îmblânziră.

— Vino mai târziu să mă iei. Îmi pare bine că nu i-ai spus. Mă întristasem.

*

* *

Santiago dispăruse în depărtare de multă vreme. Malko aştepta să fie depăşit de un autobuz mare înainte de a se angaja pe drumeagul de ducea la mina părăsită. Era obosit, împăcarea cu Oliveira fusese aproape la fel de epuizantă ca o baie în petrol. Măcar să-i fi trimis bătrâna mesajul. Altfel oamenii lui Carlos l-ar fi ciuruit fără vorbă multă... Încetini şi intră domol în mină, semnaliza cu farurile şi aşteptă.

Nu dură mult. Un bărbat cu o torţă şi o armă Kalaşnikov se apropie de maşină.

Carlos Geranios era în spatele lui. Chilianul îi strânse mâna lui Malko. Faţa fugarului era şi mai slăbită iar barba îi năpădise de tot obrajii supţi. Cearcăne mari îi subliniau ochii prea strălucitori.

— Ştiu ce s-a întâmplat, zise el. Era gata să mori din cauza mea. Dar acum ai aflat adevărul!

— Am multe noutăţi, îl anunţă Malko.

Carlos Geranios îl conduse spre interiorul minei. Se aşezară pe lăzile vechi şi Malko începu să-i povestească tot ce aflase.

— Voi pleca!

Malko îşi asuma o responsabilitate enormă. Dar chilianul era şi el în aceeaşi situaţie. În cele din urmă, după ce cântăriseră totul, ajunseseră la concluzia că John Villavera spusese adevărul. Că prin urmare Carlos Geranios se putea încrede în el. Malko se ridică.

— Pe mâine.

— Pe mâine, zise Carlos.

Se uită la Malko cum se îndepărtează, gândindu-se la corpul aruncat în curtea Ambasadei Italiei cu trei săptămâni în urmă. Datsun-ul se pierdu în depărtare de-a lungul colinelor. Zarurile erau aruncate. Oricum, n-ar fi putut să stea la infinit în gaura aceea.

CAPITOLUL XVI

— Îmi pare bine că neînţelegerile dintre noi s-au risipit, strigă John Villavera pe deasupra mesei.

Vacarmul era atât de mare la celelalte mese de la El Parron încât erai obligat să strigi ca să poţi comunica. Zilnic era la fel la ora prânzului. Chilieni înstăriţi, negustori sau prieteni ai regimului care se îmbuibau cu *nido*[23] şi udate de valuri de *vino tinto* de 15 grade… Cel puţin, nimeni nu putea asculta conversaţiile. Malko alesese acel local pentru că era chiar în faţa magazinului unde lucra Oliveira, pe Providencia. Tocmai îl anunţase pe şeful biroului CIA de acceptarea lui Carlos Geranios de a se folosi de ajutorul agenţiei pentru a părăsi Chile. Malko aşteptă să se potolească gălăgioşii de la o masă vecină şi îl privi pe american drept în ochi.

— John, zise el, eşti sigur că nu va fi nici o fraiereală? Răspunzi cu viaţa ta de Geranios…

Americanul avu o mimică şocată.

— Tot ceea ce-ţi cer, făcu el, este ca O'Higgins să nu afle niciodată că l-am minţit până la capăt. Mi-ar face o viaţă infernală… Voi pune toate amănuntele la punct chiar azi. Va trebui mers pe drumul spre Ibacache, pe dreapta, începând de la drumul spre Valparaiso, după care oprirea se va face între kilometrul şapte şi kilometrul opt. Acolo e o porţiune dreaptă unde poate ateriza un avion uşor.

— Credeam că folosim un teren.

— M-am informat şi e mult prea frecventat. Poate că e chiar supravegheat de D.I.N.A. Aparatul se va îndrepta direct spre Mendoza, în Argentina. Cu Geranios. Iar dumneata, dacă vrei, mă iei de acasă şi mergem să petrecem weekend-ul la Vina Del Mar.

Ochii americanului străluceau de o bucurie anticipată.

Chemă chelnerul.

— Voi trimite imediat un telex la Langley ca să anunţ vestea cea bună.

— Aş vrea şi eu o copie, ceru Malko.

— Numai că e o telegramă codificată, „ultrasenzitivă", protestă John Villavera şi nu ştiu dacă eşti autorizat să ai

[23] Nido — mâncare chiliana din came şi cartofi (n.a).

cunoştinţă de ea. Mai întâi trebuie să întreb la Langley.

— Asta îl va linişti pe Geranios.

Gândul îi zbură la o altă evacuare în curs, la mii de kilometri de acolo, la enormele aparate C5-A evacuându-i de la Saigon pe toţi „trădătorii" hărăziţi plutonului de execuţie de către G.R.P. şi nord-vietnamezi. De toată bucătăria asta se ocupa CIA. Cubanezi, sud-vietnamezi, sud-americani: începea să se strângă cam multă lume... Dacă se continua în ritmul ăsta, ar fi fost evacuat şi Israelul.

— De unde iei avionul? întrebă Malko.

— Îl închiriez de la aeroclubul Eulegio Sanchez, zise americanul. Nu e prima oară când o fac. Un mic Piper Comanche. Va decola cu un plan de zbor fals.

— Cine îl va pilota?

— Un băiat sigur. Un tip de la noi, detaşat într-o misiune de asistenţă tehnică la Anaconda. Se pare că a făcut o treabă bună înaintea evenimentelor. În seara asta stabilim ora... Până atunci relaxează-te.

— Sper că prietenul nostru O'Higgins pleacă şi el în vacanţă, zise Malko.

Se despărţiră pe trotuar şi Malko traversă Providencia pentru a ajunge la Oliveira. Se simţea ciudat de calm. Acum acţiunea era pornită. Dar era cu neputinţă ca D.I.N.A. să fi abandonat orice speranţă de a-l găsi pe Geranios prin intermediul lui. Prin urmare, trebuia să fie mai prudent ca de obicei.

Oliveira aştepta în faţa magazinului. Faţa i se dezumflase, iar ochelarii negri îi ascundeau ochiul vânăt pe care îl compensa cu o pereche de blugi care ţipau pe ea şi păreau lipiţi pe fesele ei insolent de provocatoare. Îl luă pe Malko de braţ şi îl trase spre Datsun. Se înţeleseseră să ia cafeaua la Los Leones.

— Mâine voi pleca la Vina, îl anunţă ea.

— Bună idee, aprobă Malko.

Merseră până la Leones. Malko avea întâlnire cu Jorge Cortez. Dominicanul îl aştepta singur la o masă. În timp ce Oliveira era plecată să-şi mai fardeze puţin ochiul învineţit, Jorge se aplecă spre Malko.

— Acum mă urmăresc tot timpul...

Îi arătă cu privirea doi bărbaţi aşezaţi la o altă masă. Costume de culoare deschisă, păr gras, feţe măslinii. Poliţişti. Ţineau sub observaţie masa fără să se ascundă. Malko îşi întoarse privirea de la ei.

— Ai avut necazuri?

— Nu chiar, zise dominicanul. Am fost convocat la D.I.N.A., unde un maior mi-a reamintit relaţiile excelente care domnesc între ţările noastre şi obligaţia pe care o aveam de a nu mă amesteca în afacerile interne ale acestei ţări… Am spus că a fost vorba de o intervenţie personală şi totul s-a oprit aici. Dar ştiu că de atunci telefonul meu este pus sub ascultare şi sunt urmărit zi şi noapte. Servitoarea mi-a spus că nişte poliţişti au interogat-o la piaţă.

— Îmi pare rău, zise Malko. Dar te asigur că intervenţia dumitale a fost indispensabilă…

— Nu te scuza, protestă diplomatul, dar fii atent. Ştiu dintr-o sursă sigură că O'Higgins a jurat că nu vei părăsi Chile în viaţă. Un accident se poate întâmpla oricând. Oh, nu te vor împuşca, asta ar face prea multe valuri. Dar poate foarte bine să te calce o maşină…

Tăcu. Oliveira se întorcea la masă. Conversaţia aborda subiectul zilei. Cea de a şaptesprezecea devalorizare a monedei naţionale de la începutul anului. Asta o încânta pe tânără femeie.

— Afacerile nu au fost niciodată aşa de bune, zise ea. O sumedenie de *lolas* cumpără ca nişte nebune…

Şi în acest timp 30% din copii sufereau de malnutriţie. Iar salariul minim era de 80 de mii de escudos, aproape 20 de dolari S.U.A.

Malko se uită la cei doi poliţişti. În minte îi stăruie dureros avertismentul lui Jorge Cortez. D.I.N.A. dispunea de mijloace puternice şi un accident putea fi înscenat cu uşurinţă!

Oliveira se aplecă la urechea lui şi îl atinse uşor cu limba.

— Vii diseară?

— Nu. Îmi adun forţele pentru mâine.

— Vom face dragoste ca nişte nebuni, îi şopti ea. Am o surpriză pentru tine. Vei vedea.

Poate un alt *guesquet*?

Jorge Cortez se uită la ea zâmbind.

*

* *

— Iată tichetul dumneavoastră, zise tânăra funcţionară de la *Lan-Chile*. Avionul decolează la orele 14. Să fiţi la aeroport cu două ore înainte. Formalităţile durează totdeauna mult. Călătorie plăcută.

Malko mulţumi şi ieşi din agenţie amestecându-se cu

mulţimea de pe Calle Augustinas. Chiar în faţă se găsea un fals Gucci. Obiecte de o urâţenie întristătoare care purtau acest nume celebru. O glumă a lui Allende, perpetuată de noul regim. Malko se gândi cu o fărâmă de nostalgie la weekend-ul cu Oliveira. Era un risc pe care nu şi-l putea permite. Mai ales după avertismentul lui Jorge. Neanunţând-o pe Oliveira, telefonându-i pentru a-i vorbi despre acest weekend, nu făcea decât să liniştească D.I.N.A. În felul acesta vor considera că mai au încă puţin timp la dispoziţie ca să se debaraseze de el. Va trimite câteva rânduri pentru Oliveira. De la New York sau de la Rio. Universul paralel în care trăia parţial nu permitea sentimentalismul. Era nerăbdător să ajungă la castelul lui din Liezen, să simtă mirosul de lemn al bibliotecii, să vadă boscheţii frumos tăiaţi, să fie servit de Krisantem şi mai ales să o regăsească pe vulcanica, cărnoasa, incredibila şi unica Alexandra, care probabil că îşi pierduse răbdarea bănuindu-l de cele mai rele neruşinări. Măcar de n-ar afla vreodată de existenţa *guesquel*-ului. Sănătatea lui Malko n-ar fi rezistat... Era nerăbdător să vadă noile ţigle pe care le comandase în Boemia pentru refacerea acoperişului. Costau practic cât greutatea lor în aur.

Sau în sânge.

Regreta că nu găsise nici un loc pe *Scandinavian Airlines*, dar toate avioanele lor care zburau spre Rio erau pline, chiar şi la clasa întâi. *Lan-Chile* nu-i inspira decât foarte puţină încredere. Merse până la Ambasada Statelor Unite să vorbească din nou cu John Villavera.

*

* *

— *Piper*-ul va fi aici la orele şapte, îl anunţă americanul. Pilotul are de gând să aterizeze la Mendoza, de cealaltă parte a Anzilor. Cineva de la noi va fi acolo să-l întâmpine pe Carlos cu bani şi un paşaport.

John Villavera jubila. Maxilarul lui mare părea că a mai câştigat în greutate. Îl duse pe Malko în faţa unei hărţi prinse de perete şi îi arătă drumul spre Ibacache. Era barat cu două linii roşii.

— Avionul va ateriza în acest loc, preciza el. Între bornele şapte şi opt. Mai întâi va face o trecere să se asigure că sunteţi acolo. I-am spus cum arată tipul şi ce culoare are maşina dumitale. Pentru a evita o eroare improbabilă, vei face un cerc cu vopsea neagră pe acoperiş în ultimul moment.

— Şi D.I.N.A.? întrebă Malko.

— E weekend, explică Villavera. Majoritatea serviciilor moţăie. O'Higgins pleacă în sud. Dar fii totuşi atent să nu te urmărească.

Villavera dădu ocol biroului şi îi strânse mâna îndelung, cu ochii strălucitori în dosul ochelarilor.

— Voi trimite un raport extrem de favorabil la Washington, zise el.

*

* *

Sprijinit cu coatele de fereastră, Malko se uita jos la piaţa pustie. În parcare nu mai rămăseseră decât câteva maşini, printre care şi a lui. Era ora unu fără zece. Peste zece minute circulaţia în Santiago era interzisă. Rarii trecători se grăbeau spre casele lor. Peste tot se închisese de multă vreme. Bagajele lui erau gata. În mod oficial pleca foarte devreme la Vina Del Mar în weekend.

Se culcă, încercă să doarmă, numără orele şi jumătăţile de oră anunţate de biserica din apropiere.

Se trezi tresărind şi se uită la ceas: era patru şi jumătate. Până la urmă adormise. Fu gata în zece minute; nu luă cu el decât o husă de haine. Holul era pustiu. Un funcţionar mătura şi altul moţăia la recepţie. Malko ieşi în piaţa Moneda. Încă nu se luminase. Urcă în maşină, singura rămasă în parcare şi plecă pe Alameda.

Abia încetase interdicţia de circulaţie. Zări o maşină de poliţie care nu-i dădu atenţie; zece minute mai târziu gonea pe drumul spre Valparaiso. Deodată, la ieşirea din oraş, un carabinier ieşi dintr-un adăpost şi îi făcu semn să oprească.

— *Senor*, viteza e limitată la 45 pe acest tronson. N-aţi văzut panourile indicatoare?

Malko îngână o sumedenie de scuze şi plecă mai departe. Pistolul extraplat era ascuns sub husă. În spatele lui răsărea soarele, dar perdele mari de ceaţă mai ascundeau încă vaste zone din peisaj. Nu se zărea nici măcar aeroportul, pe dreapta drumului. Un autobuz trecu pe lângă el, din sens invers, venind de la Valparaiso. Altfel, drumul era total pustiu. Ca şi cerul. Zadarnic se uitase în oglinda retrovizoare, nu zărise nimic apărându-i în spate. Plecând la acea oră, era sigur că nu va fi urmărit. Condiţie *sine qua non* pentru reuşita operaţiunii.

În afară de pericolul la care se expunea, era nerăbdător să afle dacă hotărârea lui fusese justă, dacă intuiţia îl înşelase sau nu.

Absorbit de gânduri, trecu de bifurcaţia care ducea la mina părăsită şi fu nevoit să se întoarcă. Acum se făcuse ziuă de-a binelea şi deşertul era mov.

Avea un avans de o oră. Frână brusc: drumul era barat de o şaretă cu cal. Pe când se pregătea s-o ocolească, nişte oameni înarmaţi ieşiră din boscheţii de pe marginea drumului. Malko recunoscu trăsăturile slabe ale lui Geranios. Rebelul îi adresă un salut vesel şi se apropie de maşină.

— *Buenos dias*! Nu ne temem de dumneata, dar nu se ştie niciodată! S-ar fi putut să fii capturat ieri seară şi să fi fost forţat să spui unde se află ascunzătoarea. Aşa că ne-am mişcat din loc…

Malko se uită în jurul lui. Erau vreo doisprezece oameni, toţi foarte tineri, echipaţi cu arme de tot felul, îmbrăcaţi în civil şi neraşi. În plus, Isabella-Margarita avea cizme şi blugi. Şi ea era înarmată cu un pistol-mitralieră Beretta. Deodată Malko fu cuprins de neliniște:

— Nu pot lua pe toată lumea! Carlos Geranios îl linişti imediat.

— Ceilalţi nu pleacă. Mai este încă treabă de făcut aici. Să-i regrupeze pe camarazi, să refacă celulele, să prelucreze masele. Până la urmă regimul se va nărui, iar noi îi vom da o mână de ajutor…

— Să mergem, zise Malko. Eşti gata?

— Sunt gata, răspunse Geranios.

Întinse arma unui bărbos şi înainta spre Isabella-Margarita. Şi ea lăsase arma jos. Se îmbrăţişară îndelung, fără o vorbă, apoi se sărutară cu furie.

Se despărţiră şi Carlos Geranios se lăsă să cadă pe bancheta maşinii. Ridică pumnul.

— *Viva El M.I.R.*!

— *Viva*!

Strigătul ieşise din toate piepturile. Malko îşi zise că viaţa era ciudată. În timp ce maşina se îndepărta, Carlos se întoarse de mai multe ori. Isabella-Margarita stătea în mijlocul drumului şi îi făcea cu mâna.

— Nu ştiu când o voi revedea, zise chilianul.

Merseră în tăcere. Carlos Geranios îl îndruma pe Malko pe întortocheatele piste ale deşertului, pentru a evita reîntoarcerea pe drumul mare spre Valparaiso. Nu se vedea nici ţipenie de om.

— Ţi-ai riscat viaţa şi ai suferit din cauza mea, remarcă deodată chilianul. N-aş fi crezut aşa ceva cu putinţă din partea

unui agent CIA.

— Nu sunt un agent obişnuit, zise Malko. În plus, mi se pare că ai lucrat şi dumneata pentru CIA.

Carlos Geranios afişă un surâs disperat.

— Este adevărat. Dar am comis o greşeală teribilă, teribilă, repetă el cu glas scăzut. Voiam să-l forţez pe Allende să accepte revendicările muncitorilor. Dar ei aveau nevoie de hrană. Aşa că am acceptat banii de unde veneau; nu credeam că Allende era atât de fragil. Nu mi-o voi ierta toată viaţa. Comuniştii ne acuză că ne-am lăsat cumpăraţi. E fals. Ne-am înşelat. Totdeauna am urât imperialismul Nordului.

Se făcu din nou tăcere. Malko se simţi deodată obosit. Vedea drumul dublu în faţa lui.

— Ăsta e drumul spre Ibacache, zise Carlos Geranios. Ia-o la dreapta.

Malko intră pe un mic drum asfaltat care ducea spre sud, şerpuind prin deşert. Încetini, depăşi borna şapte. Ajunseseră la locul întâlnirii. Malko trase pe margine şi opri motorul.

Tăcerea era impresionantă. O pasăre trecu în zbor în înaltul cerului. Un vultur. Cei doi bărbaţi coborâră. Era ora şase şi jumătate. Malko căscă, scoase pistolul din husă şi îl încarcă. Carlos avea la centru un pistol-automat de calibrul 45. Chilianul se sprijini de maşină epuizat.

— De când am fugit de la Ambasada Italiei, mărturisi el, n-am mai petrecut o singură noapte adevărată... Nu ştii ce înseamnă să nu poţi niciodată să te odihneşti total. Să fii gata mereu să sari la arme. Când voi ajunge la Mendoza, voi dormi o săptămână întreagă.

Malko scoase cutia cu vopsea, o pensulă şi începu să traseze cercul negru pe acoperişul maşinii, după ce îi explică lui Geranios despre ce era vorba. Apoi examina drumul cu nelinişte. Era plin de găuri mari. Niciodată avionul n-ar fi putut să aterizeze. Se întoarse la Carlos Geranios, încercând să-şi ascundă îngrijorarea. Chilianul stătea jos, sprijinit de maşină.

— Ce este? îl întrebă el văzându-i aerul preocupat.

Malko îl înştiinţa despre starea drumului. Rebelul se duse să vadă şi reveni schimbat la faţă.

— Nu va putea să aterizeze, zise el posomorât. Dacă totuşi reuşeşte, riscă să capoteze la decolare.

Rămaseră tăcuţi. Era şapte fără cinci. Prea târziu ca să mai poată face ceva. Malko îşi luă inima în dinţi.

— Dacă… nu poţi pleca, ai prevăzut ceva?

Carlos Geranios clătină uşor din cap, cu ochii plini de deznădejde.

— Nu, făcu el. Nu ar fi prea multe probleme din punct de vedere material. Moral însă, nu ştiu dacă voi rezista. Trebuie să pun toate astea la loc sigur…

Îi arătă o geantă din piele închisă cu un lacăt. Un zâmbet palid îi scoase la iveală dinţii albi.

— Pentru conţinutul acestei genţi au vrut să mă omoare, zise el.

— Ce ai înăuntru? întrebă Malko.

Carlos Geranios ezită înainte de a răspunde.

— Dovezile că Federico O'Higgins este un agent al CIA, unul din ei, de ani de zile. Şi apoi nişte lucruri care îi interesează mult pe americani. Documente despre proiectul „Camelot". Un raport despre reuniunea „Comitetului celor 40" care a avut loc la Washington la 27 iunie 1970. Subiectul discuţiilor a fost Chile. Erau de faţă Henry Kissinger, directorul CIA, secretarul Departamentului Apărării şi alţii…

— Dar ce mai e şi proiectul „Camelot"? întrebă Malko. Geranios zâmbi.

— Ar trebui să ştii. O creaţie a „Diviziei clandestine" a CIA. Clasată drept *High Risk Covert Operation*. În vederea destabilizării regimului Allende… Totul se află aici.

Bătu cu mâna peste geantă.

Malko îşi simţi stomacul preschimbându-se în plumb. Îi era frică să înţeleagă. Dar totul îşi găsea locul cu atâta claritate încât nu putea ignora dezvăluirile lui Geranios…

— Carlos, zise el, de ce nu mi-ai spus despre toate astea zilele trecute?

Chilianul scutură din cap.

— Nu puteam s-o fac. Nu aveam destulă încredere în dumneata.

— Şi John Villavera ştie că ai aceste documente?

— Probabil că da. Cei din vechea echipă erau la curent. Au încercat să le recupereze prin negocieri.

— Cine ţi le-a procurat?

Carlos Geranios avu un zâmbet ostenit.

— Tania.

Cercul se închisese. Tania, agent sovietic, intenţionase să compromită regimul lui Pinochet şi CIA. Malko se uită la cerul gol.

Simţi cum îl cuprinde o angoasă inexorabilă. Revăzu faţa prea cuminte a lui John Villavera, persoana care reprezenta CIA la Santiago...

— Trebuie să plecăm de aici, zise el cu o voce albă. Cât mai repede posibil. Să ne întoarcem în mina părăsită. Vom avea timp să reflectăm.

Carlos Geranios îl privi cu uimire.

— Dar de ce? Mi-ai spus că...

— Nu ştiam că deţii aceste documente compromiţătoare pentru CIA. Asta schimbă totul. S-o ştergem de aici.

Carlos Geranios nu-l mai asculta. Privea cerul spre est. Deodată întinse braţul cu faţa luminată de bucurie.

— Priveşte!

Malko se uită în direcţia indicată. Un avion se apropia de drum, zburând destul de jos. Un mic aparat cu un singur motor. Greutatea care apăsa stomacul lui Malko se volatiliza într-o fracţiune de secundă. John Villavera nu-l minţise! Ceea ce-şi imaginase adineauri nu era decât un coşmar teribil.

Micul aparat se apropia, zburând la câteva sute de metri, paralel cu drumul. Malko îşi zise că cercul negru de pe acoperiş era inutil. Nu exista nici o fiinţă omenească pe distanţă de o milă de jur-împrejur. Cu un zumzăit vesel, *Piper*-ul vopsit în galben trecu pe deasupra capetelor lor. Amândoi îi făcură semne fără să reuşească să-l vadă pe pilot.

— Se va întoarce! strigă Geranios. Peste cinci minute vom fi plecaţi.

Malko se gândi la starea îngrozitoare a drumului şi se întrebă cum l-ar putea preveni pe pilot de pericol. Urmări cu privirea avionul. Acesta continua să zboare drept, fără să lase impresia că intenţiona să se întoarcă la ei. Malko îşi spuse la început că era victima unei iluzii optice. Că virase deja, că se întorcea. Dar micul punct se micşora, se micşora... Zgomotul motorului la fel... Căută privirea lui Carlos Geranios. Chilianul se transformase parcă în statuie.

Avionul dispăru în ceaţa care încă mai acoperea contraforţii colinelor. Pustiul redevenea tăcut. Câţiva vulturi sau condori zburau în cerc foarte sus pe cer. Malko se repezi la maşină.

— Repede!

Chilianul privea încă spre locul unde dispăruse avionul. Cu lacrimi în ochi. Huruitul motorului îl făcu să tresară.

— Ce faci? strigă el. Se va întoarce.

— Nu, strigă Malko, vino!

Carlos se apropie şi se aşează cu regret lângă Malko. Acesta demară. Încercă să întoarcă cu atâta brutalitate încât motorul se opri. În scurta clipă de tăcere, înainte de a demara din nou, percepu un zgomot care îi îngheţă sângele în vine. Părăsi volanul şi se repezi afară din maşină.

— Atenţie, Carlos!

Carlos Geranios nu mai înţelegea. Strânse la piept geanta de piele şi coborî iar din maşină. Malko întinse braţul spre orizont către nord-est. Ochiul lui exersat distingea un punct care se apropia cu toată viteza, zburând foarte jos. Zgomotul lui îl alarmase... Un Jet[24] de luptă.

Malko se uită în jurul lui. Şanţurile de pe marginea drumului nu erau prea adânci iar deşertul se întindea neted ca în palmă... Deodată, la o depărtare de vreo sută de metri, zări o falie mare de origine vulcanică, ceea ce chilienii numeau *que*b*radas.* Malko o luă la fugă, trăgându-l după el pe Carlos Geranios. Plonjară în acelaşi timp pe pământul pietros, în mijlocul cactuşilor, în timp ce urletul Jet-ului devenea asurzitor.

Şi un alt zgomot se suprapuse primului, cel al unui tun rapid. Urmară o serie de explozii şi apoi una mai mare. Zgomotul Jet-ului se îndepărtă. Malko se căţără pe marginea faliei şi se uită afară. Rămăşiţele Datsun-ului ardeau; portierele fuseseră proiectate la o distanţă de mai mulţi metri. Avionul nu mai era decât un punct mic în direcţia munţilor.

— Dacă a văzut că nu eram în maşină, zise Malko, se va întoarce să ne termine până când nu va mai rămâne nimic din noi...

Strângând servieta la piept, Geranios se uita fix la cer. Cu o încetineală exasperantă, avionul – un Mirage chilian – urca pe cer, realizând un arabesc plin de graţie, strălucind în răsăritul soarelui. Apoi alunecă pe o aripă, revenind spre ei. Cu coloana de fum negru urcând din deşert, pilotul ar fi trebuit să fie orb ca să rateze ţinta. Malko se gândi cu o furie de nedescris la cercul de vopsea neagră făcut după sfatul lui John Villavera... Oferise pur şi simplu băţul cu care să fie bătut.

Se aruncară din nou în falie, fără să ia în seamă cactuşii care le zgâriau pielea. Îşi ţinură respiraţia, cu muşchii încordaţi... Tirul rapid se repetă, urmat de exploziile proiectilelor. Dar nici unul în apropierea lor. Se ridicară în picioare. Avionul Mirage urca drept

[24] JET- avion cu reacţie (n.t.).

spre cer. Pilotul nu făcuse decât să tragă o rafală de siguranţă în rămăşiţele care ardeau pe drum. Malko şi Geranios rămaseră nemişcaţi în timp ce aparatul zbura în cerc probabil ca să se asigure că nimic nu mai trăia în maşina incendiată. Inima lui Malko bătea cu putere.

După câteva minute, care pentru cei doi durară adevărate ore, Mirage-ul luă direcţia nord-est, de acolo de unde venise. Cei doi bărbaţi ţâşniră afară din falie, smulgându-şi acele cactuşilor intrate în piele şi haine, palizi la faţă. Mâinile lui Carlos tremurau. Malko era dominat de o furie oarbă şi totodată de o groază retrospectivă.

— Vor veni după cadavre, zise el.

CAPITOLUL XVII

Cu gâtul uscat, cu plămânii parcă în flăcări, cu picioarele ca de plumb, Malko alerga spre vest, cu ochii ţintă la linia colinelor care păreau că se îndepărtează pe măsură ce se apropiau de ele.

Carlos Geranios alerga alături de el, cu gura deschisă ca să aspire cât mai mult aer, trăgând după el servieta grea din piele. Departe în urma lor, focul mistuise aproape complet maşina. Mirage-ul dispăruse de parcă n-ar fi existat niciodată. Se îndepărtau de drumul Santiago-Valparaiso, căci pe acolo urma să vină D.I.N.A. După cadavre. Cel puţin aşa credeau... Malko avea impresia că plămânii lui vor face explozie. Nu avea decât un singur gând. Să pună mâna pe John Villavera. Dar americanul se afla la Santiago. Într-o altă lume... Epuizat, Malko se opri din alergat. Carlos Geranios îl trase de mână.

— Repede, *companero*, repede, dacă vin acum ne omoară. Dacă ar fi existat martori, atunci ar fi fost mai dificil să-i suprime.

— Du-te, Carlos, zise Malko. Nu mai pot.

Îi venea chiar să arunce pistolul extraplat, aşa de insuportabilă i se părea greutatea lui. Geranios scutură din cap.

— *Vamos! Vamos*!

Deodată, o explozie ca de petardă, îi făcu să întoarcă capetele. Se apropia o maşină, vestigiu dintr-o altă epocă: un Ford T, vechi de cincizeci de ani, înaintând pe mijlocul drumului cu treizeci de kilometri la oră. Claxona slab şi, văzând că cei doi bărbaţi rămăseseră în mijlocul drumului, se opri cu un scârţâit tânguitor de frână. Înăuntru nu era decât un ţăran bătrân care le adresă un zâmbet larg şi o frază lungă, într-un limbaj de neînţeles pentru Malko. Dialect chilian.

Carlos vorbi cu bătrânul. Apoi chilianul traduse pentru Malko.

— A văzut rămăşiţele maşinii. Crede că am avut un accident. I-am cerut să ne ducă la Santiago. Mergea la Ibacache. Vine de la Los Rotos.

Negocierile durară câteva minute, impulsionate considerabil de un teanc de *escudos*. În sfârşit, cei doi urcară în maşină. Carlos se aşeză lângă şofer. Fordul fu gata să nu mai pornească. După douăzeci de minute traversau Ibacache şi se îndreptau spre Santiago.

Malko îşi rumega furia. Acum nu mai putea interveni decât

ambasadorul SUA. Ţăranul le întinse o pungă de hârtie cu *empanadas*, un soi de foi din aluat local pe care se grăbiră să le consume cu multă poftă.

După aceea, Malko moţăi, clătinat de hurducături şi se trezi la claxonările furioase ale unui autobuz care îi depăşi aproape aruncându-i în şanţ. Intrară în Santiago pe la sud. Malko ştia că în timpul zilei nu risca prea mult. D.I.N.A. era prea prudentă. Şi, deocamdată, în mod oficial era mort…

Asta îi oferea un oarecare răgaz.

Fordul pătrunse pe Alameda, în spatele palatului Moneda. Ţăranul opri, devorând cu privirea vechea clădire.

— E prima oară când vin aici, zise el extaziat, e frumos! Carlos şi Malko săriră din Ford, îi strânseră mâna şi se îndepărtară. Intrară într-un bar, Haiti, unde pentru 350 *escudos* o chelneriţă în mini le aduse amândurora câte o „cafea-cafea”. Băură amândoi câte două, una după alta.

— Să mergem la ambasadorul Statelor Unite, sugeră Malko. Carlos Geranios dădu negativ din cap.

— Nu. Nu mai am încredere în americani. Mă voi ascunde în Santiago şi îmi voi organiza plecarea altfel.

Îi întinse mâna.

— *Adios*.

Malko îi strânse mâna. Nu-i venea să creadă că misiunea lui se terminase.

— Cum voi putea să iau legătura cu tine? întrebă el.

Carlos Geranios ezită.

— Prin patroana bordelului de pe Calle Miraflores, Anna, răspunse el. Ea va şti întotdeauna unde sunt.

Luă geanta de piele şi ieşi de la Haiti, dispărând în mulţime. Malko îl imită foarte repede. Nu avea decât un singur gând: să-i spună lui John Villavera ce credea despre el. Era sâmbătă. La Langley nu era nimeni. Luând avionul chiar în acea zi, ar fi ajuns la Washington duminică dimineaţă. Era nerăbdător să ajungă în biroul lui Michael Burrough, cel care patrona „Western Hemisphere”, la Clandestine Division. Ca să-i „aranjeze” soarta reprezentantului CIA la Santiago.

Zgomotul unei fanfare militare îl făcu să întoarcă capul. Un convoi lung înainta pe Avenida Presidente Bunez. Soldaţii mergeau cu un pas lent şi rigid, de paradă în spatele unui sicriu purtat pe un afet de tun acoperit cu drapelul chilian. Din rândurile lor se auzea un cântec, sfâşietor şi insolit. Malko avu

impresia că visează. Soldaţii cântau „*Lili Marlene*”.

Se apropie de un trecător şi îl întrebă ce se petrece. Acesta îi răspunse cu indiferenţă:

— Îl îngroapă pe amiralul Bonilla. Cel care s-a prăbuşit cu elicopterul.

Soldaţii trecură prin faţa lui cu pas de gâscă, tropăind pe şosea, cu privirea fixă, cântând în gura mare vechiul cântec al Wehrmacht-ului. Rarii spectatori îşi întorceau privirile sau dispăreau pe străzile din apropiere. Vreo douăzeci de ofiţeri mergeau solemn în capătul coloanei, împopoţonaţi ca nişte brazi de Crăciun. Malko îl căută cu privirea pe colonelul O’Higgins, dar nu-l zări.

Porni spre Sheraton, în timp ce ropotul cizmelor descreştea în spatele lui. Avea câteva lucruri urgente de făcut.

Malko tocmai vroia să închidă după ce lăsase telefonul să sune de vreo zece ori. Dar cineva ridicase în sfârşit receptorul.

*

* *

— Hello! făcu vocea lui John Villavera.

Malko încercă să facă abstracţie de furia lui preţ de câteva secunde. Să se bucure de această clipă. Apoi anunţă cu o voce sarcastică:

— O surpriză, John, o surpriză neplăcută.

Nu auzi decât pârâiturile zgomotului de fond. Cu siguranţă că John Villavera îi recunoscuse vocea. Trebuia să-şi revină. Şi-l închipuia strângând receptorul în mână; căutând o explicaţie... înnebunit, furios. Întrebându-se ce nu mersese.

— John, făcu Malko, apăsând pe fiecare cuvânt, bănuiam că eşti o lepădătură. Dar în halul ăsta eşti demn de admirat. Aşa că fă-ţi comisioanele singur. Chilienii nu sunt conştiincioşi... Sunt viu. Şi Carlos la fel. *Bad news*[25], nu-i aşa?

Americanului îi reveni în sfârşit glasul. Fiecare cuvânt părea că iese cu greutate.

— Eram sub duş, ce se întâmplă? De ce nu eşti în drum spre Argentina?

— John, făcu Malko, dacă n-ar fi depins decât de tine, acum aş fi fost în drum spre iad... Numai că eu mă duc la Washington, unde voi explica cum tu, reprezentantul CIA la Santiago, ai organizat asasinarea mea şi a lui Carlos Geranios. Voi afla cine a dat ordinul! Am câţiva prieteni acolo...

[25] Veşti proaste (n.t.).

Vocea lui John Villavera deveni ascuţită.

— Nu înţeleg nimic din ce spui! Unde e Geranios? Ce s-a întâmplat? De ce mă acuzi?

— Ai fost de un cinism nemaipomenit când m-ai sfătuit să fac un cerc negru pe acoperişul maşinii, continuă Malko sufocându-se de furie. Cam cum i-ai cere unui iepure să-şi deseneze o ţintă pe piept. Să ştii că apreciez asta, John. Totdeauna se spune că funcţionarii n-au umor. E o greşeală. Tu ai foarte mult, John! Îţi spun adio. Dar vei mai auzi de mine. Înainte de a părăsi această frumoasă ţară, mă voi duce să-i spun şi ambasadorului ce cred despre tine.

— Aşteaptă, protestă Villavera, trebuie să mergem împreună în weekend la Vina Del Mar…

— John, făcu Malko, eşti mai abject decât îmi închipuiam. Malko închise telefonul puţin uşurat. Pornirea de a-i telefona lui Villavera fusese mai tare decât el. Acum voia să facă o baie. La Santiago era neputincios, nu putea lupta împotriva unui guvern legal. La Washington, un anumit număr de înalţi funcţionari îl apreciau şi îl respectau. Povestea asta avea să-i intereseze tare mult. Mai ales în momentul în care CIA era pe banca acuzaţilor. „Agenţia”, încercând să suprime un martor al infamiei ei, oferea un cadou bine venit pentru numeroşii săi detractori. Jack Anderson va profita de pe urma acestei situaţii. William Cobby, actualul director al CIA, risca să cadă. Poate chiar şi Kissinger… La ieşirea din baie auzi telefonul. Era o voce de femeie.

— *Senor* Linge? De la *Lan-Chile*. Îmi pare rău. Zborul nostru a trebuit să fie anulat. Dacă vreţi, vă reţinem un loc pentru marţi. Până atunci nu mai avem nici un loc…

Malko înjură printre dinţi.

— Şi alt zbor nu mai este?

— Nu ştiu, îi răspunse tânăra, nu sunt autorizată să fac rezervări pentru alte companii. Vă menţin rezervarea…

— Nu, zise Malko.

Închise şi se repezi la cartea de telefon. După treizeci de minute fu nevoit să renunţe. Nici o companie nu mai avea un loc pentru aparatele care părăseau Santiago. Trei avioane plecau sâmbătă şi toate erau pline. Nu exista nici măcar o listă de aşteptare… Mai mult decât suspect. Sună la Lan-*Chile.* Îi răspunse altcineva. Întrebă dacă erau locuri pentru avionul spre Rio şi dacă va pleca la timp.

După cinci minute avu răspunsul. Da, erau locuri. Da, avionul

pleca la orele patrusprezece şi treizeci de minute.

— Numele dumneavoastră, vă rog, ceru funcţionara. Malko i-l spuse. Aşteptă. Mai multe minute. Apoi interlocutoarea i se adresă din nou.

— *Senor*, îl anunţă ea cu o voce stingheritã, m-am înşelat, acest zbor a fost anulat. Nu am fost anunţaţi. Marţi dacă…

Malko închisese. D.I.N.A. şi John Villavera reacţionaseră repede. Luaseră hotărârea să-l asasineze până marţi.

Ceea ce însemna că Washington-ul nu era probabil la curent. Nu era pentru prima dată când un reprezentant local se arăta zelos.

Îi mai rămăsese ambasadorul Statelor Unite. El nu era cumpărat de D.I.N.A. şi cu siguranţă că Departamentul de Stat nu se grăbea să acopere o crimă comisă de CIA. Singura soluţie era să se refugieze la el. Luă din nou telefonul.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce sunase de zece ori, află că ambasadorul era plecat în weekend la pescuit de rechini.

— Dă-mi atunci un număr de la Washington, ceru Malko centralistei de la hotel. Trebuie să mai aştept mult?

— Vi-l dau imediat…

Dădu numărul direct al lui David Wise… Oriunde ar fi fost, şeful Serviciului Planuri putea fi găsit fie că era zi, fie că era noapte. De la primul apel, Malko se repezi la telefon.

— *Senor*, numărul nu răspunde, anunţă centralista.

Era mai mult decât improbabil. Malko avu deodată o inspiraţie.

— Sunaţi la acest număr, ceru el.

Fata notă al doilea număr de la Washington. Malko aşteptă. Apoi tânăra îl anunţă, cu aceeaşi părere de rău, că nici acest număr nu răspundea. Malko mulţumi şi închise. Fără iluzii.

Al doilea număr era cel al Casei Albe.

Cursa se închisese. Nu putea pleca cu avionul, nu putea comunica. Malko trebuia să rămână în Chile. Şi mai ales să nu poată spune ce se întâmpla. Rămânea o soluţie: Carlos Geranios. Malko zâmbi amar de această răsturnare de situaţie. Omul, pe care venise să-l salveze, s-ar fi putut să-i dea acum lui o mână de ajutor…

Deodată auzi în uşă lovituri violente. Sări după pistol şi aşteptă. Loviturile încetară şi se auzi soneria de la intrare. Se uită la fereastră. Pe acolo nu avea cum să fugă. Era la etajul treisprezece. Se apropie de uşă şi rămase lipit de zid, amintindu-şi de felul în care pătrunsese D.I.N.A. la Geranios.

— Cine este?

— Deschide repede!

Oliveira ţâşni în încăpere gâfâind. Albastrul de cobalt al ochilor ei străluceau de o lumină neobişnuită. Pe umăr purta agăţată aceeaşi traistă.

— Am încercat să-ţi telefonez de o sută de ori, zise ea. Tot timpul suna ocupat…

— Dar abia la prânz trebuia să vin la tine…

Tânăra chiliana îl privi drept în faţă. În ochii ei se oglindea spaima.

— Adineauri mi-a telefonat Pedro. M-a întrebat dacă eşti la mine. I-am răspuns că nu. Mi-a spus să nu încerc să te văd, că asta ar putea să fie foarte periculos pentru mine… Mi-e frică.

Malko se simţi din nou cuprins de angoasă. Situaţia evolua. Chiar şi hotelul devenea periculos.

— Pedro are dreptate, zise Malko. D.I.N.A. a hotărât să mă lichideze. Nu pot să părăsesc Santiago. Trebuie să mă ascund până luni când se va întoarce ambasadorul american din weekend.

— Îi voi cere tatălui meu…

— Vreau să rămân cu tine. Nu vor îndrăzni să-mi facă nimic…

— Asta nu e sigur, zise Malko.

— Cu atât mai rău. Rămân.

Şi se repezi în braţele lui. Îl sărută cu dragoste, violent cu tot corpul lipit de el.

— Unde mergem? şopti ea.

— Ai o maşină?

— Nu.

— Voi lua un taxi.

Nu-şi luă cu el decât valijoara-diplomat, lăsând pe loc restul bagajelor. Liftierul nu le acordă nici o atenţie.

Ieşiră din hotel. Soarele strălucea orbitor. În faţa Sheraton-ului, cu spatele la parcare, se alinia un şir de maşini de închiriat, cu şofer. Semaforul de la colţul străzilor Teations şi Augustinas arăta culoarea roşie. Malko înainta spre mijlocul străzii cu sens unic, spre maşini. Parcursese zece metri când strigătul Oliveirei, rămasă pe trotuar în faţa Sheraton-ului, îl făcu să întoarcă capul.

Trecând pe roşu, o maşină „404” break se năpustea peste el.

Văzu doi bărbaţi în faţă, bara de protecţie fără placă de înmatriculare, apoi făcu un salt disperat spre una din marile limuzine albastre. Maşina „404” îl atinse uşor, derapa, se redresa

şi dispăru spre Alameda. Un şofer dădu fuga să-l ajute pe Malko să se ridice, potopindu-i cu blesteme pe şoferii imprudenţi.

Oliveira traversă ca o nebună.

— Ei sunt! strigă ea. Nu aveau număr! Malko se scutură de praf.

Ar fi putut să fie cel mai lung weekend din viaţa lui.

CAPITOLUL XVIII

Limuzina albastră se deplasa pe aleea Vitacura cu o viteză de melc. La preţul la care se vindea benzina, şoferul nu voia să facă nebunii. Oliveira, cu capul lăsat pe umărul lui Malko, plângea încet. Pudic, şoferul se făcea că nu vede nimic. Crezând că e vorba de o ceartă între îndrăgostiţi. Malko mai vedea şi acum maşina aceea venind peste el. A doua tentativă în aceeaşi zi. Şi nu avea să fie ultima.

— Unde mergem? întrebă cu glas scăzut Oliveira.

— La John Villavera, zise Malko.

Şoferul se întoarse să-i întrebe dacă nu doreau să se reculeagă la picioarele enormei statui reprezentând *Imaculata Concepţie*, care domina Cetro San Cristobal, chiar în dreapta lor. Malko refuză politicos. John Villavera va mai avea o surpriză neplăcută. Dădu şoferului adresa de pe Calle Laperouse.

— Am o socoteală cu acest domn, îi zise el Oliveirei. Apoi vom aştepta la el întoarcerea ambasadorului.

Ea îl privi înspăimântată.

— Îl vei... Ucide?

— Nu e total exclus, răspunse cu răceală Malko.

Merseră în tăcere până la Barrio Alto. Malko se simţea rece ca un aisberg. Totdeauna avusese oroare de violenţă gratuită. Dar John Villavera nu merita nici cea mai mică milă. Ceea ce pusese el la cale era josnic... Avea pur şi simplu poftă să-l suprime. Apăru curba de pe Calle Laperouse unde se găsea casa americanului. Malko simţi cum i se strânge stomacul. Chiar în faţă era oprită o furgoneta mare, de culoare albă, aparţinând bine cunoscutei D.I.N.A.

— Mergi mai departe, îi spuse el şoferului.

Acesta, pe trei sferturi adormit, nu auzi şi opri chiar lângă furgoneta, apoi întoarse capul spre Malko zâmbind.

— Să vă aştept, senor?

Geamurile din spate se găseau chiar în dreptul cabinei furgonetei. Malko zări o şapcă şi o faţă măslinie cu nişte ochi cercetători. Aproape imediat auzi deschizându-se cealaltă portieră a furgonetei. Văzu o siluetă în uniformă dând ocol furgonetei pentru a vedea cine era în interiorul limuzinei. Mai mult ca sigur că semnalmentele lui fuseseră difuzate. Măsură

distanţa care îl separa de casa lui John Villavera. Era imposibil să o parcurgă fără să fie ucis. Şi mai era şi Oliveira.

Făcu un salt afară din limuzină, îl ocoli pe şofer şi urcă în locul lui.

— Culcă-te pe banchetă! îi strigă el Oliveirei.

Limuzina făcu un salt înainte, măturându-l pe şofer cu portiera deschisă şi evitându-l pe puţin pe poliţist. Surprins, acesta din urmă nu avu nici măcar timp să tragă. Limuzina dispăru după colţ. Malko trecu pe roşu la o intersecţie şi se pomeni pe aleea Amerigo Vespucci. Oliveira sări peste spetează şi se aşeză în faţă.

— Fantastic, făcu ea cu un râs nervos, e ca în filme!

— În filme, zise Malko, gloanţele nu ucid.

Furgoneta difuza deja semnalmentele maşinii. Cursa se închidea din ce în ce mai mult. Parcurse Providencia cu o viteză nebună şi se strecură până pe Calle Miraflores. Era duminică şi strada era pustie. Coborî şi o lăsă pe Oliveira în maşină.

— Aşteaptă-mă aici.

Se repezi în ascensor şi apăsă pe butonul etajului 9. Sună la uşa bordelului „mamei Anna", care se găsea chiar alături de cea a unui medic. Clienţii aveau totul la domiciliu...

Uşa se deschise şi apăru o fată foarte tânără, superbă, exagerat de machiată, cu gene interminabile şi o gură mare şi roşie care îi adresă lui Malko un zâmbet fermecător.

— *Senora* Anna?

Încântătoarea creatură luă un aer dezolat.

— *La casa esta cerreda! Hoy, esta une matrimonio. Yo se va*[26].

Şi într-adevăr ieşi. Taiorul „retro" îi accentua îngustimea taliei şi opulenţa şoldurilor. În ascensor fata îl examina pe Malko fără ruşine.

— *Tu vienes manana, gringo*, şopti ea. *Pregunta por Laurencia*...[27]

Deocamdată nu asta căuta Malko. Oliveira se întunecă la faţă văzându-l ieşind cu acea creatură strălucitoare.

— De ce te-ai dus la curve? şuieră ea.

— S-a nimerit să coborâm împreună, jură el.

Porniră din nou. Singura soluţie rămăsese acum prietenul lui, Jorge Cortez, diplomatul dominican.

*

[26] Casa e închisă. Azi e căsătorie. Mă duc şi eu acolo, (n.a.).

[27] Tu vino mâine, gringo. Întreabă de Laurencia, (n.t.).

* *

— Ne urmăreşte o maşină, îl anunţă Oliveira.

Malko simţi cum îl furnică mâinile de frică. Mergeau de-a lungul râului secat, spre Barrio Alto. Se întoarse şi văzu o maşină „404” cu doi oameni la bord. Şi o antenă deasupra... Inutil să se mai întrebe cine erau. Avea să-i ducă direct la Jorge Cortez. Maşina nu încerca să-i prindă din urmă. Se întrebă cum dăduseră de urma lor.

Poate că pur şi simplu printr-un noroc.

Trebuie să se debaraseze de urmăritori. Repede. Trecu în revistă toate posibilităţile. Oliveira tăcea cu mâna crispată pe braţul lui. Din cauza ei, nici nu putea fi vorba să se lase prins din urmă şi să angajeze lupta. Se gândi deodată la oferta şoferului de taxi şi la una din serile precedente. Viră brusc la stânga şi întoarse trecând un pod metalic peste râuleţ. Maşina „404” era tot timpul în spatele lui.

— Unde mergem? strigă Oliveira.

— Vei vedea!

Ajunse la poalele colinei San Cristobal şi intră pe un drum îngust ce şerpuia de-a lungul ei până la restaurantul Oenotheque, loc favorit al agenţilor secreţi ai CIA, de unde se putea vedea tot oraşul. Drumul urca în serpentine şi vederea era splendidă.

— Dar eşti nebun, izbucni Oliveira, ne vor prinde. Nu mai e alt drum ca să coborâm...

— Ştiu, zise Malko.

Mări cu brutalitate viteza. Bătrânul Chevrolet făcu un salt înainte. Maşina „404”, care se apropiase, dispăru la cotitura următoare. Nu era în stare să lupte împotriva celor opt cilindri ai maşinii americane pe această coastă abruptă. Limuzina arunca pietrişul în părţi, cauciucurile gemeau, capota supraîncălzită făcea un zgomot de-ţi frângea inima, înspăimântată, Oliveira stătea agăţată de Malko.

Intrară pe esplanada care înconjura restaurantul din vârful colinei.

Fără măcar să încetinească, Malko execută o întoarcere pe loc şi o porni în sens invers pe drumul pietros. Strânse în mâini volanul şi ţâşni cu toată viteza. Nimic la primul viraj.

Nimic la al doilea.

Maşina „404” apăru la mijlocul celui de al treilea, urcând cu greu, lipită de peretele perpendicular. Şoferul zări limuzina şi

trase instinctiv de volan spre dreapta. Malko acceleră şi merse drept înainte. Cu aproape cincizeci la oră, calandrul Chevrolet-ului izbi în plin maşina „404” la nivelul primei uşi din stânga. Şocul fu îngrozitor, bara de protecţie a limuzinei intră ca în brânză în tabla maşinii „404”, împingând-o afară de pe drum ca pe o bilă de biliard. Maşina urmăritorilor căzu în râpă, alunecând pe cele patru roţi, cu un oribil pârâit de tablă. Limuzina se opri, cu partea din faţă în gol, cu aripa stânga sfărâmată şi calandrul spart. Maşina „404” se rostogoli de mai multe ori de-a lungul colinei, explodă la cincizeci de metri mai jos, izbindu-se de un pilon de ciment şi luă foc.

Totul nu durase decât un minut. Oliveira începu să respire, cuprinsă de un tremur nervos.

Malko dădu înapoi. Roata din faţă se frecă de aripă cu un zgomot exasperant, dar se putea deplasa. Când ajunse la poalele colinei, Oliveira era în plină criză. Malko o porni spre nord. Obţinuse o mică amânare… O trase pe Oliveira spre el.

— Nu-ţi fie frică, te voi lăsa la un prieten sigur.

— Vreau să rămân cu tine, gemu ea.

Malko nu răspunse. Situaţia devenea mult prea periculoasă… După cinci sute de metri un beculeţ roşu se aprinse pe tabloul de bord. Temperatura ajunsese la o sută. Şocul spărsese radiatorul. Limuzina se mişca din ce în ce mai greu. Un jet de abur începu să iasă prin crăpăturile capotei… motorul se opri din nou şi un jet de abur ţâşni din capotă! Malko sări din cabină trăgând-o pe Oliveira după el. Deveniseră prea uşor de reperat.

— Să mergem pe jos, zise el.

Mai aveau cam un kilometru până la casa lui Jorge Cortez.

*

* *

Amabil ca întotdeauna, dominicanul îi servise cu *vainas*[28]. După ce află toată odiseea lor, diplomatul, fără să facă nici un comentariu, le propuse:

— Ar fi mai bine să rămâneţi aici până mâine. Vă voi conduce cu maşina mea la Ambasada Americană.

Malko scutură din cap.

— E prea periculos pentru dumneata. Sunt dezlănţuiţi. Vor neapărat să mă termine.

— Dar Villavera?

— E de partea lor.

[28] Cocteil de ou, (n.a.).

Urmă o tăcere apăsătoare. Oliveira, care fusese în sala de baie, se întoarse palidă la faţă şi se aşează lângă Malko.

— Cred că nu avem de ce ne teme atâta vreme cât e ziuă, zise Malko. Dar cât timp circulaţia e interzisă vor face tot ce le va sta în putere. Nu uita că O'Higgins ştie că suntem prieteni. Va fi primul loc unde va veni.

— Atunci ce vrei să faci?

— Am nevoie de maşina dumitale, zise Malko. O voi lăsa undeva. Prefer să nu-ţi spun, ca să nu ştii nimic.

— O găseşti în garaj, făcu diplomatul. Eşti sigur că nu vrei să dormi aici?

— Sigur, îi răspunse Malko. Mi-ai făcut destule servicii. Băură. Apoi diplomatul îi conduse în garaj şi le dădu cheia Buick-ului Riviera. Se uită după ei făcându-le cu mâna. Malko mergea încet, acum ceva mai liniştit. Până la căderea nopţii rămăsese mai puţin de o oră şi maşina aceea nu era încă cunoscută de D.I.N.A. Dar foarte curând avea să se pună problema nopţii. Nu puteau să doarmă în maşină, era prea periculos într-un oraş atât de patrulat de poliţie ca Santiago.

Tânăra chiliana nu spunea nimic. Puse o casetă cu Jim Croce şi închise ochii. Malko conducea ca un automat, parcurgând aleile liniştite din Barrio Alto. Simţea privirea Oliveirei îndreptată spre el. Drumurile de ieşire din Santiago erau cu siguranţă supravegheate de D.I.N.A.; despre aeroport nici nu putea fi vorba. Carlos Geranios rămânea de negăsit.

— Unde mergem? întrebă Oliveira.

— Asta mă întrebam şi eu, suspină Malko. Cel mai bine ar fi să încercăm să ne refugiem la o ambasadă…

— Nu e uşor, observă Oliveira. Sunt foarte bine păzite. Carabinierii au ordin să tragă fără somaţie.

Încă o uşă care se închidea. Malko simţi că îi este şi foarte foame. Dar toate restaurantele erau periculoase. Înjură cu glas scăzut, blestemând CIA şi mai ales pe John Villavera. Merse mai departe pe Providencia, încetini când trecu prin faţa reşedinţei ambasadorului american.

O maşină „404" cu patru oameni la bord staţiona lângă trotuar şi o furgoneta vopsită în alb şi negru bloca poarta.

Ceva mai departe, coti la dreapta, pe Vicuria McKenna, o alee largă care ducea spre sud.

Opri la stop, cuprins de furie şi de descurajare totodată. Plasa întinsă de D.I.N.A. se strângea cu scurgerea fiecărui ceas. Nu era

uşor să lupţi împotriva unei poliţii atotputernice, într-un oraş unde nu cunoştea practic pe nimeni, unde duşmanii lui aveau puteri depline.

Poate Carlos Geranios fusese prins... Era obligat să se debaraseze de Oliveira, să rămână singur. Era frânt de oboseală şi murea de foame.

Fără să ştie încotro merge, o porni pe Vicuria McKenna. Buick-ul mergea fără probleme. Deodată Oliveira se îndreptă pe scaun.

— Ştiu un loc unde nimeni nu va veni să ne caute! izbucni ea.

Malko fu gata să lovească o rablă care venea în faţă.

— Unde?

Pentru prima oară de când porniseră la drum, Oliveira avea o lumină veselă în privire.

— La Valdivia, zise ea.

CAPITOLUL XIX

— E un hotel, îi explică Oliveira. Unde te duci să faci dragoste. Este foarte cunoscut. În *Time Magazine* a apărut un articol despre el.

Malko crezu că nu auzise bine. *Time Magazine* nu avea obiceiul să facă reclamă unor astfel de stabilimente. Nici măcar la Santiago.

— Ce are deosebit? întrebă el. Tânăra femeie râse stingherită.

— Nişte decoruri extraordinare în camere. Fiecare e diferită. Tahitiana, capsula spaţială, franceza, japoneza, galeria oglinzilor, maşina, o şaretă cu fân şi multe altele. Fiecare îşi alege ce vrea. Mai ales că nu ai nevoie de acte ca să intri. Ci numai de 35 de mii de *escudos*.

Malko nu se putu reţine să nu fie intrigat de întinderea cunoştinţelor tinerei chiliene.

— Mergi des acolo?

Ea clătină din cap, în timp ce trecea prin faţa porţilor înalte de la Ambasada Argentinei: o clădire cenuşie în mijlocul unui parc, bine păzită de carabinieri.

— Mă duceam cu ţăranul meu de bărbat. De fiecare dată când veneam la Santiago. Cred că am făcut toate camerele.

Oliveira îşi însoţi vorbele cu o strâmbătură încântătoare.

— Dar nu era deloc grozav. Înainte de a merge acolo beam mult şi după aceea în cinci minute totul era gata şi adormea... Asta nu se putea numi decât risipă de bani.

— Mi se pare o idee bună, zise Malko. Ne-am putea odihni. Unde este?

— Mergi drept înainte.

Maşina continua să străbată Vicuria McKenna aproximativ un kilometru, după care coti pe o stradă mică fără lumină, mărginită de un zid orb. Mai multe fete în super-mini se plimbau pe trotuare. Prostituate.

— Intră acolo, îi zise Oliveira arătându-i o poartă mare. Tocmai ieşea o maşină lungă de culoare neagră. Pe bancheta din spate Malko zări o mireasă în mare ţinută care îi adresă un salut vesel şi complice.

În curte se găseau aliniate mai multe boxe pentru maşini. Paznicul se ivi imediat şi îl conduse într-una din ele. Apoi îl însoţi

la o casă unde oficia o funcţionară indiferentă. Oliveira se aplecă spre ea şi îi şopti ceva. Casiera examina o foaie de hârtie aşezată în faţa ei şi dădu din cap afirmativ.

O fată într-o fustă mini de culoare neagră îi conduse apoi pe un culoar în aer liber ce ducea la o serie de bungalouri răspândite într-o mică grădină. Lumina era extrem de slabă şi decorul părea feeric: boschete de plante verzi, cocotieri, masive de flori. Lămpi mici semnalau fiecare bungalou.

Nu văzu pe nimeni. La intrare nu li se ceruse nici un act. Călăuza îi duse până la un bungalou izolat, le deschise uşa, dând la iveală nişte trepte care coborau în adâncime. Malko era uluit. Ai fi zis că este o adevărată cavernă cu pereţii cenuşii, neregulaţi, stalagmite, iar lumina ascunsă cu abilitate sub torţe false. Un adevărat decor de cinema. După ce călăuza închise uşa, Oliveira se lipi de Malko.

— Asta e peştera! îi explică ea, cu un ton încântat. Totdeauna am dorit să mai vin aici...

Coborâră treptele până jos. Solul era acoperit cu blănuri, erau colţuri tapisate cu oglinzi şi pline cu perne. „Încăperea” se termina cu o banchetă lată care avea deasupra o oglindă imensă. În fund, prin pereţii din sticlă, se zăreau rădăcini enorme luminate de proiectoare. O muzică domoală se revărsa din difuzoarele invizibile. Malko rămase cu gura căscată în faţa patului: un soi de culcuş preistoric acoperit cu blană, încadrat de oglinzi, unde chiar şi telefonul era vârât într-un toc păros...

În afară de muzică nu se auzea nimic. „Peştera” era săpată în sol. Aveai impresia că legătura cu lumea era tăiată. Malko înţelegea gustul îndrăgostiţilor pentru Valdivia. Era într-adevăr un decor perfect în care te puteai iubi liniştit. Absenţa ferestrelor întărea impresia de intimitate. Se gândi la mireasa îmbrăcată în alb care tocmai plecase. Valdivia era într-adevăr o instituţie...

Deodată gura caldă a Oliveirei îi aminti că nu era singur. Îl împinse pe pat fără o vorbă şi se întinse peste el cu presiune exigentă a întregului corp. Mai tremura încă; un tremur nervos, scurte accese sacadate. Malko primi această destindere cu bucurie; tensiunea nervoasă din ultimele ore fusese prea puternică.

Deodată Oliveira se rostogoli lângă el.

— Mi-e foame! zise ea. Şi se târî până la telefon.

— Comandă şampanie, îi şopti Malko.

Şi până la sosirea comenzii îşi explorară domeniul. Pereţii din

stuc semănau aproape perfect cu cei ai unei peşteri adevărate, dar cu aer condiţionat…

— Vei vedea, şopti ea, am o surpriză pentru tine.

Malko spera că va fi o surpriză plăcută. Se gândi din nou la John Villavera şi furia îi alungă dorinţa. „Peştera” nu era decât un interludiu agreabil.

Un chelner bătu la uşă şi aşeză o tavă imensă lângă pat. Arici de mare şi nişte scoici mari specifice ţării, machas. La care se adăugau două sticle de Moet şi Chandon. Flămânzi, se aruncară amândoi asupra mâncării. Malko desfăcu şampania. Băură şi mâncară. Fiecare înghiţitură de şampanie mai risipea o părticică din tensiunea lui Malko.

După prima sticlă de Moet, Oliveira se ridică îşi luă traista şi dispăru în sala de baie. Când îşi făcu apariţia, Malko simţi un şoc în epigastru.

Creatura din faţa lui, îmbrăcată într-un furou negru din dantelă, confundându-se cu ciorapii de aceeaşi culoare şi purtând în picioare pantofi cu tocuri interminabile, părea ieşită dintr-o bandă desenată pentru adulţi. Îşi mişcă formele până la pat în foşnet de veşminte şi căzu în braţele lui Malko râzând.

— Prevăzusem asta pentru weekend! zise ea. Ca să-ţi arăt că nu sunt o ţărancă.

Contactul cu corpul parfumat, cu materialul foşnitor care îmbrăca coapsele pline şi pieptul abia acoperit de dantelă, avură drept efect transformarea lui Malko cât ai clipi într-un adevărat om al cavernelor, respingând într-o depărtare nebuloasă CIA, D.I.N.A. şi pe Geranios.

Şampania, peştera şi oglinzile topiseră „pojghiţa socială” a tinerei femei. Oliveira trase cu nerăbdare capul lui Malko spre pântecul ei. Apoi privi în oglinda mare imaginea picioarelor lungi cu ciorapi negri strângând între ele părul blond. Acest tablou fu gata să-i declanşeze orgasmul.

Iar când acesta se produse, unghiile îi pătrunse în ceafa lui Malko, dădu capul pe spate şi ţipă.

Lui Malko îi venea să muşte, ca o fiară sălbatică, cu dorinţa multiplicată de strigătele partenerei.

Se repezi peste ea pătrunzând-o dintr-o singură mişcare. Ea îl primi cu un geamăt de bucurie şi făcu faţă asaltului agăţată cu braţele şi picioarele de el, scuturată de spasme de plăcere atât de apropiate încât păreau unul singur.

Apoi rămaseră lipiţi unul de altul, trăgându-şi răsuflarea. După

care au mâncat din nou, au băut şampanie, întinşi pe perne în faţa oglinzii. Oliveira, cu părul în ochi, cu cearcăne mari, cu o lucire irezistibilă în privire, părea că se bucură ca şi Malko de „deghizarea ei”.

Acesta, poate pe nedrept, se simţise total la adăpost. Oliveira îl mângâia, îl stropea cu şampanie ca să-l poată usca apoi cu limba.

— Nu cred că omul cavernelor a avut atâta confort, zise Malko întinzându-se cu un suspin.

Drept răspuns, Oliveira, care terminase de mâncat, se instala peste un teanc de perne şi îngenunche în faţa lui ca o hetairă supusă şi experimentată. Gura ei caldă zgândări din nou părticele de erotism din corpul obosit al lui Malko. Acesta încercă să profite din plin de clipa prezentă. Când aprecie că îi trezise din nou forţele, Oliveira îşi întrerupse mângâierea, bău dintr-o înghiţitură o cupă de şampanie şi se întoarse singură cu spatele la el şi cu faţa la oglindă.

Cu capul între braţe, cu fundul ridicat, părea, datorită ţinutei, o pisică mare şi neagră care aştepta să fie posedată.

Ridică ochii şi privirile li se încrucişară în oglindă. Conturul pupilelor ei era de un albastru apropiat de negru, iar centrul abia colorat.

Malko citi în ei dorinţa animalică, neînfrânată, absolută, o supunere totală. O chemare mută.

O prinse de şolduri şi o pătrunse. Picioarele lungi şi subţiri rămaseră strânse unul lângă altul, ca pentru a face accesul mai dificil. Malko se retrase, alunecă mai sus, milimetru cu milimetru şi o pătrunse din nou, aproape la fel de brutal. Reacţia neprevăzută a Oliveirei fu un strigăt de plăcere răguşit. O simţi strângându-se în jurul lui într-o contracţie excitantă…

La fiecare elan Oliveira scotea un geamăt scurt, cu mâinile agăţate de blană, primindu-l cu tot corpul.

Malko lăsă ochii în jos şi îi surprinse privirea fixă şi tulbure contemplând cu aviditate în oglindă imaginea celor două trupuri înlănţuite. Asta îi declanşa imediat plăcerea. Oliveira ţipă din nou. Apoi, fulgeraţi, se rostogoliră într-o parte, nedezlipiţi unul de altul, cu creierul gol, cu trupul sătul. Fericiţi ca nişte animale. Farmecul „peşterii” îşi făcea efectul.

*

* *

Edificio Diego Portales. Etajul 17. Singura fereastră luminată

era cea a lui Federico O'Higgins. Şeful D.I.N.A. menţinea o presiune telefonică constantă asupra diferitelor servicii. Ca de fiecare dată când era contrariat, mâna atrofiată îl durea îngrozitor. Degeaba dăduse buiota la maximum, avea impresia că mâna îi ardea din interior. Cu degetele crispate pe sursa de căldură, respira cu calm ca să nu urle.

Se auzi unul din telefoane. Ridică receptorul şi recunoscu vocea locotenentului Pedro Aguirre. Acesta mărturisi cu umilinţă că nu-l găsise pe Malko. O'Higgins nu avu curajul nici măcar să-l certe. Ştia că Aguirre nu visa decât să-l ucidă cu mâna lui pe adversarul lor comun. O'Higgins se răsuci cu fotoliu cu tot şi revăzu în minte elementele de care dispunea.

Cei doi avuseseră un noroc incredibil că scăpaseră de Mirage. Pilotul lui era unul dintre cei mai buni din forţele aeriene. Specializat în atacul la mică altitudine. De altfel nu ratase maşina...

După aceea pista fugarilor dispărea. Indiciul următor era apariţia în faţa casei lui John Villavera, apoi atacul maşinii poliţiei pe San Cristobal, care se soldase cu un mort şi un grav rănit. Acum atotputernica D.I.N.A. nu ştia nici măcar ce vehicul folosea Malko. Toate locurile posibile erau supravegheate fără întrerupere.

Colonelul O'Higgins trecu printr-un moment de descurajare. Dacă nu-i găsea pe cei doi, viitorul lui era compromis. CIA nu agrea decât trădătorii eficace... Se duse până la fereastră şi privi firma luminoasă a imobilului Xerox, chiar în faţa lui, apoi drumul pustiu. Străzile golite de interdicţia de circulaţie erau străbătute fără încetare de toate vehiculele de care dispunea D.I.N.A. Elicoptere survolau oraşul şi împrejurimile pentru cazul în care ar fi încercat să fugă.

Chilianul se întreba cu disperare unde se putuseră refugia. Avea totuşi informatori peste tot. Trebuia să-i găsească înainte de sfârşitul weekend-ului. Dacă nu, era compromis.

Începu din nou să dea telefoane. Aproape două sute de agenţi îl hăituiau pe bărbatul blond şi pe Carlos Geranios. Deodată îi veni în minte un element. Trebuia imediat verificat.

*

* *

Malko se trezi primul. Anchilozat, dar grozav de destins. Cu senzaţia de a fi trecut printr-un storcător. Oliveira, fulgerată de plăcere, nu se mai dezbrăcase. Dormea de-a curmezişul patului,

cu trăsăturile luminate de o mare plăcere. Malko se simţi din nou invadat de un impuls irezistibil. După pericolele prin care trecuse cu o zi înainte, psihicul lui reacţiona violent.

Atinse uşor şoldul Oliveirei şi ea se întoarse cu faţa în sus, fără să se trezească. Se strecură lângă ea, o pipăi puţin şi o pătrunse cu sălbăticie. Ea se trezi cu un mic strigăt, se ridică pe coate, recăzu şi se cambra imediat ca să-l primească mai bine. În câteva minute atinseră paroxismul plăcerii. Apoi rămaseră unul lângă altul treziţi de-a binelea.

Ceasul lui Malko se oprise. Al Oliveirei arăta orele patru. Dormiseră şaisprezece ore... Se repeziră sub un duş deosebit de sofisticat, compus din patru jeturi orizontale. Malko, mort de sete, ceru o sticlă de Sainte-Yorre. Şampania era delicioasă, dar provoca sete.

— Am chef să schimbăm camera, propuse Oliveira. Există una cu oglinzi peste tot. Ai impresia că o mie de inşi fac dragoste...

Apa călduţă îi biciuia plăcut. Malko relua contactul cu realitatea. Mâine îi va telefona ambasadorului american. Se gândi că nu-l putea abandona pe Carlos Geranios.

— Trebuie să ies, anunţă el.

Oliveira îi aruncă o privire speriată.

— E periculos!

— Am ceva important de făcut, zise el. Nu-ţi fie teamă, n-am să risc.

Malko ieşi de sub duş, se îmbrăcă, îşi puse arma la centură şi întrebă:

— Patronul hotelului nu se va mira că stăm aici două zile la rând?

Oliveira scutură veselă din cap.

— Oh nu! Sunt obişnuiţi. Mulţi vin din provincie şi stau câte opt zile. Se poate face chiar o înţelegere ca să încerci mai multe camere în aceeaşi zi.

Malko o luă în braţe. Era încă udă.

— Plec. Mă aştepţi aici?

Ea se strâmbă.

— Nu, mă duc în cealaltă cameră. Galeria oglinzilor.

Malko urcă scara, deschise uşa şi fu întâmpinat de o rază orbitoare de soare. O palisadă din plastic verde îl ghidă până la ieşire; sistemul era astfel conceput încât cei care intrau să nu se întâlnească cu cei care ieşeau. Discreţie înainte de toate.

Buick-ul lui Jorge Cortez fusese spălat. Malko dădu 5.000 de

escudos paznicului şi ieşi. Nu putea părăsi fără îngrijorare portul care era Valdivia.

*

* *

Din prudenţă, garase maşina departe de casă. Anna cea plinuţă şi cu privire pătrunzătoare îl recunoscu şi îl pofti să intre. Aceeaşi formaţie de fete care aşteptau cuminţi în salon. Anna îl conduse pe Malko într-o cămăruţă. Imediat expresia de pe faţă i se schimbă.

— Ce s-a întâmplat, *senor*?

— Trebuie să iau imediat legătura cu Carlos, zise el. Femeia scutură din cap.

— Imposibil acum, *senor*. Poate diseară şi nici atunci nu sunt sigură... Poate să vă telefoneze?

Malko îşi zise că era prea periculos să dea numărul de la Valdivia.

— Nu, zise el. Te sun eu diseară. Fără să-mi spun numele. Din partea Juliei.

Femeia îi dădu numărul şi îl conduse până la ieşire. Când a ajuns la Buick, răsuflă uşurat.

Era în continuare încolţit. Fu tentat să se ducă la John Villavera, dar se stăpâni. Se întoarse la Valdivia.

Totul era calm. Paznicul îl salută cu un zâmbet larg. Probabil că Oliveira dăduse anumite instrucţiuni, căci o servitoare durdulie îl conduse direct într-o încăpere care dădea într-un mic culoar al clădirii principale, în mod curios acoperit cu muşchi în care te afundai ca în zăpadă. Oliveira îl aştepta aşezată pe perne, bând un *pisco-sour*. Când îl văzu, se ridică într-o clipă şi se aruncă în braţele lui.

— Mi-a fost aşa de teamă că n-ai să te mai întorci, murmură ea.

Camera pătrată era tapisată cu oglinzi, dar lucrul cel mai extraordinar era alcovul unde era patul. Datorită oglinzilor care reflectau una spre alta lumina, corpurile se oglindeau la infinit. Tavanul nu era nici el altceva decât o oglindă imensă.

— Va fi fantastic, şopti Oliveira.

Părea să fi uitat complet de tragica lor cursă din faţa urmăritorilor.

Malko se aşeză pe perne, zicându-şi că era ultima noapte de destindere. Cineva bătu la uşă: le aduceau cina. Eternii arici de mare. Cinci minute mai târziu, goi puşcă, făceau dragoste în

mijlocul oglinzilor. Era o impresie extraordinară, să ţi se pară că sunt mai mulţi în încăpere nefiind totuşi decât doi... Din nou, ţipătul Oliveirei cutremură oglinzile.

— Nu voi uita niciodată Valdivia, zise ea mai târziu. Este pentru prima oară când fac cu adevărat ceea ce vreau.

Alunecă la picioarele lui şi începu o felaţie blândă şi lentă, multiplicată la infinit de oglinzile care închipuiau pereţii. Un fel de imn al recunoştinţei.

Apoi băură din nou şampanie.

— Dacă Pedro m-ar vedea aici cu tine, m-ar omorî... pufni Oliveira puţin ameţită.

Se ridică în picioare cu faţa la peretele de oglindă şi îşi turnă uşor între sâni conţinutul unei cupe de şampanie. Se înfiora de muşcătura lichidului rece. Malko profită de acest răgaz ca să o sune pe Anna. Imediat ce auzi parola, femeia îi zise:

— 732 864.

Şi închise imediat fără să-i lase timp să repete. Oliveira venise deja lângă el şi îi vârâse sub nas pieptul îmbibat de şampanie, nelăsând decât o singură soluţie unui gentleman grijuliu care nu voia s-o lase să răcească. După ce uscă toată pielea călduţă, Malko îşi simţi limba ca de carton, din cauza zelului cu care se ocupase de Oliveira. Deodată îi veni poftă de mai multă şampanie. Ridică receptorul telefonului, în timp ce Oliveira, de-a dreptul nesătulă, se târa spre pântecul lui. Malko închise ochii plin de mulţumire.

Recepţia nu se hotăra să răspundă. În momentul în care voia să spună „alo”, Malko surprinse în receptor ecoul mai multor voci. Probabil că în clipa în care Malko sunase, apăruse cineva şi cel de la recepţie aşezase telefonul pe masă.

— Un *gringo* blond, înalt. E cu o chiliana... auzi el.

Inima începu să-i bată cu putere. Închise cu un gest de automat.

Avu impresia că un balon gigantic îi pătrunsese în stomac tăindu-i răsuflarea. După privirea lui, Oliveira îşi dădu seama că era vorba de ceva serios. Se ridică repede în picioare.

— Ce este? întrebă ea cu o voce albă.

— D.I.N.A., zise Malko, e la recepţia hotelului. Ne caută.

CAPITOLUL XX

Buzele Oliveirei tremurau. Era albă la faţă. Se îmbrăcă sumar cu gesturi stângace, uitându-şi şosetele. Malko era deja gata. Deschise uşa care dădea în culoar. Valdivia era tot calmă, în aparenţă. Exista o foarte mică şansă ca D.I.N.A. să nu fi ocupat curtea unde se găsea maşina. O împinse pe Oliveira pe culoar.

— Repede.

Închiseră uşa camerei cu oglinzi şi plecară în fugă, domolind pasul la trecerea pe lângă o servitoare, coborâră, găsiră culoarul în aer liber, luminat de un neon verde.

Şi acolo era pustiu.

Malko încetini din nou pasul când văzu ieşirea. Examina curtea prin uşa îngustă. Imediat o împinse pe Oliveira înapoi. O furgonetă mare, vopsită în alb şi negru, aparţinând odioasei D.I.N.A., bloca intrarea în parcare. Se întrebau cum de îi găsiseră. Dar deocamdată asta nu era decât o întrebare pur academică. Retrăgându-se în grabă, se loviră de un cuplu care ieşea: un bărbat cu păr argintiu trăgând după el o târfă în haine de duminică, care se uită la ei şocată.

Ezitau, neştiind ce să facă, auziră un zvon de voci de la celălalt capăt al culoarului.

Malko se repezi în prima cameră deschisă. Înăuntru mirosea a vopsea şi a lipici. Era o mică galerie de oglinzi neterminată. Lipiţi unul de altul, auziră nişte voci care spuneau că trebuie să scotocească peste tot... Mirosul lipiciului celulozic le făcea greaţă.

Ieşiră imediat ce vocile se îndepărtară, traversară culoarul şi ajunseră la un altul. Trebuia să câştige timp. Cu siguranţă că D.I.N.A. avea să cerceteze tot hotelul. Malko se gândi la telefon. Dacă reuşea să-l anunţe pe Carlos Geranios, poate că chilianul i-ar fi putut veni în ajutor. Dar nu putea telefona chiar el. Deodată avu o idee.

O porni pe culoar, încercând toate uşile. Două camere erau goale. Alte două încuiate. A cincea era descuiată.

Apăsă uşor pe clanţă şi uşa se deschise.

Camera, în parte tapisată cu oglinzi, avea o cavitate în mijloc unde se găsea o enormă motocicletă B.M.W. O fată cu un păr lung şi negru stătea în picioare pe pedale, aplecată peste

ghidonul de care se ţinea cu amândouă mâinile, în timp ce primea asaltul unui bărbat grăsuţ care se găsea în spatele ei şi se mişca gâfâind. Cei doi erau atât de ocupaţi încât nu auziră uşa.

Amândoi răsuflau din greu, întretăindu-şi suspinele cu interjecţii obscene. Deodată femeia se nărui peste ghidon, gemând de plăcere. Bărbatul întoarse capul şi-l zări pe Malko. Rămase cu gura căscată de mirare, apoi o furie violentă îi strâmbă trăsăturile. Partenera lui nu observase încă nimic.

— *Silencio*! îi porunci Malko venind spre el.

Pistolul se transformă în argument hotărâtor în sprijinul acestei cerinţe. Femeia se întoarse brusc, scoase o exclamaţie şi nu se mai mişcă. Bărbatul coborî de pe motocicletă, în timp ce erecţia lui se cocârjea în mod jalnic.

Avea vreo cincizeci de ani, împănat de grăsime aproape peste tot, grozav de păros.

— Ce înseamnă…? începu el.

Malko arătă cu pistolul o scară care urca spre un mare alcov mărginit de lanţuri.

— Urcaţi amândoi. Fără discuţii. Repede.

Bărbatul ieşi primul din cavitate. Malko îl împinse cu ţeava pistolului. Femeia îl urmă tremurând. Avea probabil vreo patruzeci de ani, cu un corp puţin cam greoi, dar încă frumos. Malko şi Oliveira urcară şi ei scara. Partea de sus era ocupată de un pat mare la nivelul solului. Cuplul aştepta în picioare.

— Întindeţi-vă, zise Malko. Pe margine. Mai întâi ea. Femeia se supuse cu o privire înspăimântată.

— Aşază-te peste ea, îi ordonă Malko partenerului ei. Acesta se lungi cu stângăcie peste femeie, aruncând o privire speriată spre Malko. Era vizibil că nu înţelegea ce voia. Malko dădu ocol patului şi se lungi între perete şi cuplu, trăgând-o pe Oliveira la el. În felul acesta, cineva care îşi trecea capul pe mica scară mărginită de lanţuri nu vedea decât un cuplu făcând dragoste. Dar deocamdată aveau mai curând aerul unor oameni surprinşi de erupţia Vezuviului. Malko înfipse ţeava pistolului în coastele bărbatului.

— Nu aşa, faceţi dragoste ca lumea…

Nu era sadism, dar nu voia să trezească vreo bănuială poliţiştilor de la D.I.N.A.

— Dar nu pot! gemu nefericitul. Manuela fă ceva. Nu minţea.

Ochii femeii sclipiră. Se desprinse de el şi se ghemui

aplecându-se spre pântecul lui. În alte împrejurări mai puţin tragice, scena ar fi fost rizibilă. Bărbatul închidea ochii şi făcea eforturi incredibile să se concentreze... Nimic. Furios, bărbatul bombăni:

— *Chupas como una huevona*![29]

În sfârşit ajunse la un rezultat aproape onorabil. În orice caz suficient pentru ce voia să facă.

— Aşază-te într-o parte, ordonă Malko.

Cei doi făcură întocmai. Femeia stătea acum cu spatele la el. Simţea pielea călduţă sprijinindu-se pe stofa subţire a costumului său. Bărbatul abia se mişca, cu ochii închişi. Malko realiză brusc că femeia se împingea în el cu fundul, cerând discret să fie asaltată din acea parte! Protesta cu glas scăzut, gemea şi îl împingea imperativ. Fantasmele astea...

Jos se auzi un zgomot. Cineva bătu la uşă şi nişte voci strigară. Femeia îşi opri imediat mişcarea.

— Răspundeţi, şopti Malko.

Omul răspunse cu o voce sugrumată.

— *Hai personas*?[30] întrebă o voce răguşită.

— *Aqui!*

Paşi grei scuturară scara. Malko îşi ţinu respiraţia, gata să tragă. Dar după o clipă de tăcere paşii coborâră.

— Nu e el, auzi Malko.

Poliţiştii plecară şi, imediat, bărbatul se ridică agitat.

— Cine eşti?

De data asta îi era într-adevăr frică, crezând că e vorba de capriciul unui pervers sexual... Malko îi arătă telefonul.

— Nu are importanţă. Vei mai face încă ceva. Sună centrala şi cere numărul 732 864. Repede.

În mod normal, o convorbire cerută din această cameră n-ar fi avut de ce să trezească bănuieli.

Bărbatul ceru numărul şi aşteptă. Malko îi luă receptorul.

— Cine e? făcu o voce de bărbat.

— Malko.

Urmă o tăcere, apoi se auzi din nou vocea lui Carlos Geranios.

— Malko? Ce s-a întâmplat?

Malko fu gata să tragă un chiot de bucurie recunoscându-i vocea.

— Sunt la Valdivia, zise el. D.I.N.A. e aici. Mă hăituieşte...

[29] Sugi ca o proastă! (n.a.).

[30] E cineva aici? (n.a.).

— Vin, zise Carlos Geranios. Voi fi afară.

Închisese. Oliveira se uită la Malko cu o privire înspăimântată. Cuplul nu mai avea deloc chef să facă dragoste. Malko se gândi. D.I.N.A. nu avea cum să se limiteze la o cercetare superficială a hotelului. Trebuia să iasă de acolo. Era ora când circulaţia era interzisă. Nimeni nu le-ar fi venit în ajutor cu excepţia lui Carlos Geranios.

Trecu un sfert de oră.

— Poate că vor pleca, zise Oliveira plină de speranţă.

— Cu siguranţă că nu, răspunse Malko. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem, dar nu o cameră.

— Ne-am putea folosi de aceştia doi ca să ne protejăm? sugeră chiliana.

Noţiunea de ostatic îi făcea oroare lui Malko. Şi ideea nu ar fi fost nici prea eficace.

Deodată femeia începu să plângă.

— Oh, lăsaţi-ne să plecăm!

— Veţi rămâne aici, zise Malko. Vă sfătuiesc să nu spuneţi nimic. Altfel D.I.N.A. vă va considera complici.

Era ameninţarea cea mai convingătoare ca să-şi ţină gura.

Malko şi Oliveira coborâră scara cu lanţuri. Malko se lipi de uşa de jos şi ascultă. Dinspre culoar nu venea nici un zgomot. Deschise.

Alergară spre ieşire. Când să ajungă, în faţa lor se auziră deodată voci. Malko se repezi la prima uşă şi o deschise. Dădea spre o scară care ducea la un culoar subteran foarte îngust spre care se deschideau trei uşi. O fundătură. Dacă ar fi fost prinşi acolo totul s-ar fi terminat. Dar culoarul de sus era deocamdată plin de lume. Nu putea să urce imediat. Deschiseră prima uşă. O „peşteră” ultramodernă, orbitor de albă. Un bărbat aţipise lungit pe spate. Sub duş, o brunetă îşi provoca singură plăcere, cu capul dat pe spate, cu jetul îndreptat între coapse. Ieşiră. A doua încăpere era goală. După un moment de odihnă, întinşi pe ciudatul sol de muşchi, pândind zgomote din exterior, Malko se hotărî în cele din urmă să iasă de acolo.

Trebuia neapărat să urce la suprafaţă. Culoarul era din nou gol. Alergară spre celălalt capăt al clădirii, încercând să găsească o a doua intrare. Din nou se auzi un zgomot de cizme şi iar se repeziră în prima cameră ieşită în cale. Malko se pomeni în faţa unei maşini ciudate, cu faruri mari şi o capotă de un verde ca smaraldul. Din tavan atârnau piese de ia motor. Dar falsa maşină

avea în centrul ei un pat acoperit cu o piele de panteră. În mijlocul lui, o femeie îngenuncheată aplica unui bărbat în picioare, sprijinit de volan, o felaţie conştiincioasă.

Femeia se opri brusc la apariţia intruşilor.

Malko duse un deget la buze.

— Sssst! *Silencio*.

Pe culoar se auzeau paşi apropiindu-se. Cineva bătu la uşă. Malko se întoarse gata să tragă. Cuplul, rămas în aceeaşi poziţie, nu îndrăznea nici să mai respire. O voce răguşită urlă prin uşă că toată lumea trebuia să părăsească Valdivia.

Malko schimbă o privire cu Oliveira. Acesta era sfârşitul. D.I.N.A. îi aştepta afară.

O trase pe Oliveira după el, lăsând cuplul traumatizat pe viaţă. După o alergare disperată printr-un labirint de culoare înguste, abia luminate, împinşi de cupluri înspăimântate care se iveau peste tot, ajunseră într-un birou mic. Bârlogul patronului.

În faţă se găsea centrala telefonică păzită de un carabinier cu pistol-mitralieră. De partea cealaltă a unei curţi mici se găsea un soi de bucătărie şi magazie de băuturi unde-şi făceau de lucru câţiva din angajaţii casei. Era intrarea de serviciu care părea mult mai puţin păzită. Cineva se ivi în spatele lui Malko intrând pe o uşă pe care acesta nu o văzuse.

— *Senor*?

Omul îl recunoscu pe Malko, văzu pistolul, se albi la faţă şi se lăsă să cadă pe scaunul de la birou.

— *Senor, no me mata*, murmură el. Ochii lui priveau fix la pistol.

— Unde sunt? întrebă Malko.

— Peste tot, şopti patronul. Peste tot, *senor*. Scotocesc hotelul cameră cu cameră, nu le puteţi scăpa.

În stradă, foarte aproape, clănţăni o rafală de armă automată. Oliveira scoase un strigăt. Malko se încorda tot. Era cu siguranţă Carlos Geranios.

O apucă de mână pe Oliveira şi o împinse afară din birou. În faţa lui se deschidea un culoar îngust şi rău mirositor care dădea spre stradă. Se repeziră în această direcţie. În acelaşi moment cineva se ivi din stradă, fugind de împuşcături şi pătrunse pe culoar. La lumina felinarelor, Malko recunoscu pălăria albă şi silueta scurtă a lui Juan Planas, poliţistul torţionar! Chilianul, din cauza umbrei de pe culoar, îl recunoscu şi el doar o fracţiune de secundă mai târziu. Se dădu înapoi spre stradă ducându-şi mâna

la centură.

— Hei, *senor*! strigă el.

Braţul lui Malko zvâcni înainte. Arma sări din mâna chilianului. Pălăria albă păru luată de o pală de vânt, de o floare roşie în mijlocul frunţii.

Cu gura deschisă, fulgerat, Juan Planas se prăbuşi pe spate agitat de mişcări necontrolate.

Malko trecu peste corp, trăgând-o după el pe Oliveira care urla de spaimă şi ajunse la ieşire. Un carabinier şi un civil erau întinşi pe trotuar. Dintr-o maşină neagră, oprită la dreapta, la capătul străzii, ţâşneau luciri scurte. O furgoneta mare dintre acelea pe care le avea în proprietate D.I.N.A. era oprită între intrarea de serviciu şi intrarea principală, la stânga lui Malko, ripostând tirului celor care trăgeau din maşina neagră. În spate, grupuri de poliţişti şi de clienţi de la Valdivia se retrăgeau în dezordine fugind de gloanţe.

Malko o prinse pe Oliveira de mână şi îi arătă maşina neagră.

— Fugi!

Malko se avântă înainte. Cei din furgoneta îi văzură. Farurile vehiculului se aprinseră. O grindină de gloanţe ţâşni din maşina neagră pentru a proteja fuga lui Malko. Furgoneta se puse în mişcare venind spre ei.

Înspăimântată, Oliveira dădu drumul mâinii lui Malko şi vru să se lipească de zid pentru a scăpa de vehicul. Prea târziu. Furgoneta continuă să înainteze şi o prinse pe Oliveira între peretele drept şi zidul Valdiviei. Atins uşor de vehiculul greu, Malko auzi un strigăt cumplit. Trăgând mereu, văzu capul spart al şoferului.

Furgoneta continuă să meargă şi se lovi de un camion staţionat în zonă.

Malko se repezi la silueta întinsă pe trotuar, vru s-o ia în braţe, dar îşi trase mâinile pline de sânge. Oliveira zăcea pe burtă, cu capul sfărâmat, ucisă pe loc, în mijlocul unei bălţi de sânge care se mărea.

Nici măcar nu avea timp să se ocupe de ea. Deja gloanţele şuierau pe lângă el, ricoşând din zid şi din asfalt.

Alergă, în zigzag, spre maşina neagră. Gâfâind, se aruncă înăuntru prin portiera deschisă. Primi o jerbă fierbinte în faţă şi se prăbuşi pe podea, în timp ce maşina demara cu brutalitate. Omul de lângă el golea încărcătorul armei Kalaşnikov prin gemuleţul din spate. Deodată ţipă şi se prăbuşi în momentul în

care maşina intra pe Vicuna McKenna.

Primise şi el un glonţ în cap.

Carlos se întoarse cu faţa rătăcită, cu un rictus disperat.

— Ea a murit?

— Da, răspunse Malko.

— Câini împuţiţi! făcu rebelul. Nu…

Nu-şi termină fraza. În spatele lor clănţăni o rafală. Carlos se aruncă la început înapoi, apoi capul îi căzu pe volan fără o vorbă, de parcă ar fi avut o ameţeală. Cu un ultim reflex, chilianul apăsă cu piciorul pe frână şi Fiatul mare se opri brutal, lovindu-se de trotuar.

— Carlos!

Malko sări afară, deschise portiera şi trase corpul lui Carlos Geranios. Ochiul stâng îi rămăsese agăţat de volan, scos de glonţul care îi trecuse prin cap. Corpul căzu pe trotuar. Malko auzi maşinile poliţiei demarând. Aleea Vicuna McKenna se întindea în faţa lui total pustie.

Trecu la volan şi porni. Fără să se uite în urma lui, fără să se mai gândească la ceva. Străzile din Santiago erau goale. Mersul pe străzile acelui oraş mort îi provoca o senzaţie extraordinară. Cu cât se depărta mai mult de Valdivia, cu atât mai mult se accentua senzaţia de coşmar. La început conduse mecanic, încercând să-şi revină de pe urma şocului provocat de moartea celor doi şi de pericolul la care se expusese. Apoi se dumiri că era în viaţă. Revăzu corpul Oliveirei, dislocat, sfărâmat, cu capul terciuit şi creierul răspândit pe trotuar. Îi venea să urle de ura neputincioasă. Fără să-şi dea seama, îndreptă maşina spre Barrio Alto.

*

* *

Malko traversă peluza ca o fantomă, cu pistolul în mână, abia luminat de clarul de lună. Lăsase Fiatul la o depărtare de cinci sute de metri ca să ajungă la casa lui John Villavera prin grădinile celorlalte vile. O furgonetă mare, vopsită în negru şi alb, staţiona în faţa grilajului grădinii. Deci era aici.

Uşile-ferestre ale salonului erau închise. Malko dădu ocol casei. Nu găsi nimic deschis. Dacă ar fi spart un geam, ar fi atras imediat atenţia poliţiştilor. Merse până la garaj şi zări Lincoln-ul mare înăuntru. În fund, în spatele maşinii, era o uşă mică ce comunica cu casa. Aşteptă, pândindu-i pe oamenii din furgonetă. În momentul în care şoferul aprindea o ţigară, Malko se repezi în

garaj şi se ghemui în spatele maşinii.

Apoi, metru cu metru, ajunse în fund şi încercă uşa. Era deschisă! Intră şi o închise imediat. Încercă să-şi amintească topografia clădirii. Dormitorul lui John Villavera era la celălalt capăt al culoarului, lângă salon.

Înainta cu grijă pe mozaic. Ochii i se obişnuiau treptat cu întunericul.

Uşa dormitorului era întredeschisă din cauza pisicii. Malko zări o formă în pat şi auzi o respiraţie regulată. John Villavera dormea. Protejat nu numai de D.I.N.A. pe noptieră se găsea o armă care nu-i era necunoscută: un pistol-mitralieră M.A.C.[31] scurt şi masiv, prelungit cu o surdină de douăzeci de centimetri, încărcătorul avea 52 de gloanţe...

Malko întinse braţul şi îl luă. Făcea mai puţin zgomot decât pistolul lui. Americanul se mişcă în somn şi se ridică deodată în capul oaselor pipăind să aprindă lumina.

Ochii lui somnoroşi se umplură de silueta lui Malko cu arma în mână.

— John, ştii de ce-am venit? zise Malko fără să ridice glasul. John Villavera clipi, ridică maxilarul care părea gata să-i cadă, respiră adânc şi se ridică. Purta o pijama albastră cu dungi. Îşi puse mâinile în buzunare şi ridică capul.

— Da, ştiu, zise el cu o voce fără timbru.

— Oliveira a murit, spuse Malko. Carlos Geranios, la fel. O luminiţă trecu prin ochii lui John Villavera.

— Ai... Hârtiile?

Fără să vrea, Malko simţi un oarecare respect pentru el. Un om care se ştie deja mort şi se mai preocupa de munca lui, asta forţa admiraţia.

— Nu, nu am hârtiile, John, zise el. Nici măcar nu ştiu unde sunt.

John Villavera avea dreptul să afle asta.

— John, zise Malko, ai vreun mesaj de transmis, ceva...

Americanul scutură uşor din cap, cu maxilarele strânse.

— Nu.

Malko se gândi deodată la ceva.

— Ei l-au ucis pe Chalo Goulart?

Americanul dădu afirmativ din cap.

Ceva mişcă lângă pat şi fugi printre picioarele lui Malko. Pisica. John Villavera o urmări cu privirea. Malko profită ca să apese pe

[31] Military Armament Corporation.

trăgaci, cruţându-l pe american de cruzimea de a se vedea murind. Gloanţele intrară în piept, în gât, în cap. Sub impactul proiectilelor de 38, John Villavera se clătină şi căzu pe spate.

Degetul lui Malko se ridică de pe trăgaci.

Se apropie. Imaginea Oliveirei cu capul sfărâmat îi dădu curajul să întoarcă corpul. John Villavera mai respira încă în sughiţuri, apăsându-şi cu amândouă mâinile pata roşie care i se lărgea pe pijama. Malko îşi întoarse ochii. Îl cuprinse o tristeţe de moarte. Moartea lui Villavera nu-i învia nici pe Oliveira, nici pe Carlos. Dar trebuia să moară.

Mirosul acru al explozibilului invada încăperea. Malko se simţi rău. Aproape niciodată, în cursul lungii cariere de agent secret, nu omorâse cu sânge rece. John Villavera îl manipulase cu răceală pentru a-l face să ducă un om la moarte. Mai era răspunzător şi de moartea Oliveirei. Poate că primise ordin să facă astfel. Malko nu avea să ştie niciodată. Nu va pune această întrebare. Cunoştea CIA. Ar fi fost minţit. Dar uneori trebuia făcută ordine. Altfel deveneai aidoma adversarilor împotriva cărora luptai. Era riscul cel mai vechi din lume pe care Malko îl evitase până atunci. Ieşi din cameră fără să mai întoarcă capul. Nu-l lichidase pe John Villavera degeaba. Americanul ştia pentru ce murise...

Ieşi pe culoar şi ascultă zgomotele din exterior. Detunăturile înăbuşite ale armei nu-i alarmase pe poliţiştii de la D.I.N.A.

Se simţea vlăguit. Aproape că nu-i mai păsa ce se va întâmpla cu el. Totuşi, instinctul de conservare fu mai tare. Creierul reîncepu să funcţioneze, căutând o posibilitate practică de a ajunge la reşedinţa ambasadorului Statelor Unite, în ciuda obstacolelor din drum.

Deodată îi veni în gând Lincoln-ul blindat cu cauciucuri rezistente la gloanţe din garajul lui John Villavera. Exact ce-i trebuia: un adevărat tanc.

Se întoarse în garaj şi urcă la volan. Porni motorul. În oglinda retrovizoare îi văzu pe cei doi poliţişti din furgonetă tresărind. Aprinse luminile cu calm. Ca şi cum ar fi fost John Villavera. Ieşi încet cu spatele din garaj. Unul din poliţişti ieşi din furgonetă să-l ghideze! Era prea întuneric ca să poată fi recunoscut.

Conduse încet îndreptându-se spre centru. Radioul pornise automat, potrivit pe un post bolivian care difuza nişte cântece frumoase, cu acompaniament de chitare şi flaut indian, unde se vorbea de moarte şi de libertate. La capătul Providenciei se ivi un

girofar: o maşină „404” – D.I.N.A. Văzând maşina americană, frână brusc şi întoarse pornind în urmărirea ei. Malko acceleră, distanţându-se cu uşurinţă. Imediat auzi un zgomot înăbuşit în partea din spate. Un glonţ lovise ferestruica… Nu-i provocase nici măcar o gaură.

Malko îşi continuă drumul depăşind reşedinţa ambasadorului american, urmărit de sirenă şi de o rafală de gloanţe care lovea caroseria cu un zgomot de grindină. Avea sentimentul ameţitor că era invulnerabil… Zări în trecere grilajul reşedinţei, carabinierii, mai multe maşini, poliţişti care alergau, alarmaţi de maşina „404” care îl urmărea.

După două sute de metri frână brusc şi viră scurt la stânga ca să întoarcă. Văzându-i manevra, maşina „404” opri în spatele lui şi din ea ţâşniră trei oameni cu pistoale-mitralieră. Traversară terenul ce separa benzile de circulaţie aşteptându-l. Malko acceleră uşor în momentul în care poliţiştii deschideau focul asupra Lincoln-ului. Cu tot sângele rece, lăsă instinctiv capul în jos când gloanţele de calibru 38 loviră parbrizul gros de cinci centimetri… reuşind doar să-l umple de plesnituri.

În caroserie se auziră o serie de şocuri înfundate, oglinda din stânga deveni opacă şi asta fu totul.

Grilajul era acum la treizeci de metri. Apăsă cu disperare pe acceleraţie. „Tancul” făcu un salt înainte. Mai mulţi carabinieri se dădură în lături urlând, din nou îl încadra o ploaie de gloanţe, grilajul apăru în faţă, urmă un şoc îngrozitor, un zgomot de tablă şi fiare şi se trezi în grădina reşedinţei, trăgând în urma lui bucăţi din grilaj. Conduse maşina în spatele clădirii, sări afară şi se repezi spre peron. Îndreptă arma spre broască şi trase două rafale lungi. Uşa se deschise.

Malko se năpusti pe scara superbă urcând câte patru trepte deodată, intră într-un birou la etajul unu şi încuie uşa.

Era biroul ambasadorului.

Abia atunci se mai destinse puţin.

Se făcuse ziuă. Peste câteva ore ambasadorul avea să fie acolo. Se aşeză pe un scaun şi ascultă zarva furioasă care venea din stradă. Fără maşina blindată a reprezentantului CIA nu ar fii ajuns acolo decât mort. De odată se gândi la sacoşa de documente pe care o avea Carlos Geranios. Ce se întâmplase cu ea?

Asta nu mai era problema lui. În uşa biroului se auziră bătăi violente. Voci întrebau în americană ce se întâmplă. Erau cei doi

puşcaşi ai marinei însărcinaţi cu paza reşedinţei, treziţi din somn din cauza împuşcăturilor.

Liniştit, Malko deschise şi se trezi nas în nas cu doi tipi în maieu şi cu Coltul în mână. Le arătă paşaportul emis de Departamentul de Stat şi el explică rapid că fusese obligat să se refugieze acolo din motive de forţă majoră… Cei doi nu aveau nici ce mai mică slăbiciune pentru chilieni. Unul dintre ei, un sergent, salută şi zise:

— *All right, Sir*. Odihniţi-vă. Ne vom îmbrăca şi vom coborî. Şi vă jur că nici unul din scârboşi ăştia de poliţişti nu va pune piciorul aici.

Malko mulţumi. Închise uşa, se întinse pe divan şi adormi imediat.

Capitolul XXI

Limuzina neagră, arborând fanionul american pe aripa dreaptă, înainta încet pe Alameda, în ciuda maşinilor de politie care trebuiau sa îi deschidă calea.

Pe bancheta din spate ambasadorul Statelor Unite şi Malko nu-şi adresaseră practic nici un cuvânt de când plecaseră de la reşedinţă. Fiind în termeni excelenţi cu toţi membri juntei, deplânsese hotărât operaţiunea Geranios şi consecinţele ei. Fusese nevoie de o telegramă oficială de la Departamentul de Stat care să-i ceară diplomatului să-l însoţească el însuşi pe Malko până la avion şi să aştepte decolarea acestuia, ca să se hotărască să-l scoată pe Malko din ţară. Nu apreciase de loc pătrunderea în reşedinţa lui, nici dezordinea care o însoţise.

Protestele guvernului chilian se strângeau teanc pe biroul lui însoţite de o acuzaţie de o omucidere voluntară asupra persoanei lui John Villavera, consilier cultural al ambasadei...

Malko avusese o convorbire confidenţială cu Michael Burrough, cel care răspundea de Western Hemisphere la Compartimentul clandestin. Delicată şi uneori violentă. Nu avea să ştie niciodată adevărul despre Carlos Geranios. Dar va duce la Washington un număr din *Rebelde en la clandestinidad* care producea o scrisoare foarte compromiţătoare a unui fost reprezentant al CIA adresată colonelului O'Higgins, care nu era pe atunci decât căpitan. Cu câteva fotocopii ale cecurilor. Ziarul sosise la ambasadă pe numele său. Carlos Geranios era mort dar răzbunarea lui abia acum începea.

Deodată maşina frână şi se opri. Aleea era blocată de soldaţi. Malko privi prin geamul blindat. Deveni neliniştit. O'Higgins era capabil de orice... Dar nu era pentru el. Mai întâi văzu un gard viu format din carabinieri cu pistoalele-mitralieră în mână. Un poliţist civil ieşi de sub bolta unei porţi ţinând în mână un obiect ciudat... O statuie de gips reprezentând un picior omenesc închis într-o cuşcă. Poliţistul o ţinea ca pe o colivie, de un inel prins deasupra..

În spatele lui, un altul purta o colivie asemănătoare unde, de data asta, era o mână de om, apoi altul cu o colivie mai mică, care conţinea un pumn închis.

În sfârşit, în urma lor, un om în carne şi oase. Bărbos, îmbrăcat

cu o cămaşă şi nişte pantaloni albaştri. Avea mâinile prinse la spate cu cătuşe şi faţa gravă. Doi poliţişti îl îmbrânceau plini de zel.

Malko întoarse capul spre ambasadorul american, înlemnit în faţa acestui spectacol insolit.

— Domnule ambasador, zise el cu calm, vă alegeţi tare rău prietenii.

Diplomatul nu răspunse. Scena era atât de simbolică încât părea ireală. Cu grijă, poliţiştii aşezară în furgonetă coliviile vinovate de a-l fi ofensat pe generalul Pinochet, apoi îl urcară şi pe sculptor. Furgoneta demară şi limuzina putu să-şi continue drumul.

Până la aeroport făcură aproape o jumătate de oră. Malko părăsea Chile fără regret. Un titlu enorm în *Mercurio* anunţase moartea lui Carlos Geranios în cursul unei lupte feroce cu carabinierii. Editorialul conchidea că, de acum, la Santiago va domni ordinea şi că interdicţia de circulaţie pe timpul nopţii avea să fie în curând ridicată.

Nici un rând despre moartea Oliveirei. O puteai găsi la rubrica accidentelor rutiere. Victima unui şofer neidentificat. Iar uciderea lui John Villavera era opera unor asasini neidentificaţi, probabil făcând parte dintre extremiştii de stânga.

Maşina pătrunse pe pista de zbor, precedată de cea a poliţiei şi merse până la avionul DC-8 vopsit în galben. Plecarea era peste zece minute şi toţi pasagerii se găseau la bord. Lima şi Miami. De acolo Malko urma să zboare spre Europa.

Când maşina opri, Malko avu un şoc. Colonelul O'Higgins era acolo, cu câţiva poliţişti. Ambasadorul îl linişti nu prea bine dispus.

— Nu-ţi fie teamă, m-a anunţat că va fi aici. A venit pentru ca totul să fie în regulă.

Malko coborî primul şi merse spre maşina colonelului. Federico O'Higgins nu se mişcă, afişând un zâmbet nesigur pe faţa rotundă şi lividă de tont. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cuprins de o inspiraţie subită, Malko înainta spre el. Zâmbi şi îi întinse mâna.

Chilianul fu atât de uluit încât întinse şi el mâna.

Numai că în loc să-i apuce mâna stângă, Malko îl prinse de dreapta, cea ale cărei degete moarte strângeau buiota japoneză. O'Higgins nu avu timp să reacţioneze. Buiota căzu pe asfalt. Malko îl privi ţintă în ochi şi începu să strângă.

Cu toată puterea.

La început O’Higgins se strâmbă, încercând să-şi păstreze demnitatea. Ca şi cum ar fi fost o glumă proastă lipsită de importanţă. Apoi durerea deveni foarte puternică şi se dădu înapoi încercând să-şi desprindă mâna. Malko se deplasă o dată cu el fără să-i dea drumul.

Atunci gura colonelului chilian se deschise şi se auzi un strigăt ascuţit. Malko strângea mai departe ştiind cât de insuportabilă era durerea. Din ochii lui O’Higgins ţâşniră lacrimile. Alb la faţă, cu sudoarea picurându-i de pe frunte, murmură:

— Dă-mi drumul. Te rog.

Malko nu răspunse, strângându-l mai tare. Deodată genunchii lui O’Higgins cedară şi căzu în genunchi pe ciment, cu faţa deformată de durere. Nimeni nu îndrăznea să intervină. Malko îl mai ţinu aşa încă câteva secunde, apoi îi dădu drumul dintr-o dată. Cu gura deschisă, O’Higgins încercă să nu-şi piardă cunoştinţa în mijlocul unui cerc plin de oroare. Malko urcă calm pasarela. Înainte de a dispărea în avion, se întoarse. Colonelul chilian era tot în genunchi, îndoit de durere. Malko regretă în mod sincer că nu putuse să-i facă un rău mai mare.

Sfârşit

CUPRINS

Capitolul I.....5
Capitolul II.....13
CAPITOLOL III.....29
CAPITOLUL IV.....34
CAPITOLUL V.....44
CAPITOLUL VI.....50
CAPITOLUL VII.....60
CAPITOLUL VIII.....73
CAPITOLUL IX.....81
CAPITOLUL X.....86
CAPITOLUL XI.....95
CAPITOLUL XII.....104
CAPITOLUL XIII.....107
CAPITOLUL XIV.....117
CAPITOLUL XV.....121
CAPITOLUL XVI.....129
CAPITOLUL XVII.....140
CAPITOLUL XVIII.....147
CAPITOLUL XIX.....153
CAPITOLUL XX.....161

Capitolul XXI.....172
CUPRINS.....175